Είχε την ανάγκη να νιώθει τη Δήμητρα ευτυχισμένη, να ξέρει πως περνούσε καλά στο γάμο της, πως είχε κάθε τι που μπορούσε να επιθυμήσει. Ακόμα και σ' αυτή τη μεγάλη στιγμή της ζωής του, που ο ίδιος ένιωθε τόσο ερωτευμένος, ο χαρακτήρας και οι αρχές του δεν άλλαξαν. Πιο πολύ τον ενδιέφερε το άλλο πρόσωπο, τη δική του προσωπική ευτυχία την έβαζε σε δεύτερη μοίρα. Εξάλλου, είχε τον τρόπο να 'ναι ευτυχισμένος με τη χαρά τη δική της, έστω κι αν ο ίδιος δεν θα είχε τη χαρά να ζήσει τον έρωτά του ελεύθερα μαζί της.

Ένα μαρτύριο είχε ξεκινήσει για τον Θάνο. Κάθε φορά που της μιλούσε γινόταν όλο και περισσότερο εκφραστικός σε σχέση με τα αισθήματά του. Την ίδια ώρα φρόντιζε να της λέει πως ναι, την αγαπά αλλά με έναν τρόπο τελείως αγνό, εξευγενισμένο, χωρίς απαιτήσεις, χωρίς κτητικές τάσεις. Και αμέσως μετά, σαν από ενοχές, άρχιζε να τη συμβουλεύει για την ίδια, το παιδί της, το γάμο της. Ζούσε πραγματικά σε μια αλλοπρόσαλλη συναισθηματική κατάσταση. Και τούτο και το άλλο. Και οι αρχές του και το αίσθημά του. Και τη Δήμητρα αλλά και το «πρέπει» της περίπτωσης.

Θα σ' αγαπάω μια ζωή και θα το κρύβω
σαν κάτι ένοχο που με φοβίζει τόσο
θα σε ποθώ κι όμως ποτέ δεν θα σε νιώσω
θα σ' έχω μέσα μου ποτέ δεν θα ξεφύγω
από τη σκέψη σου που σαν φωτιά με καίει
κι όταν δακρύζω δεν θα ξέρεις τι θα φταίει
θα σ' αγαπάω κι αυτή η αγάπη θα με καίει.

ISBN 978-960-9405-45-3

Δημήτρης Μικελλίδης

Φεγγάρι άλλου ουρανού

Δημήτρης Μικελλίδης

Φεγγάρι
άλλου ουρανού

πεδίο

Δημήτρης Μικελλίδης

Γεννήθηκα το 1963 στην Αγία Βαρβάρα, χωριό της επαρχίας Λευκωσίας. Μεγάλωσα με μουσικά ακούσματα που παρέπεμπαν σε έρωτες ανεκπλήρωτους, σε ρομαντικές αγάπες και ειδύλλια με το στίγμα μιας αγνότητας και το πέπλο μιας μυστηριακής μέθεξης.

Είκοσι πέντε χρόνια τώρα ζω στη θαλασσοφίλτατη Λεμεσό, τη δεύτερη σε μέγεθος πόλη της Κύπρου, ασκώντας το διδασκαλικό λειτούργημα.

Παντρεμένος και πατέρας τριών υπέροχων κοριτσιών, άντλησα τα θέματά μου από την ίδια τη ζωή και έμπλεξα τις ιστορίες μου, πολλές από τις οποίες είχαν έμπνευση από πραγματικά παραδείγματα, γύρω από γνωστά τραγούδια, όπως αυτά που άκουγα από παιδί, αλλά και άλλα που ακούω σήμερα από σύγχρονους δημιουργούς.

Κάποια από τις μικρές ιστορίες αγάπης που παρατίθενται θα μπορούσε να είναι η εμπειρία οποιουδήποτε. Με κάποιες απ' αυτές θα μπορούσε να ταυτιστεί ο αναγνώστης, η αναγνώστρια του βιβλίου. Σε κάθε περίπτωση η αγάπη και όλα όσα αυτή προκαλεί παρελαύνουν μέσα από τις γραμμές των διηγημάτων, για να βρει ο καθένας τα δικά του βιώματα ή έστω ψήγματα από τις δικές του ιστορίες αγάπης...

Ξανθή Αγαπημένη Παναγιά …

«Γλυκά πονούσε το μαχαίρι, έσταζε μέλι η μαχαιριά,

Πέθαινα στην αμμουδιά, πέρυσι το καλοκαίρι...»

Η φωνή του Τόλη έβγαινε γεμάτη καημό, αλλά και πάθος, από το cd που έπαιζε στο αυτοκίνητο του Στέφανου. Πού πήγαινε; Ούτε και ο ίδιος ήξερε. Δυο ώρες οδηγούσε άσκοπα περνώντας ξανά και ξανά από τα ίδια στενά σοκάκια στο παραδοσιακό κέντρο του μικρού δήμου, λίγο έξω από την πρωτεύουσα. Στα στενά εκείνα κάπου ένα σπίτι φιλοξενούσε εκείνη.

Εκείνη, που συχνά πυκνά την έβλεπε μπροστά του. Τον τελευταίο μάλιστα καιρό δεν μπορούσε να τη βγάλει απ' το μυαλό του. Τα ξανθά της τα μαλλιά, το αινιγματικό της χαμόγελο, μια κάποια δόση μελαγχολίας μόνιμα ζωγραφισμένη στο βελουδένιο της πρόσωπο, η ζεστή, όλο γλυκύτητα φωνή της, έκαναν τη Νεφέλη να μοιάζει σαν Παναγιά στα μάτια της ψυχής του Στέφανου. Το ένιωθε ο ίδιος έντονα και χωρίς να το κατανοεί, έτσι μηχανικά, ασυνείδητα και για πολλοστή φορά σήμερα πάτησε το cd στο ένατο τραγούδι για ν' ακούσει τον Τόλη να τραγουδά **«Είσαι η δικιά μου Παναγιά, που όλα τα μπορείς με μια ματιά, μακριά σου γίνομαι μικρός, πάρε με να νιώσω σαν Θεός...».**

Κάποια στιγμή αποφάσισε να σταματήσει το αυτοκίνητο έξω από ένα περίπτερο. Κατέβηκε για εφημερίδα. Μαζί, στο χέρι και το κινητό του. Κάτι περίμενε από εκείνη. Ευσεβοποθισμός, ελπίδα; Πώς να το πει; Αφού ξέρει, πως η ίδια δε θα τηλεφωνήσει, δε θα στείλει μήνυμα. Και σ' αυτό τον τομέα παράξενα συμπεριφέρεται. Ωστόσο, εκείνος περίμενε. Εξάλλου, «η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία», έτσι δεν του είχε γράψει κάποτε σε ένα μήνυμα παρηγορώντας τον για την ήττα της αγαπημένης του ομάδας; Πήρε την εφημερίδα και όπως μηχανικά κατέβηκε από το αυτοκίνητό του με τον ίδιο τρόπο επέστρεψε σ' αυτό.

Έβαλε μπρος τη μηχανή, στη διαπασών τον Τόλη να τραγουδά σπαραξιδιάρικα, μαζί του κι αυτός **«Για σένα που έστρωσα χαλί την καρδιά, κοιτάω τα σύννεφα, κοιτάω τα πέλαγα, τη γη , το βοριά. Μεγάλη χαμένη μου ξανθή, Παναγιά».** Δάκρυα άρχισαν

να κυλούν στα μάγουλά του. Κλαις, Στέφανε; Γιατί; **«Για μια χαμένη, χαμένη χίμαιρα, στης φυλακής τα σίδερα».** Μακάρι να έμπαινε στης φυλακής τα σίδερα, ίσως το μαρτύριό του εκεί να ήταν μικρότερο από όσα περνά η καρδιά του, η ψυχή του, η ίδια του η ζωή.

Συνέχισε να οδηγά. Έγνεψε δεξιά. Έστριψε. Για ακόμη μια φορά πέρασε έξω απ' το σπίτι της. Είδε τις βεράντες που φιλοξενούν την Παναγιά του. Σκίρτησε. Το αυτοκίνητό της έλειπε. Πού να 'ταν άραγε; Έκανε τον κύκλο της γειτονιάς και αποφάσισε πως ήταν καιρός να επιστρέψει στη βάση του. Ο Τόλης συνέχισε να ρίχνει αλάτι στις πληγές του. **«Αν ήξερες, πόσο σε θέλω απόψε, απόψε που 'μαι μόνος μου. Απόψε που 'γινε ο καημός, της νύχτας αναστεναγμός, και δε μετριέται ο πόνος μου».**

Σουρούπωσε πια. Ήταν περασμένες εφτά. Είχε φύγει απ' τη δουλειά του στις τέσσερις. Τρεις ώρες ταλαιπωρήθηκε στο αυτοκίνητο, τρεις ώρες ταλαιπώρησε το θολωμένο του μυαλό. Τώρα πια πήρε τον αυτοκινητόδρομο. Καιρός ήταν να πάει στο σπίτι του.

Μα ο νους του εκεί. Στη Νεφέλη. Σαν σε κινηματογραφική ταινία περνούσαν απ' το μυαλό του όλα όσα ήξερε για τη δικιά του Παναγιά. Ο γάμος της νωρίς στη νεότητά της, τα παιδιά που ήλθαν να δέσουν την ευτυχία της, το όνειρό της να σπουδάσει έστω κι αν ήταν ήδη παντρεμένη με παιδιά, η πραγμάτωση του ονείρου, ο διορισμός … Κι ύστερα; Κι ύστερα τι; Ένα αίσθημα κενού να τη διαπερνά όλο και περισσότερο. Γυρνώντας στο χτες και αναπολώντας όσα δύσκολα και έντονα είχε ζήσει, και συγκρίνοντας με το σήμερα, τα όσα ζει και δε ζει σε ένα σπίτι που κάποτε την έκανε να νιώθει τόση ζεστασιά μα που σήμερα της φαίνεται τόσο καταπιεστικό. Τον εφηβικό της έρωτα που σήμερα απλώς συνυπάρχει μαζί του στο ίδιο σπίτι, τους αιώνιους όρκους αγάπης και τα όμορφα ερωτικά λόγια της εφηβείας που σήμερα δεν τα ακούει παρά μόνο αν δει κάποια ερωτική σειρά στην τηλεόραση ή αν διαβάσει κάποια ιστορία αγάπης σε λογοτεχνικό βιβλίο. Τα λουλούδια που ποτέ δεν της φέρνει, τα γενέθλιά της που κάποτε έστηνε ολόκληρο σενάριο για να τα γιορτάσει με την καλή του, αλλά που τώρα τα ξεχνάει. Η δύναμη της συνήθειας λοιπόν, σκότωσε τον έρωτα;

Κι όμως, η ίδια μοιάζει με άγγελο. Όμορφη όσο δεν ήταν ποτέ, γλυκιά σαν αμαρτία, ένα μπουμπούκι που μόλις ξεπρόβαλε σε ανοιξιάτικο κήπο, μια χαρούμενη πινελιά σε αναγεννησιακό πίνακα ζωγραφικής. Πώς είναι δυνατό να μην το πρόσεξε ο σύζυγός της; Πώς μπορεί να τον έχει νικήσει τόσο η συνήθεια, να τη θεωρεί δεδομένη, να αγνοεί πόσο πολύ μπορεί ο καθένας να αγαπήσει τη γυναίκα αυτή, να μη βλέπει πως δίπλα του ανθίζει μια μυγδαλίτσα που απλώνει τα πάλλευκα κλωνιά της στον ήλιο ψάχνοντας ένα χάδι, ένα χαμόγελο, ένα γλυκό λόγο;

Ταξίδευε νοερά ο Στέφανος … Ο νους του τρέχει στη Νεφέλη … Γιατί, Θεέ μου, να μην είναι ευτυχισμένη; Γιατί να έχει εκείνη την έκφραση μελαγχολίας στο αγγελικό της πρόσωπο; Γιατί να να μην μπορεί εκείνος να της προσφέρει όσα η ζωή της στέρησε; Είναι κάποια παιχνίδια που παίζει ο χρόνος, η μοίρα … πολύ παράξενα.

Θολά τα μάτια του Στέφανου, λίγο μετά το Ζύγι, έκλεισαν για μια στιγμή. Μια στιγμή μονάχα, ήταν αρκετή. Το αυτοκίνητο έστριψε αρχικά αριστερά, έπεσε με γδούπο κάτω από την άσφαλτο, ένα τράνταγμα ένιωσε ο Στέφανος, άνοιξε έντρομος τα μάτια, το κεφάλι έγειρε απότομα δεξιά κτυπώντας με δύναμη στο κλειστό τζάμι, τα ‘χασε, προσπάθησε να επαναφέρει απότομα το αυτοκίνητο στη σωστή πορεία, όλα ήλθαν ανάποδα, σαν τρελό το αυτοκίνητο σύρθηκε με την καμπίνα κτυπώντας στο δεξί διαχωριστικό του αυτοκινητόδρομου. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, στο σκοτεινό παραβάν που απλώθηκε μπροστά στα μάτια του Στέφανου, σαν μέσα από λάμψη, πέρασαν το έρημο διαμέρισμά του, ο άγγελός του, τα παιδικά του χρόνια, τα όνειρά του … Κι ύστερα τίποτα.

Σμπαραλιασμένο το αυτοκίνητο, σαν φυσαρμόνικα έχασκε στην ψυχρή άσφαλτο. Κατέβηκαν αρκετοί οδηγοί από τα αυτοκίνητά τους και έτρεξαν κοντά. Ήταν για όλους αργά. Σαν ειρωνεία, το cd έπαιζε ακόμα **«Ας είχα κι άλλη μια ζωή, να ξόδευα για σένα»**, κι ακόμη πιο ειρωνικά ακούστηκε το κινητό να κτυπά. Στο αναβοσβήσιμο της οθόνης, ο πρώτος οδηγός που πλησίασε είδε ένα όνομα:

Νεφέλη …

Μέρα νύχτα παντού

Στα τραγούδια είσαι ο στίχος, στη βροχή μελαγχολία,

στις καμπάνες είσαι ο ήχος, κι η ψυχή μες στα βιβλία,

σ' όλα υπάρχεις και πλανιέσαι,

δεν ξεχνιέσαι δεν ξεχνιέσαι.

Καθώς έβλεπε από το παράθυρο του πέμπτου ορόφου τη βροχή να πέφτει μελαγχολικά, ο Νικήτας σιγοψιθύριζε τους στίχους από το πονεμένο τραγούδι του Πάριου κι ο νους του ταξίδευε και πάλι στη δικιά του Παναγιά. Ξαφνικά σαν να του φάνηκε η μορφή της να προβάλλει στο βρεγμένο παράθυρο και τα μάτια της να τον καρφώνουν, το ίδιο πάντα αινιγματικά, σαν ένα μυστικό να έκρυβαν.

Δεν άντεξε περισσότερο. Κοίταξε το ρολόι. Ήταν 11.20. Όχι, όχι δε θα την ενοχλούσε τώρα. Δε θα 'ταν σωστό. Μα μήπως ένα μήνυμα δε θα μπορούσε να το στείλει; Κάποια στιγμή θα το 'βλεπε και ίσως του απαντούσε. Πήρε το κινητό και άρχισε να σκέφτεται. Μετά από λίγες στιγμές ησυχίας, πληκτρολόγησε: «*Χαιρετώ! Βλέπω τη βροχή και ταξιδεύω. Πώς είσαι; Θα μπορείς να μιλήσουμε λίγο το μεσημέρι*;». Κοίταξε το μήνυμα ξανά και ξανά. Του φάνηκε κάπως ανόητο, παιδιάστικο για τα σαράντα δύο του χρόνια. Όχι, δε θα το 'στελλε. Την επόμενη χρονική στιγμή πάτησε το πράσινο κουμπάκι. Το μήνυμα έφυγε.

Βυθίστηκε στην καρέκλα του, έλεγξε τα email στον υπολογιστή. Φώναξε την ιδιαιτέρα του να τον ενημερώσει για τις δουλειές που της είχε αναθέσει πρωί πρωί. Σημείωσε δυο τρία τηλεφωνήματα που έπρεπε να κάνει αργότερα, σύνταξε μια υπηρεσιακή επιστολή και σηκώθηκε αποφασιστικά. Ήταν ήδη μεσημέρι.

Κατέβηκε απ' τις σκάλες της πολυκατοικίας. Έξω από κάθε όροφο συναντούσε υπαλλήλους που κάπνιζαν, αφού ο πρόσφατος νόμος δεν τους το επέτρεπε να απολαμβάνουν το τσιγάρο τους μέσα στα γραφεία τους. Χαμογελούσε μηχανικά, χαιρετούσε έναν έναν τους υπαλλήλους του τραπεζικού οργανισμού που δούλευε και τους συναντούσε στις σκάλες και όλο κατέβαινε. Έφτασε στο ισόγειο. Βγήκε στη λεωφόρο. Τα café έσφιζαν από ζωντάνια. Νέοι και νέες με πλατιά χαμόγελα, άλλα φιλικά, άλλα ερωτικά, άλλα απλώς ουδέτερα απολάμβαναν το ρόφημά τους αδιαφορώντας για το ψιλόβροχο,

καθισμένοι κάτω από τις τέντες των καφεστιατορίων. Ο Νικήτας αδιαφόρησε κι αυτός για τη βροχούλα. Αφέθηκε, μάλλον συνειδητά, στις ορέξεις της. Είχε ανάγκη να βραχεί λίγο, να νιώσει κάπως το κρύο αεράκι, αφού ίσως αυτό να τον συνέφερνε από το λήθαργο που ένιωθε να τον τυλίγει τελευταίως.

Προχώρησε προς τη Λήδρας. Έστριψε στην Ονασαγόρου, πέρασε μπροστά από τη Φανερωμένη και βγήκε στο Παλιό Δημαρχείο. Μπλέχτηκε σε στενά δρομάκια. Είδε μικρομάγαζα που τα είχε ξεχάσει όλα αυτά τα χρόνια. Άκουσε γέλια σε αρκετά από αυτά. Ναι, οι άνθρωποι γελούσαν, αν και ήταν μεροκαματιάρηδες, βουτηγμένοι ίσως στα χρέη και τις υποχρεώσεις, αγχωμένοι πιθανό για το αύριο και αν θα κατάφερναν να εισπράξουν για να στηρίξουν τις οικογενειακές ανάγκες. Κι όμως αστειεύονταν, γελούσαν, έκαναν πειράγματα. Στάθηκε μπροστά σε ένα ξυλουργείο. Τρία τέσσερα πρόσωπα έστρωσαν σε μια τάβλα το μεσημεριανό τους κολατσιό. Έτρωγαν και μιλούσαν με θόρυβο, με ζωηράδα. Έτρωγαν, μιλούσαν, φώναζαν και γελούσαν ταυτόχρονα. Κάποια στιγμή συναντήθηκαν τα βλέμματα τους, ο Νικήτας χαιρέτησε αμήχανα και τράβηξε το δρόμο του. Σε λίγο βγήκε στο Τζαμί της Εμερκές, και προχώρησε προς το ΟΧΙ. Έκανε τον κύκλο και κατέληξε στην πολύβουη λεωφόρο Μακαρίου. Η βροχή είχε στο μεταξύ σταματήσει. Ξαφνικά σκίρτησε. Ένιωσε το κινητό να δονείται. Ένα μήνυμα είχε φτάσει. Κόπηκαν τα πόδια του. Άνοιξε το μήνυμα. Περίμενε να δει αποτυπωμένο το όνομα εκείνης: ΚΛΕΙΩ. Φευ! Ένα διαφημιστικό μήνυμα από εταιρεία ήταν. Ο Νικήτας πάγωσε μέσα του. Ακόμη κι οι διαφημίσεις παίζουν με τον πόνο και την αγωνία του.

Επέστρεψε στο γραφείο του στην τράπεζα. Μια στοίβα από αλληλογραφία τον περίμενε. Κατάλαβε πως και σήμερα θα 'πρεπε να μείνει ίσαμε αργά να διεκπεραιώσει τη δουλειά. Η τράπεζα δεν καταλαβαίνει από αισθήματα, από συγκεχυμένα ερωτικά σκιρτήματα, δε γνωρίζει τι θα πει να σε κυνηγά μια μορφή, όσο κι αν είναι τόσο ξεχωριστή. Η τράπεζα μετρά κέρδη, νέους πελάτες, ελέγχει τις αυξομειώσεις του κύκλου εργασιών, κι αλίμονο αν σου τύχουν μειώσεις αντί αυξήσεις. Εξάλλου, δεν σου δίνουν πέντε χιλιάδες ευρώ το μήνα για τα όμορφά σου τα μάτια, αλλά γιατί έδειξες αφοσίωση, ικανότητες και άλλα προσόντα που τόσο πολύ εκτιμούν σε έναν οργανισμό που ζητά να τον υπηρετούν οι πλέον ικανοί υπάλληλοί του. Στα σαράντα δύο του χρόνια, ο Νικήτας ήταν ήδη ένα σημαντικό γρανάζι στη διοικητική πυραμίδα της τράπεζας. Έχαιρε εκτίμησης από το Διοικητικό Συμβούλιο και σεβασμού από τους υφισταμένους. Τελευταίως όμως κάτι δεν του πήγαινε σωστά. Κάτι του έβγαινε λάθος. Το χαμόγελο μειώθηκε στο πρόσωπό του, η διάθεσή του για δουλειά, για ραντεβού με πελάτες, για περισσότερο έλεγχο στον κύκλο

εργασιών της τράπεζας μειώθηκε επίσης. Αντί όλων αυτών στο μυαλό του, στην καρδιά του επικρατούσε μια γυναικεία, μια θεϊκιά μορφή: Η Κλειώ.

Την είχε γνωρίσει εντελώς τυχαία. Σε μια ομήγυρη σ' ένα εστιατόριο συναντήθηκαν τα βλέμματά τους. Τους σύστησαν κάποιοι φίλοι. Απ' εδώ η Κλειώ, δασκάλα, απ' εδώ ο Νικήτας, διευθυντής τράπεζας. Δασκάλα, ε; "Η δασκάλα με τα ξανθά μαλλιά", σκέφτηκε φέρνοντας στο νου του το μυθιστόρημα του Μυριβήλη, που έφηβος είχε διαβάσει και τον είχε γοητεύσει. Προς στιγμή τα 'χασε στο πρώτο εκείνο «χαίρω πολύ», αλλά συνήλθε γρήγορα. Προσπάθησε να κρύψει την ταραχή του. Εξ αφορμής των επαγγελμάτων τους έπιασαν κουβέντα. Ανακάλυψε πως η Κλειώ ήταν ήδη πελάτισσα στη δική τους τράπεζα, σε άλλο παράρτημα. Με χαρά προθυμοποιήθηκε να την εξυπηρετήσει σε ένα δάνειο που είχε ζητήσει. Της έδωσε το τηλέφωνό του, πήρε το δικό της, για να κλείσουν ραντεβού στο γραφείο του. Έτσι, ξεκίνησαν όλα.

Αρχικά της τηλεφωνούσε δήθεν επαγγελματικά. Μα δεν άργησε να επεκταθεί σε άλλα θέματα, σε προσωπικές κουβέντες, σε λόγια τρυφερά, επενδυμένα με προσοχή για να μην εκτεθεί, δεν ήξερε και πώς θα αντιδράσει εκείνη σε ένα γλυκό του λόγο. Τελοσπάντων έλεγαν όλα εκείνα που θα μπορούσαν να έχουν και να μιλάνε δυο φίλοι. Ήταν φανερό πως η γνωριμία τους εκείνη τον είχε ταράξει. Ένιωθε πως γλιστρούσε σε ένα χάος.

Καθόταν σαν άγαλμα στο γραφείο του. Είχε ανάγκη να πιαστεί από κάπου. Στο νου του ερχόταν η μορφή της ανάκατη με τραγούδια του Πάριου. «***Καμιά μα καμιά μα καμιά, δεν μπορεί να σε σβήσει. Καμιά τη δική μου καρδιά δεν μπορεί να γεμίσει. Και ώσπου να 'ρθει η στιγμή που η ζωή μου θα κλείσει, καμιά μα καμιά μα καμιά δεν μπορεί να σε σβήσει***».

Το ψιλόβροχο άρχισε και πάλι. Ο δρόμος έσφιζε από αυτοκίνητα με κόσμο που γυρνούσε σπίτι του. Ο Νικήτας έκλεισε τα μάτια κουρασμένος. Ήπιε δυο γουλιές από τον πικρό καφέ του, έγειρε πίσω εξουθενωμένος το κεφάλι, σιγοψιθύρισε το όνομά της, έφερε το ξανθό της κεφάλι μπρος στα μάτια του, χαμογέλασε ανεπαίσθητα, αναστέναξε βαθιά και είπε: «***Σ' αγαπώ, καλή μου. Σ' αγαπώ***».

Όταν πίνει μια γυναίκα…

«Όταν πίνει μια γυναίκα, κι όταν παραφέρεται,

Μην την επαρεξηγείται, πώς πονάει δεν ξέρετε»…

Μόλις κατέβαζε το τρίτο ποτηράκι με ουίσκι η Θεανώ. Μαζί με τ' αδέλφια της χόρεψε σ' ένα κλαμπ εξουθενωτικά. Στο ενδιάμεσο κατέβαζε τα ουίσκι με πάθος, έβγαινε έξω στην παγωμένη ατμόσφαιρα για να καπνίσει, παρέα με το αραιωμένο ποτό, ξανάμπαινε στο κλαμπ και ξεχνιόταν στην πίστα. Ένιωθε, πολλά βλέμματα αρσενικών πάνω της. Κάτι μαγικό είχε στο στυλ της, στην κίνησή της, στο ύφος της. Και δυο βαθυπράσινα, θολά μάτια που έλεγαν πολλά αλλά και τίποτα συνάμα.

Τ' αδέλφια της ήθελαν να φύγουν, ήταν ήδη τέσσερις το πρωί. Θα 'πρεπε να επιστρέψουν σπίτι. Η αδελφή τους, η αγαπημένη τους αδελφούλα, που ουσιαστικά τους μεγάλωσε όντας μια δεκαετία μεγαλύτερή τους θα 'πρεπε να γυρίσει και στο δικό της σπίτι. Η Θεανώ παρακάλεσε να μείνουν ακόμη λίγο. Δεν είχε όρεξη να γυρίσει. Τελευταίως δεν τη χωρούσε το σπίτι.

Στις πέντε τα ξημερώματα τα δυο εικοσάχρονα αδέλφια κατέβαζαν τη Θεανώ απ' το αυτοκίνητο. Εκείνη μόλις μπήκε σπίτι ξάπλωσε εξουθενωμένη στον καναπέ. Δεν είχε δύναμη ν' ανέβει στο υπνοδωμάτιο. Κοιμήθηκε αμέσως. Σαν σε λήθαργο. Ξύπνησε το μεσημέρι με το κεφάλι βαρύ σαν μολύβι. Μισάνοιξε τα μάτια. Προσπάθησε να καταλάβει πού βρισκόταν, γιατί βρισκόταν εκεί, τι ώρα ήταν, τι είχε προηγηθεί. Σε μια στιγμή άκουσε μια παιδιάστικη φωνούλα να την καλεί. Ναι, ήταν ο πεντάχρονος γιος της. Αυτό το αριστούργημά της που τόσο αγαπούσε. Άνοιξε την αγκαλιά της και τον τύλιξε μέσα.

«Μυρίζεις ποτό», διαμαρτυρήθηκε ο μικρός. Η Θεανώ σηκώθηκε με δυσκολία, πήγε στο υπνοδωμάτιο. Ο άντρας της έλειπε. Είχε ξυπνήσει νωρίς και σίγουρα θα πήγε στο αγαπημένο του σπορ, το κυνήγι. Άνοιξε βαριεστημένα το ερμάρι, στήθηκε μπροστά στην γκαρνταρόμπα της. Πήρε εσώρουχα και κίνησε για το μπάνιο. Άφησε το ζεστό νερό να τρέξει ώρα πολλή στο κουρασμένο της κορμί. Έλουσε τα μαλλιά της. Βγήκε απ' το μπάνιο, τυλίχτηκε τη ρόμπα της κι επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο. Κάθισε μπροστά στον καθρέφτη. Για αρκετή ώρα ασχολήθηκε μηχανικά με τα χρυσά της τα μαλλιά.

Λίγο μετά κατέβαινε στην κουζίνα. Φορούσε ένα απλό μπλου τζιν και μια γαλάζια μπλούζα που τόνιζαν τα ωραιότερα σημεία του κορμιού της. Ετοίμασε στα γρήγορα φαγητό για τον μικρό, βγήκε στη βεράντα και άναψε τσιγάρο. Έφερε στο μυαλό της το ξενύχτι της προηγούμενης βραδιάς, είδε μπόλικα αρσενικά βλέμματα να την καρφώνουν, θυμήθηκε κάποια επιφωνήματα θαυμασμού από νεαρούς στην πίστα. Χαμογέλασε μάλλον πικρά.

Στα τριάντα της χρόνια, με τη ζωή να απλώνεται προκλητικά μπροστά της είχε ήδη έναν αποτυχημένο γάμο, ένα διαζύγιο, ένα παιδί. Κι ένα δεύτερο γάμο που γρήγορα εξελίχθηκε σε μαρτύριο. Πάλι καλά που δεν απέκτησε και δεύτερο παιδί. Οι γονείς της την στήριξαν στη δύσκολη απόφαση που πήρε για το διαζύγιο. Και την προειδοποίησαν πριν επιχειρήσει το δεύτερο γάμο με ένα νέο που έδειχνε, στα μάτια των γονιών, επιπόλαιος και ανεύθυνος. Η Θεανώ όμως δεν τα έβλεπε αυτά. Λίγο η αντίδρασή της στο διαζύγιο, λίγο ο νεανικός της ενθουσιασμός, ακόμη τα όμορφα λόγια του νεαρού και το ελκυστικό παρουσιαστικό του της έκλεψαν εύκολα την καρδιά. Λίγα χρόνια αργότερα ανακάλυψε πως, δυστυχώς, της έκλεψαν και τη χαρά.

Κοίταζε τον καπνό να ανεβαίνει στον ουρανό κι ένιωθε, έτσι που φυσούσε το τσιγάρο, ότι απ’ τα χείλη της έφευγε η ίδια η ζωή της, τα νιάτα της που τώρα χαραμίζονταν σε έναν ακόμη αποτυχημένο γάμο. Σκεφτόταν τα λάθη της. Τις επιπολαιότητές της. Έσβησε το τσιγάρο, επέστρεψε στην κουζίνα. Συγύρισε λίγο, ένιωθε μάλλον αμήχανα για το τι άλλο έπρεπε να κάνει, και ξαφνικά άρπαξε τα κλειδιά του αυτοκινήτου, βγήκε στην αυλή, πέρασε στο γκαράζ, μπήκε στο αυτοκίνητο, έριξε την Αλεξίου στο στερεοφωνικό να τραγουδήσει:

Θεός αν είναι στις φλόγες να καείς
κι απ' το δάκρυ μου φωτιά να πιεις
δεν μπορείς μια ζωή καρδιά να συγχωρείς
Θεός αν είναι κι αν μ' αγαπάει κανείς
Θεός αν είναι κι αν μ' αγαπάει κανείς

Και κίνησε για άγνωστη κατεύθυνση …

Κυρά των αστεριών

Τι να 'χεις τάχατε κυρά του δειλινού;

Και κάθε βράδυ μόνη σου, ανοίγεις στο μπαλκόνι σου,

ψιλή κουβέντα με τ' αστέρια τ' ουρανού,

τι να 'χεις τάχατε κυρά του δειλινού;

Ποιος καημός και ποιο μαράζι σου βαραίνει την ψυχή,

και το πρόσωπό σου μοιάζει, ουρανός μες στη βροχή,

ουρανός μες στη βροχή.

Στην τηλεόραση έπαιζε μια παλιά ελληνική ταινία. Ο Τόλης γρατσουνίζοντας την κιθάρα του τραγουδούσε μελαγχολικά στην ξανθούλα της ταινίας, τη Νόρα Βαλσάμη. Εκείνη, καθόταν κατάχαμα στο δωμάτιό της και έδειχνε να απολαμβάνει το αφιέρωμα του καλού της.

Στο δικό της μπαλκόνι καθόταν εκείνη την ώρα η Ντόρια. Κρατούσε ένα βιβλίο, «Το τέλος της αγάπης», μια διάβαζε, μια ταξίδευε. Σε μια στιγμή άρπαξε τ' αυτί της τους στίχους του τραγουδιού. Έμεινε χωρίς ανάσα να αφουγκράζεται το τραγούδι. Της φάνηκε σαν να είχε γραφτεί για την ίδια.

Ένας αναστεναγμός της ξέφυγε. Σαν να βγήκε απ' τα βάθη της ψυχής της. Είναι καιρός τώρα που νιώθει άδεια. Που έχασε το κέφι της για οτιδήποτε. Που έπαψε να χαμογελά. Στις αρχές, και για χάρη του παιδιού της, έκανε κάποιες προσπάθειες να χαμογελάσει, να αστειέψει, κυρίως με το παιδί. Μα εδώ και λίγες μέρες παραιτήθηκε εντελώς. Σαν μια κοσμογονία να εκτυλισσόταν στην ψυχή της. Άβυσσος, λένε, η καρδιά του ανθρώπου. Και πολύ περισσότερο μιας γυναίκας. Εύστοχα το είχε τραγουδήσει ο Στράτος: «**Της γυναίκας η καρδιά είναι μια άβυσσος,**

πότε κόλαση και πότε ο παράδεισος». Μα η δική της είναι μονίμως στην κόλαση τελευταίως.

Τι να φταίει; Περίμενε πώς και πώς να τελειώσει τις σπουδές της, να πάρει το πτυχίο, να μπει σε μια τάξη, να καρφωθούν πάνω της ζευγάρια παιδικά ματάκια να περιμένουν απ' αυτή, τη δασκάλα με τα βαθυπράσινα μάτια, να τα ταξιδέψει στους γοητευτικούς δρόμους της γνώσης. Κι ενώ όλα έδειχναν να της χαμογελούν, ξαφνικά σαν

κάτι να ράγισε μέσα της. Κάτι την έσπρωχνε να σκέφτεται το παρελθόν, τα δύσκολα χρόνια της εφηβείας, τότε που σκίρτησε ερωτικά για πρώτη φορά η καρδιά της, το γάμο της σε πολύ μικρή ηλικία, το όνειρό της να σπουδάσει που ποτέ δεν είχε παρατήσει και που πραγματοποίησε μετά από πολλούς κόπους και θυσίες. Όχι μόνο δικούς της αλλά και τους γύρω της. Κι όμως, τώρα που όλα έδειχναν να στρώνουν κι η ζωή τους να γεμίζει ροδοπέταλα, ξαφνικά το εσωτερικό κενό που ένιωσε την πανικόβαλε.

Σε κάθε περίοδο της ζωής της ζούσε έντονα συναισθήματα και είχε μεγάλες προσδοκίες για το επόμενο βήμα. Αυτό τελικά ήταν και το νόημα της ζωής για την ίδια. Να πολεμά για κάτι σημαντικό. Είτε αυτό ήταν να πείσει τους γονείς πως τον αγαπάει τον Μιχάλη και θέλει να τον παντρευτεί, είτε ήταν η μαγεία της εγκυμοσύνης και των πρώτων μητρικών αισθημάτων είτε ήταν η επιμονή της να παρακαθίσει σε εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο. Κι αργότερα, ο αγώνας της να ισορροπήσει ανάμεσα σε σπίτι, οικογένεια, σπουδές … Μα τώρα που τέλειωσαν όλ' αυτά, τι; Ποιο το επόμενο βήμα;

Άρχισε πλέον να βλέπει τον εαυτό της με άλλο μάτι. Στον καθρέφτη έβλεπε άλλοτε έναν άγγελο άλλοτε μια θλιμμένη ξανθομαλλούσα άλλοτε τη δυστυχία μεταμορφωμένη σε άνθρωπο. ΄Ηθελε κάτι έντονο, κάτι δυνατό. Της έλειπε η περιπέτεια, ο στόχος, η προσδοκία. Μετά από τριάντα χρόνια ζωής δεν έβρισκε νόημα σε τίποτα. Ούτε καν στο σχολείο, που ήταν το όνειρό της. Ούτε στο καινούριο αυτοκίνητο που της πήρε ο Μιχάλης της. Ούτε και στις προτροπές του μικρού της αριστουργήματος, του γιου της, να παίξει μαζί του, να τον πάει λούνα παρκ, όπως με τόση ευχαρίστηση έκανε μέχρι πριν λίγο καιρό.

Άφησε το μπαλκόνι, μπήκε στο καινούριο της αμάξι και τράβηξε προς άγνωστη κατεύθυνση. Το κεφάλι της κόντευε να σπάσει. Ο ήχος του κινητού την συνέφερε για λίγο. Ήταν η Μαίρη. Η καλύτερή της φίλη. Την καλούσε για έναν καφέ. Βρισκόταν σε καφετέρια, όχι πολύ μακριά απ΄ την ίδια. Πήγε ν' αρνηθεί. Μα η φωνή της Μαίρης ακούστηκε επιτακτική.

Οι δύο φίλες κάθονταν απέναντι η μια στην άλλη. Σχεδόν ανέκφραστη η Ντόρια, όλο νάζια και χαμόγελα η Μαίρη. Της μιλούσε για το νέο της φλερτ στο γραφείο και έλαμπε. Ήξερε, βέβαια, εδώ και κάποιο καιρό πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τη φίλη της και προσπαθούσε πηδώντας από κουβέντα σε κουβέντα, όπως η μέλισσα από λουλούδι σε λουλούδι, να την συνεφέρει. Άδικος κόπος. Η Ντόρια άρχισε να βαριέται. Άλλοτε η συνεύρεση με τη Μαίρη εξελισσόταν σε μεγάλο χαβαλέ. Τώρα όχι. Ήταν ολοφάνερο. Δεν

ήταν καλά. Μα η Μαίρη, δεν έλεγε να την αφήσει. Τελείωνε τη μια κουβέντα, ξεκινούσε την άλλη. Λες και το 'κανε ξεπίτηδες για να παρατείνει την εκεί παραμονή της.

Πέρασαν ήδη δυο ώρες που έλειπε απ' το σπίτι. Μπήκε και πάλι στο αμάξι της και τράβηξε το δρόμο της επιστροφής. Δεν σκεφτόταν τίποτα. Οδήγησε εντελώς μηχανικά. Πάρκαρε στο γκαράζ. Ούτε καν πρόσεξε πως στην αυλή βρίσκονταν άλλα δυο αυτοκίνητα. Του Μιχάλη και του μπαμπά.

Μπήκε στο σπίτι. Ξαφνικά τα φώτα έσβησαν. Ακούστηκαν φωνές, γέλια, τραγούδια. «**Να ζήσεις καλή μας και χρόνια πολλά …».** Μα ναι, ήταν τα γενέθλιά της σήμερα. Πώς το είχε ξεχάσει εντελώς; Μια τούρτα, ένα κεράκι με ερωτηματικό αντί τα χρόνια της ηλικίας, ένας σύζυγος που έλαμπε στο φως του κεριού, ένα παιδί που γελούσε και χειροκροτούσε, οι γονείς ολόγελοι, αδέλφια, ξαδέλφια, φίλοι … Πού είχαν κρύψει τα αμάξια τους όλοι αυτοί; Ποιος το είχε οργανώσει τόσο τέλεια; Α, ναι, σίγουρα ήταν και η Μαίρη στο κόλπο. Γι' αυτό την κρατούσε στην καφετέρια φλυαρώντας.

Η Ντόρια έσβησε το κεράκι, αγκάλιασε το παιδί και το Μιχάλη και αφέθηκε να κλαίει. Ήταν από συγκίνηση για την έκπληξη; Ήταν από χαρά; Ήταν γιατί ξαφνικά ανακάλυψε κάτι πολύ σημαντικό; Πως είχε ό,τι καλύτερο, ό,τι πολυτιμότερο θα μπορούσε να έχει ένας άνθρωπος: Δικά της πρόσωπα που την αγαπούσαν, την πονούσαν, την γνοιάζονταν. Κι ακόμη, ότι η ζωή είναι πολύ γλυκιά αν καταφέρνουμε να απορροφούμε απ' αυτήν τις μικρές, τις πολύ μικρές στιγμές μαγείας που μπορεί να μας χαρίσει. Και πως το μυστικό για να τα έχεις όλα είναι να τα αγαπάς όλα. Δάκρυα και γέλια έσμιξαν στο πρόσωπο της Ντόριας. Ένιωθε πιο γεμάτη, πιο ευτυχισμένη από ποτέ.

Νυχτερίδες κι αράχνες …

Στην υπηρεσία άμεσης οδικής βοήθειας που εργάζεται ο Μιχάλης το κινητό δεν παύει να κτυπάει. Η βελούδινη φωνή της γραμματέως ακούεται σαν αντίθεση στην τραχιά δουλειά του. «Αυτοκίνητο σαλούν, αρ. Εγγραφής ..... έμεινε στον αυτοκινητόδρομο Λεμεσού - Λευκωσίας λίγο πριν τη στροφή για Μονή». Μέχρι να δώσει τις «πρώτες βοήθειες» στο αυτοκίνητο της κυρίας, που προφανώς αγνοούσε πως τα αυτοκίνητα χρειάζονται και βενζίνη για να μη μένουν στο δρόμο, νέο τηλεφώνημα τον έστελλε πίσω στη Λεμεσό για ένα αυτοκίνητο που έμεινε από λάστιχο.

Με τον ήλιο να καίει πέτρες, την άσφαλτο καμίνι, κι ένα ωράριο εξαντλητικό, αυτές οι συνεχείς μετακινήσεις, που πολλές φορές γίνονταν σε μια μαρτυρική κυκλοφοριακή κίνηση, έκαναν το επάγγελμα του Μιχάλη αρκετά δύσκολο. Πάλι καλά που είχε το κινητό να μιλάει με φίλους για τα ενδιαφέροντά του: το ψάρεμα, το κυνήγι, τα σκυλιά του ... Αλλά και το στερεοφωνικό με τα λαϊκά του Στελλάρα και του Στράτου. «**Νυχτερίδες κι αράχνες γλυκιά μου** ...», «**Πάρε ό,τι θέλεις παλιατζή ...**».

Πνεύμα ατίθασο, αεικίνητος, υπερκινητικός από παιδί και μονίμως απειθάρχητος ο Μιχάλης δεν ήταν το άτομο που έμπαινε σε καλούπια. Ποτέ δεν έμαθε να θέτει όρια ή κανόνες στον εαυτό του.

Νεαρός πού τον έχανες πού τον έβρισκες στα βουνά και τα χωράφια του χωριού του γύριζε με τη σφενδόνα του αρχικά, το αεροβόλο αργότερα και απ’ τα δεκάξι του το ντουφέκι. Μάταια η μάνα του ανησυχούσε, του φώναζε πως ήταν μικρός για ντουφέκι, πως θα είχε κακά ξεμπερδέματα με αστυνομίες και τέτοια. Ο πατέρας δεν έδειχνε κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Εκείνος ήταν απασχολημένος με το χαρτοπαίγνιο και τα ποτά με καλή παρέα. Πέρα απ’ αυτά ο Μιχάλης ήταν και ομορφόπαιδο. Ψηλός, ίσαμε 1.90, σγουρομάλλης και μακρομάλλης, με πράσινα μεγάλα μάτια κι ένα χαμόγελο ανέμελο αλλά και σαγηνευτικό ταυτόχρονα. Οι νέες του χωριού ήταν ξετρελαμένες μαζί του. Κι εκείνος, δεν άργησε να ανταποκριθεί στα κοριτσίστικα σκιρτήματα. Για ένα διάστημα έκανε σπορ του το κυνήγι του γυναικείου ποδόγυρου. Και έριξε τα δίχτυά του και στα διπλανά χωριά.

Τον ενθουσίαζε και ο Χρηστάκης με την κανάρα του «**θα ζήσω ελεύθερο πουλί, κι όχι κορόιδο στο κλουβί, με μια μονάχα θηλυκιά να κελαηδάω**...», σε σημείο που για αρκετό καιρό είχε το τραγούδι κάτι σαν εθνικό ύμνο.

Στο σχολείο λίγα πράγματα ή μάλλον καθόλου πράγματα για τον Μιχάλη. Τα βιβλία για το χαρακτήρα του νεαρού δεν ήταν παρά χάσιμο χρόνου. Με το ζόρι έβγαλε μέχρι την πρώτη τάξη λυκείου και αμέσως μετά, απ' τα δεκάξι του, μπήκε στη βιοπάλη. Άλλαζε δουλειές και εργοδότες σαν τα πουκάμισα. Αρχικά μπήκε σε μηχανουργείο, αλλά δεν στέριωσε παρά μερικές μέρες. Ακολούθησαν δουλειές σε εστιατόρια, σε πιτσαρίες, σε διαφημιστικά και άλλα γραφεία, ανειδίκευτος εργάτης σε εργοστάσια ... παντού μάλωνε με τους επιστάτες, τους διευθυντές, τους εργοδότες. Καθόταν κάμποσο καιρό, παράσιτο στους γονείς του και πάλι απ' την αρχή. Στο μεταξύ συνέχιζε τα σπορ του: το κυνήγι φτερωτών φίλων, κοριτσιών και από ένα σημείο και μετά το κυνήγι θαλασσινών, αφού έγινε φαν της θάλασσας και του ψαρέματος.

Οι φίλοι του ανήκαν στο δικό του χώρο σκέψης και δράσης: κακοί μαθητές και όχι σπασίκλες, κυνηγοί, μηχανόβιοι, ριψοκίνδυνοι σε όλα τους. Κοντά σ' αυτούς είχε μια ιδιαίτερη αγάπη και πάθος για τα σκυλιά. Όπου τα έβρισκε τα πλησίαζε, τα χάιδευε, τα έκανε φίλους του, τα εκπαίδευε για το κυνήγι ...

Στα είκοσί του, αμέσως μετά την απόλυσή του από το στρατό, όπου είχε υπηρετήσει αρχικά στα ΛΟΚ, αλλά λόγω της απειθαρχίας του τον έδιωξαν και μετατάχθηκε στο πεζικό, γνώρισε ένα κορίτσι, στο χωριό δίπλα από το δικό του: την Μαίρη. Η Μαίρη ήταν τρία χρόνια μικρότερή του και κάτι είχε στο πρόσωπό της, στον τρόπο που περπατούσε, που μιλούσε που του τράβηξε την προσοχή. Δεν την πλησίασε όπως όλες τις άλλες. Την πολιόρκησε με διακριτικότητα, και την έκανε δική του λίγους μήνες αργότερα. Ένα χρόνο μετά, ο Μιχάλης, ο ατίθασος, ο ακαλούπωτος, ο μάγκας της παρέας ανέβαινε πρώτος απ' τους φίλους τα σκαλιά της εκκλησίας. Ακόμη και σ' αυτό το θέμα ξεχώρισε απ' τους υπόλοιπους.

Άμα τέλειωσαν τα μέλια των πρώτων μηνών η Μαίρη κι ο Μιχάλης άρχισαν να βιώνουν την πραγματικότητα. Ιδιαίτερα απ' τη στιγμή που η Μαίρη ανακοίνωσε στον έκπληκτο σύζυγο ότι είχε καθυστέρηση και ότι ήταν έγκυος. Ο Μιχάλης συνέχισε να αλλάζει τις δουλειές, μια έφερνε χρήματα στο σπίτι μια όχι και πάλι καλά που υπήρχαν τα πεθερικά, νούσιμοι και προκομμένοι άνθρωποι, που φρόντιζαν τους νιόπαντρους.

Έτσι περνούσαν τα χρόνια, ο εικοσάχρονος Μιχάλης έγινε τριαντάχρονος, εδώ και τρία χρόνια – μεγάλο ρεκόρ – ο Μιχάλης δούλευε πλέον στην άμεση οδική βοήθεια. Μια

δουλειά στην οποία ουσιαστικά δεν ένιωθε το ενοχλητικό βλέμμα οποιουδήποτε εργοδότη, που του έδινε έναν αέρα ελευθερίας, ήταν μεν επίπονη αλλά έφερνε και καλά λεφτά στην οικογένεια. Η δεκάχρονη κόρη ήταν το καμάρι του Μιχάλη, η σύζυγος ήταν πια μια συνήθεια, με κάποια επιπρόσθετα κιλά, ο ίδιος πού και πού τσιλιμπουρδούριζε με κάποια γκομενίτσα – η δουλειά του έριχνε και κάποια «τυχερά» στο δρόμο του, ήταν και η «κανάρα», το παλιό σουξέ που έπρεπε πού και πού να το τιμά – το κυνήγι παρέμενε χόμπι ιερό, τα σκυλιά η μεγάλη του αδυναμία.

Όλα τούτα δεν τον άφησαν να κοιτάξει δίπλα του. Ότι η Μαίρη, στα είκοσι εφτά της καιόταν για ζωή, ήθελε να της δείχνουν σημασία, να πηγαίνει όπου και πολλές συνομήλικές της. Ο Μιχάλης, επέστρεφε αργά απ' τη δουλειά και έγνοια του ήταν να τρέξει στην κυνηγετική λέσχη, να κατεβάσει μπίρες και μεζεδάκια και να σαχλαμαρίσει με τους φίλους του. Μα η Μαίρη διψούσε να ζήσει. Το' ριξε στις δίαιτες, στα γυμναστήρια, στις αισθητικούς, στις κομμώτριες. Μέρα με τη μέρα γινόταν αγνώριστη. Μια κούκλα σ' ένα σπίτι μ' έναν άντρα απόντα ή ωσεί παρόντα.

Δεν πήρε χαμπάρι ο Μιχάλης πότε η Μαίρη έγινε και πάλι Μαιρούλα, πότε πρόλαβε και εκείνη να νιώσει την καρδιά της να σκιρτά από πραγματικό αίσθημα αγάπης. Και δεν κατάλαβε, έτσι όπως ήταν καθηλωμένος στο δικό του τρόπο σκέψης και στη δική του ρουτινιάρικη ζωή, πως έχανε τη Μαίρη ... πως την έχασε.

«**Πριν από λίγο χώρισα, δεν έχω πού να πάω, πριν από λίγο χώρισα, και σαν τρελός γυρνάω**», τραγουδούσε ο αγαπημένος του Στράτος. Αυτή τη φορά πραγματικά τραγουδούσε για εκείνον.

Όλα τα σ’ αγαπώ

Όλα τα σ' αγαπώ
που έχουν ειπωθεί
θέλω να σου τα πω
όμως δεν φτάνει μια ζωή
Όλα τα σ' αγαπώ
που γράφτηκαν παντού
εσένα όταν κοιτώ
περνάνε όλα απ' το νου

Ο Βασίλης δεν περπατούσε σήμερα. Πέταγε. Πριν από λίγο είδε τα αποτελέσματα αναρτημένα στο εξαγγελτήριο του Πανεπιστημίου κι είχε πετύχει στο μεταπτυχιακό του στα οικονομικά. Αμέσως μετά μίλησε μαζί της και εκείνη ήταν τόσο ανοικτόκαρδη μαζί του που ένιωσε πως ο κόσμος γύρω του είχε αλλάξει. Μάλιστα είχαν δώσει ραντεβού για καφέ το βράδυ σε κεντρικό café της πόλης. Όλα γύρω του έμοιαζαν τόσο ωραία.

Μπήκε στο αμάξι του, ένα μικρό Yiaris και ξεκίνησε για το πατρικό του. Εκεί τον περίμενε η μάνα του με ένα χαμόγελο, έτοιμο το γλύκισμα που είχε φτιάξει αλλά και την ερώτηση τι επιθυμούσε ο γιόκας της να φάει το μεσημέρι από τα τρία φαγητά που είχε ετοιμάσει! Πάντα η ίδια αδιόρθωτη, προνοητική και προστατευτική μαμά. Όπως όταν ήταν βρέφος κι αργότερα νήπιο, παιδί, έφηβος, στρατιώτης ... Μια μάνα, μόλις 48 χρονών, πολύ ωραία και μοντέρνα σε πολλά πράγματα αλλά κλασική, παραδοσιακή, Κύπρια μάνα σε ό,τι αφορά το παλικάρι της.

Η μάνα, με το αλάθητο ένστικτό της, δεν άργησε να καταλάβει πως η μεγάλη χαρά του Βασίλη της δεν οφειλόταν μόνο στην ανακοίνωση των αποτελεσμάτων του μεταπτυχιακού. Σίγουρα κι αυτό θα βοήθησε να αλλάξει η διάθεσή του προς το καλύτερο, αλλά τόση ευφορία σίγουρα θα ‘χε κι αλλού τις ρίζες της. Εξάλλου, είναι δυο τρεις μήνες τώρα που παρατήρησε πως κάτι απασχολούσε το γιο της, τον προβλημάτιζε, τον ανησυχούσε. Κάτι πέρα απ’ τα μαθήματα. Και δεν άργησε να καταλάβει πως αυτό το κάτι ήταν ένα κορίτσι. Κάτι λίγα που πήρε τ’ αυτί της στο τηλέφωνο, κάποια μηνύματα σε ακανόνιστες ώρες, κάποιο ελαφρύ κοκκίνισμα στο πρόσωπο του γιου της σαν έτυχε να δει

τη μητέρα του να τον κοιτάει ερωτηματικά, δεν ήθελε και πολύ η κυρία Γεωργία να καταλάβει πως κάτι ωραίο μπήκε στη ζωή του Βασίλη της.

Αυτό από τη μια την ανακούφισε λιγάκι, γιατί θυμάται πόσο πόνεσε το παιδί της από τον χωρισμό του με τη Νάγια, ένα κορίτσι με το οποίο είχε δεσμό δυο σχεδόν χρόνια. Ένα χωρισμό που τον πλήγωσε και για ένα διάστημα φοβήθηκε μήπως πάθει κάτι απ' τη στεναχώρια του. Για μήνες είχε κλειστεί στον εαυτό του, απομακρύνθηκε κάπως απ' τους φίλους του, απόφευγε τις εξόδους ... Ευτυχώς, λίγο η δική της συμπαράσταση, λίγο η κατανόηση των φίλων, αλλά και η πολύτιμη βοήθειά τους, έβγαλαν το Βασίλη απ' το αδιέξοδο και τον βοήθησαν να δει τη ζωή πιο αισιόδοξα. 'Ηλθε και η εγγραφή στο Πανεπιστήμιο για το μεταπτυχιακό και αυτό τον οδήγησε να ασχοληθεί δημιουργικά με κάτι.

Η εξέλιξη αυτή είχε αναπαύσει κάπως την κυρία Γεωργία, που, από τότε που πέρασε στο κλαμπ των διαζευγμένων γυναικών – εδώ και δώδεκα ολόκληρα χρόνια – ο Βασίλης ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχε στη ζωή της. Ωστόσο, το τελευταίο διάστημα που κατάλαβε πως ο γιος της μάλλον είχε τσιμπηθεί με ένα κορίτσι έκανε πολλές προσπάθειες να τον πλησιάσει για να μάθει λεπτομέρειες. Ο Βασίλης όμως, λίγο γιατί δεν ήξερε πού θα έβγαζε η νέα ιστορία, λίγο γιατί είχε κάποιο απωθημένο φόβο από την εξέλιξη του προηγούμενου δεσμού του, αλλά κυρίως γιατί δεν ήξερε πώς τον έβλεπε εκείνη δεν ήθελε να πει και πολλά πράγματα. Είτε έτσι είτε αλλιώς, όπως κάθε μάνα, έτσι και η κυρία Γεωργία, βρήκε τρόπο να μάθει τα βασικά. Ότι δηλαδή υπήρχε στην παρέα του Βασίλη ένα νέο κορίτσι, η Δάφνη, γλυκιά, μοντέρνα αλλά και απλή συνάμα, που σπούδαζε γραφικές τέχνες σε ιδιωτικό πανεπιστήμιο στην πρωτεύουσα. Και πως το κορίτσι αυτό φαίνεται να είχε κλέψει την καρδιά του γιου της.

Τσίμπησε λίγο απ' όλα τα φαγητά της μαμάς του ο Βασίλης, καθώς ήθελε να την ευχαριστήσει ιδιαίτερα σήμερα. Έκανε ένα πέρασμα από τη γιαγιά και τον παππού, πήρε τηλέφωνο και τον μπαμπά να του πει τα ευχάριστα για το μεταπτυχιακό και επέστρεψε στο σπίτι. Ξάπλωσε για λίγο στο κρεβάτι του κοιτώντας το ταβάνι αφηρημένα. Ένα ελαφρύ μειδίαμα σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Δεν άργησε να φέρει στο μυαλό του τη Δάφνη. Είδε το λευκό πρόσωπό της, τα καστανά της τα μαλλιά, τα εκφραστικά της μάτια, τα κόκκινα χειλάκια της. Ταξίδεψε στον άσπρο της λαιμό, στον απλό τρόπο που ντυνόταν, αλλά και στη γοητεία που έβγαινε μέσα από την κελαρυστή της φωνή. Έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή. Ήταν αρκετή για να τον τυλίξει στην αγκαλιά του ο Μορφέας.

Όταν άνοιξε τα μάτια το σκοτάδι βασίλευε στο δωμάτιο. Μόλις συνειδητοποίησε τι γινόταν, σηκώθηκε κι έτρεξε για ζεστό μπάνιο. Γύρω στις εννιά ήταν πανέτοιμος. Φίλησε την αγαπημένη του μητέρα, μπήκε στο μικρό του αυτοκίνητο και ξεκίνησε για το ραντεβού. Απόψε θα 'ταν οι δυο τους. Μονάχα οι δυο τους. Απόψε, ναι, θα της άνοιγε την καρδιά του. Την ίδια στιγμή έβαλε το Σφακιανάκη και συνόδευσε ρυθμικά, χαρούμενα το Νότη στο ρεφρέν:

Όλα τα σ' αγαπώ αξίζεις να στα πω/ αξίζεις να τα έχεις από μένα φυλακτό/ όλα τα σ' αγαπώ που ακούστηκαν στη γη/ αξίζεις και πιστεύω πως για σένα τα 'χουν πει.

Πάρκαρε σχεδόν έξω από την καφετέρια. Ναι, απόψε το νιώθει πολύ έντονα. Η ζωή είναι ωραία.

Μπήκε στην καφετέρια και το πρόσωπό του έλαμπε. Χαιρέτισε τις σερβιτόρες με ένα πλατύ χαμόγελο και διάλεξε τραπεζάκι. Στη γωνία, μακριά από τηλεοπτικές οθόνες, δίπλα από τεχνητούς ανθώνες και λουλούδια που έδιναν μια ειδυλλιακή όψη στο χώρο. Ευγενικά είπε στη σερβιτόρα που τον πλησίασε για παραγγελία, ότι περιμένει παρέα και θα παράγγελλε μετά. Κοίταξε το ρολόι του. Από στιγμή σε στιγμή η Δάφνη θα ήταν απέναντί του. Κι είχε τόσα όμορφα να της πει. Κάρφωσε το βλέμμα του στην είσοδο περιμένοντας να δει το αγγελικό της πρόσωπο. Πέρασαν σχεδόν δέκα λεπτά. Ο γνώριμος ήχος μηνυμάτων στο κινητό του τον ξάφνιασε προς στιγμή, έτσι καθώς ήταν απορροφημένος να κοιτάει στην είσοδο της καφετέριας και να σκέφτεται το κορίτσι του. Άρπαξε το κινητό που το είχε στο τραπεζάκι, άνοιξε το μήνυμα. Έστρεψε τα μάτια του κατά την οθόνη. Είδε τα γράμματα να χορεύουν, να γελούν και να βγάζουν περιπαιχτικά τη γλωσσίτσα τους έξω, καθώς έλεγαν:

«Βασίλη, με συγχωρείς. Δε θα μπορέσω να έλθω απόψε. Θα βγω με το αγόρι μου. Ελπίζω να περάσεις ωραία. Φιλιά. Δάφνη».

Όλα πάγωσαν με μιας. Μέσα κι έξω του…

Μια καρδιά για σένανε (Μαραμένη πίκρα στάθηκε …)

Έκλεισε απότομα την πόρτα πίσω του. Σε λίγο ακούστηκε η μηχανή του αυτοκινήτου που ξεκινούσε. Ένας θόρυβος από μούγκρισμα ελαστικών και σε κλάσματα δευτερολέπτου ο Ορέστης είχε χαθεί στη στροφή του δρόμου.

Η Νίνα έμεινε αποσβολωμένη, σα μαρμαρωμένη, να κοιτάει στο πουθενά. Το κορμί της είχε παγώσει. Ξαφνικά ένιωσε ρίγος. Έκανε να σύρει τα πόδια της προς τον τοίχο, ν' ανάψει το κουμπάκι της θέρμανσης. Μα δεν μπόρεσε. Τα πόδια της ήταν βαρετά σα μολύβι. Το σώμα λύγισε, έπεσε με γδούπο στον καναπέ, παραδίδοντας τις αισθήσεις της σε μια κατάσταση νιρβάνα.

Ένιωσε το νερό να την συνεφέρνει απότομα, άκουσε τις αγχωτικές γυναικείες φωνές που την καλούσαν να μιλήσει, να συνέλθει, να ανοίξει τα μάτια της, να σταθεί στα πόδια της. Σε λίγο άρχισε να βλέπει θαμπά γύρω της. Πρώτα είδε τον πολυέλαιο που κρεμόταν από πάνω της. Της φάνηκε σαν θυμιατός που τον έπαιρνε κι έφερνε ο ιερέας, είδε ένα παράξενο πρόσωπο με το φόβο και την έκπληξη ζωγραφισμένα επάνω. Το ξεχώρισε, ήταν η Μικαέλα, η αγαπημένη της αδελφή. Μα ναι, τώρα θυμήθηκε. Άνοιξε για τα καλά τα μάτια. Έκανε μια μεγάλη προσπάθεια να ανακτήσει τις δυνάμεις της. Άρχισε να κερδίζει την επικοινωνία της με το περιβάλλον.

Μόλις είπε και τις τελευταίες εξελίξεις γύρω από το χωρισμό της με τον Ορέστη, στην αγαπημένη της Μικαέλα, η Νίνα δεν άντεξε. Λούστηκε τα κλάματα πέφτοντας στην αγκαλιά της αδελφής της.

Τόση πίκρα δεν την άντεξες
και λύθηκες στο κλάμα,
το πρώτο ωραίο πράγμα
μετά τη συμφορά

Πέρασαν μόλις τρεις βδομάδες από τη μέρα εκείνη. Δεν τον ξανάδε, δεν τον έφερε στη σκέψη της ξανά. Ξαφνικά σαν κάτι να πάγωσε μέσα της για τον άνθρωπο αυτό. Ούτε τα τέσσερα χρόνια που έζησαν μαζί, ούτε οι δυνατές στιγμές, αλλά και οι σημαντικές δυσκολίες που πέρασε κατά καιρούς η σχέση τους, δεν στάθηκαν αρκετά να την κάνουν να γυρίσει πίσω. Είχε αρκετή περηφάνια και αξιοπρέπεια για να πέσει στα πόδια του. Εξάλλου, εκείνη την τελευταία φορά που μίλησαν ήταν τόσο κυνικός μαζί της και τόσο προσβλητικός που ήταν σαν να έβλεπε μπροστά της έναν άλλο άνθρωπο και όχι τον Ορέστη που είχε

γνωρίσει κάποτε σε ένα φιλικό σπίτι και είχαν δεθεί τόσο αρμονικά. Τελικά οι μεγάλοι έρωτες φέρνουν και τους πιο απότομους και μόνιμους χωρισμούς.

Εξάλλου, πώς ήταν δυνατό να γυρίσει πίσω όταν η μοίρα της επιφύλαξε ένα καινούριο παιχνίδι; Δυο μόλις μέρες μετά το χωρισμό η Νίνα γνώρισε στο γραφείο έναν πελάτη, πολύ αρρενωπό, πολύ διακριτικό αλλά και πολύ γοητευτικό. Τον Ανέστη. Εκείνος, δεν άργησε να καταλάβει πως η λαμπερή κοπέλα που έβλεπε πίσω από το γραφείο της ιδιαιτέρας του κυρίου Νικολούδη είχε περάσει ένα σοκ μόλις πρόσφατα. Και δεν άργησε, μέσα από τις πρώτες τυχαίες κουβέντες που αντάλλαξαν, να καταλάβει πως το σοκ εκείνο ήταν αποτέλεσμα μιας ερωτικής απογοήτευσης.

Μαραμένη πίκρα φάνηκε
στα βλέφαρά σου επάνω
άσε να την γλυκάνω
χαρά να ξαναβγεί

Ο Ανέστης δεν ήταν και κανένα άβγαλτο παιδαρέλι. Στα τριάντα τρία του πρόλαβε να κτίσει μια καλή σχέση με μια συνάδελφό του στο δικηγορικό γραφείο που εργαζόταν. Μια σχέση που όπως συχνά συμβαίνει με ό,τι αρχίζει όμορφα και ιδανικά, έτσι κι αυτή τελείωσε απότομα αφήνοντας πίσω πίκρα και πόνο. Τα δυο τελευταία χρόνια, που το αίσθημά του είχε άδοξο τέλος είχε μόνο εφήμερες σχέσεις, που πουθενά δεν οδηγούσαν ούτε κι ο ίδιος επεδίωκε κάτι πέρα από το πρόσκαιρο. Το συναπάντημά του με τη Νίνα τον ταρακούνησε και ένιωσε εντελώς απροσδόκητα να ξυπνούν μέσα του αισθήματα ξεχασμένα.

Το χαμόγελο που σου 'κλεψε
εγώ θα το προκάνω
σαν ήλιο να το κάνω
στα χείλη σου να βγει

Ο Ανέστης ήξερε ή μάλλον έμαθε γρήγορα από φίλους στο γραφείο που δούλευε εκείνη τι συνέβαινε μαζί της. Και δε δίστασε να ζητήσει το τηλέφωνό της, να την καλέσει στο κινητό και να της προτείνει να βγουν έξω για ένα ποτό. Όλα είχαν εξελιχθεί με πρωτόγνωρα γρήγορους ρυθμούς. Ο νεαρός δικηγόρος ένιωθε πως βρήκε τον ιδανικό άνθρωπο. Κι ακόμη περισσότερο ένιωθε πως ήθελε με όλη του την ψυχή να της προσφέρει ό,τι πιθανό να στερήθηκε το τελευταίο διάστημα.

Μια καρδιά τα χέρια μου σου φέρανε
κάν' την ό,τι θες, είναι για σένανε

Η Νίνα ένιωθε πραγματικά ευτυχισμένη. Πόσο συχνά, αναρωτιόταν, συμβαίνει να σου προσφέρει κάποιος την καρδιά του, από πραγματική αγάπη, αμέσως μετά από ένα τόσο τραυματικό γεγονός, όπως ο χωρισμός; Το χαμόγελο δεν άργησε να ανθίσει στα χείλη της. Άρπαξε τη χαρά και την καρδιά που της πρόσφερε ο Ανέστης, άφησε πίσω το παρελθόν, κράτησε το χέρι του νεαρού δικηγόρου σφικτά στο δικό της και κοίταξε τον ουρανό. Ήταν ξάστερος απόψε, γεμάτος αστέρια, όπως κι η ψυχή της, που την ένιωθε καθαρή και γεμάτη αγάπη.

Μη φεύγεις με την παγωνιά

Μη φεύγεις με την παγωνιά, είναι βαρύ το χιόνι, ρίξε δυο ξύλα στη φωτιά, και μείνε λίγο ακόμη.

Μη μου αφήνεις μοναξιά, που δεν την έχεις νιώσει, γλυκά μου μάτια μενεξιά, και σου 'χω αγάπη τόση.

Έχεις δρόμους να περάσεις, έχεις πόρτες να διαβείς, όμως όταν μείνεις μόνη, μια καρδούλα πού θα βρεις, να σ' αγαπά;

Απ' το απόγευμα είχε αρχίσει να ρίχνει χιόνι. Αραιά και πού στην αρχή, πυκνό αργότερα. Ένα κατάλευκο χαλί σκέπασε γρήγορα τα πάντα. Η κίνηση στους δρόμους αραίωνε, πύκνωναν τα φώτα στα σπίτια. Ήταν ολοφάνερο πως ο κόσμος ήθελε τη ζεστασιά και την ασφάλεια του σπιτιού του, για ν' απολαύσει αυτή τη σπάνια βραδιά. Δεν ήταν και το πιο συνηθισμένο γεγονός η χιονόπτωση στο μικρό δήμο.

Ο Λευτέρης καθόταν σιωπηλός στο σαλόνι του σπιτιού του. Δίπλα του σιγόκαιγαν τα ξύλα στο τζάκι. Τέτοιες παγωμένες βραδιές τις περνούσε συνήθως αγκαλιά με τη Δώρα, έχοντας στο τραπεζάκι το κρασάκι με τα συνοδευτικά του. Απόψε ήταν όλα αλλιώς. Η Δώρα καθόταν απέναντι απ' το τζάκι, σκυφτή κι αμίλητη. Ο καθένας ήταν βυθισμένος στις δικές του σκέψεις.

Δεκάξι χρόνια πέρασαν μαζί. Δεκάξι όμορφα και συνάμα δύσκολα χρόνια. Χρόνια που τα σημάδεψαν οι οικονομικές δυσκολίες, που μαζί τις ξεπέρασαν, οι έγνοιες για τις μικροεπιχειρήσεις που μαζί έστησαν, μα κυρίως οι προσπάθειες να αποκτήσουν ένα παιδί. Προσπάθειες που έπεσαν στο κενό. Κάθε δυσκολία τους έφερνε πιο κοντά. Το ένιωθαν, το αποζητούσαν κιόλας, αφού έτσι ένιωθαν πιο ασφαλείς, έχοντας ο ένας τη στήριξη και την κατανόηση του άλλου. Στα χρόνια αυτά έζησαν και μεγάλες στιγμές. Ταξίδια, επαγγελματικές επιτυχίες, διασκέδαση μόνοι ή με φίλους … Τίποτα δεν προμήνυε αυτό που συμβαίνει απόψε με τους δυο τους.

Πριν μερικά βράδια, σε μια στιγμή απόλυτης ειλικρίνειας ο Λευτέρης έριξε τη βόμβα, που στην αρχή ακούστηκε σαν αστείο στ' αυτιά της Δώρας, μα που σύντομα εξελίχθηκε σε τραγωδία. Ο άνθρωπός της, άγνωστο ακόμα πώς και γιατί, είχε δεσμό για τρεις μήνες με μια άλλη κοπέλα, που την είχε γνωρίσει λίγους μήνες προηγουμένως, όταν

παραθέριζαν σε παραλιακό ξενοδοχείο. Ναι, θυμήθηκε την κοπέλα εκείνη. Και θυμήθηκε και τη διαχυτικότητα που είχε με το σύζυγό της. Αλλά πού να το φανταζόταν πως κάτω απ' τη μύτη της θα γεννιόταν μια απιστία.

Η Δώρα ήταν σύγχρονος άνθρωπος. Αλλά στο θέμα του γάμου είχε αρχές που δεν ανεχόταν με τίποτα να καταπατηθούν. Και την απιστία δεν μπορούσε να τη συγχωρέσει για κανένα λόγο. Πολύ περισσότερο που ξεκίνησε και συνεχιζόταν εδώ και μήνες. Παίζοντάς της θέατρο ουσιαστικά. Ποιος; Ο δικός της άνθρωπος! Εκείνος με τον οποίο μοιραζόταν τα πάντα για δεκάξι ολόκληρα χρόνια. Όχι, αυτό ποτέ, ποτέ δε θα του το συγχωρούσε. Έκλαψε πολύ εκείνο το βράδυ. Φώναξε, μούγκρισε, έριξε ποτήρια, έσπασε κάδρα και τι δεν έκανε; Ένα αμόκ την είχε καταβάλει. Είδε κι έπαθε ο Λευτέρης να την συνεφέρει κάπως.

Οι μέρες που πέρασαν ήταν μαρτυρικές για όλους. Η Δώρα ουσιαστικά δεν μιλούσε. Κλείστηκε στον εαυτό της. Ο Λευτέρης μάταια προσπαθούσε να την πλησιάσει, να της μιλήσει, να της ζητήσει να τον συγχωρέσει. Κατανοούσε πως η μικρή περιπέτεια που έζησε δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια μεγάλη ανοησία. Τέτοια που δυστυχώς, είναι κάποιες φορές στη φύση του άντρα. Μα πώς μπόρεσε και της έκανε κάτι τέτοιο, εκείνος που την αγαπούσε τόσο;

Το χιόνι συνέχιζε τον τρελό χορό του. Η Δώρα με μια ξαφνική κίνηση στάθηκε στα πόδια της. Πήρε τα κλειδιά του αυτοκινήτου, κρέμασε την τσάντα της στον ώμο και άνοιξε την πόρτα. Ο Λευτέρης πήγε να ψελλίσει κάτι. Δεν μπόρεσε να αρθρώσει λέξη. Η Δώρα μπήκε στο αμάξι, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, με τα' αυτιά κατακόκκινα απ' τη φωτιά στο τζάκι κι από το έξω κρύο, έβαλε μπρος τη μηχανή και εξαφανίστηκε.

Μη φεύγεις με την παγωνιά, είναι βαρύ το χιόνι, κι αν σου τυλίξει την καρδιά, πες μου ποιος θα στο λιώσει.

Άκου δυο λόγια μου στερνά, θέλω να τα θυμάσαι, έτσι δε φτάνεις πουθενά, κι όλο μονάχη θα ΄σαι.

Ένιωθε πιο άδεια από ποτέ, αλλά απόψε έσβηνε δεκάξι χρόνια απ' τη ζωή της και ξεκινούσε απ΄ το μηδέν για άγνωστη κατεύθυνση.

Αμέτρητα γιατί …

Ο Κώστας επέστρεφε στο σπίτι, μετά από μια δύσκολη μέρα στο μηχανουργείο, μάλλον μηχανικά, με την καρδιά του άδεια, μ' ένα κενό να τυλίγει τον μέσα του κόσμο και το μυαλό του γεμάτο ανήσυχες σκέψεις. Όλη η σωματική κούραση της μέρας μπλεκόταν με την άσχημη ψυχολογική του κατάσταση και μόλις μετά βίας οδηγούσε το αμάξι του.

Δεν είναι μόνο που σε χάνω, και όλα χάνονται μαζί σου,

Δεν είναι μόνο που θα ψάχνω μες στο σκοτάδι το κορμί σου.

Εκείνο που με καίει πιο πολύ,

Είναι τ' αμέτρητα, τ' αμέτρητα γιατί.

Στο μυαλό του στροβιλίζονταν χίλιες δυο σκέψεις. Πάει καιρός τώρα, βδομάδες ή και μήνες, που νιώθει τη γυναίκα του να απομακρύνεται από κοντά του. Σαν να ζούσε σε ένα δικό της κόσμο η παρουσία της στο σπίτι ήταν σπάνια τις ώρες που και κείνος ήταν εκεί, έβρισκε δικαιολογίες να βγαίνει με τις φίλες της, να πηγαίνει στους δικούς της, να κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι της για να είναι μακριά του. Το πρόσωπό της, που άλλοτε σαν τον έβλεπε έλαμπε από χαρά, τώρα ήταν μονίμως συννεφιασμένο. Μια αδιόρατη μελαγχολία έχει σκεπάσει τα όμορφα, πράσινα μάτια της. Όσες φορές τη ρωτούσε σχετικά έπαιρνε πάντα τις ίδιες στερεότυπες απαντήσεις: «Είμαι λίγο κουρασμένη», «θα μου περάσει, μια αδιαθεσία είναι»…

Στις προτάσεις του να βγουν έξω μαζί για λίγο κρασί ή κουβεντούλα μόνοι ή με φίλους η Ναταλία έβρισκε τον τρόπο να αρνείται. Στα λουλούδια που της έφερνε δεν έδειχνε τον παλιό ενθουσιασμό. Σήμερα πάντως ο Κώστας είχε πάρει τις οριστικές του αποφάσεις. Θα ξεκαθάριζε το σκηνικό οπωσδήποτε. Δεν μπορούσε να ζήσει άλλο έτσι την υπόλοιπη ζωή του. Ήθελε να μάθει πλέον τι συμβαίνει; Γιατί αυτή η αλλαγή; Μήπως; Μήπως; Αλλά όχι, ούτε γι' αστείο δε θα μπορούσε να σκεφτεί πως ένας άλλος άντρας μπήκε στη ζωή της Ναταλίας. Ούτε γι' αστείο … Ή μήπως θα 'πρεπε να το σκεφτεί; Το σαράκι της αμφιβολίας στην αντρική ψυχή δε θέλει και πολύ να βρει χαραμάδα εισόδου.

Στο μυαλό του περνούσαν σαν σκηνές από ταινία οι όμορφες στιγμές που έζησε με τη Ναταλία. Τότε, που ο έρωτάς τους έκαιγε σαν καμίνι. Που τα κορμιά τους ενώνονταν πιο αρμονικά και από συμφωνία του Μπετόβεν. Που νοιαζόταν για κείνον, φτιαχνόταν για κείνον, του ετοίμαζε εκπλήξεις για να ξεχάσει την κούραση της μέρας, πότε δίπλα στο τζάκι, πότε σε κάποιο εστιατόριο, πότε μόνοι και πότε με παρέα. Κι εκείνος, έβλεπε στα μάτια τη

Ναταλία του, ταξίδευε σ' αυτά τα βαθυπράσινα μάτια, χανόταν, γινόταν παιδί. Στην καταχνιά της μέρας ξεπρόβαλλε σαν μέσα από πίνακα του Ρέμπραντ η μορφή της Ναταλίας, για να του δροσίσει την καρδιά και να του δώσει δύναμη ώσπου να 'ρθει η ώρα να κλείσει το μηχανουργείο, να επιστρέψει στο σπίτι του, να δει το αγγελικό πρόσωπο της μούσας του, να αντλήσει από την αγάπη που της έδειχνε όλα εκείνα που μπορούν να δώσουν πραγματικό νόημα στη ζωή ενός άντρα.

Τώρα όμως, οι κουρτίνες της ομίχλης μπήκαν ανάμεσά τους. Τι πραγματικά συμβαίνει; Γιατί αυτή η απότομη αλλαγή; Ή μήπως δεν ήταν τόσο απότομη κι απλά ο ίδιος δεν είχε πάρει χαμπάρι το ρυάκι της αποξένωσης που ξεκίνησε πριν από μήνες και στην πορεία έγινε ποτάμι έτοιμο να παρασύρει στη θάλασσα την αγάπη τους. Ναι, αλλά απόψε θα ξεκαθάριζε το σκηνικό. Θα 'πρεπε οπωσδήποτε να διαλύσει την ομίχλη και να προβάλει στο φως όλη η αλήθεια.

Δεν είναι μόνο που θα πάρεις μαζί σου τώρα τη ζωή μου,

Δεν είναι μόνο που θα γίνει πικρό τραγούδι η φωνή μου.

Εκείνο που με καίει πιο πολύ,

Είναι τ' αμέτρητα, τ' αμέτρητα γιατί.

Εδώ και καιρό η Ναταλία ένιωθε μια φοβερή πίεση. Ξαφνικά είδε τον κόσμο μέσα από ένα άλλο φακό. Ένα πέπλο από κενό ένιωσε να καλύπτει τη ζωή της. Τι ζητούσε στ' αλήθεια για την ίδια; Τι της έδινε πια πραγματική χαρά; Η δουλειά στο γραφείο μήπως; Ο Κώστας που τον παντρεύτηκε πριν δώδεκα χρόνια μετά από κεραυνοβόλο έρωτα και που πια δε νιώθει να την γεμίζει όπως παλιά; Ή μήπως τα κρυφά αλλά και τα φανερά βλέμματα θαυμασμού και πόθου που νιώθει να της στέλλουν τα αρσενικά στο γραφείο – με πρώτο και καλύτερο το νεαρό διευθυντή ; Ή πάλι να ζητούσε έναν αέρα ελευθερίας που τον ένιωθε να της δροσίζει απαλά τα μάγουλα κάθε φορά που έβγαινε έξω με τις φίλες της; Πώς και γιατί το τελευταίο διάστημα δεν έτρεχε η σκέψη της στον Κώστα της, ενώ μόλις τις τελευταίες μέρες νιώθει να την απασχολεί έντονα ο άντρας της; Αλλά πώς; Με ποιο τρόπο; Ως ο έρωτάς της ο μεγάλος; Ως ο άνθρωπος ο δικός της ή ως ένα πρόβλημα που θα 'πρεπε να λύσει οπωσδήποτε; Με οποιοδήποτε τίμημα;

Η Μπέσσυ, ψυχολόγος, και φίλη της Ναταλίας, από τα γυμνασιακά τους χρόνια, περνούσε πολλές ώρες τελευταίως με τη φίλη της. Ήταν και η μόνη που μπορούσε να

προσλάβει τους κραδασμούς αγωνίας και αμφιβολίας που κυρίευσαν τη Ναταλία. Κι ήταν και η μόνη που είχε καταλάβει εύκολα, μέσα από τις εμπειρίες του επαγγέλματός της αλλά και τη δεκαπεντάχρονη φιλία της με τη Ναταλία, πως η φίλη της περνούσε μια προσωπική κρίση ταυτότητας και επαναπροσδιορισμού της ζωής της. Και πως τα αίτια αυτής της κρίσης ήταν πολλαπλά. Λίγο η ανεμελιά και η ελευθερία κινήσεων κάποιων φιλενάδων και συναδέλφων της στο γραφείο που δεν είχαν δεσμεύσεις, λίγο η απροκάλυπτη πολιορκία νεαρών αντρών που πάντα ικανοποιούν τη φυσική φιλαρέσκεια μιας γυναίκας, λίγο η δύναμη της συνήθειας που είναι πάντα ένας από τους κορυφαίους εχθρούς μιας σχέσης. Ίσως ακόμη και οι πολλές ευθύνες της Ναταλίας στο σπίτι, καθώς σχολνούσε το μεσημέρι απ' το γραφείο κι όλα έπρεπε να περάσουν από τα δικά της χέρια, εσωτερικές και εξωτερικές ευθύνες του σπιτιού, όλα αυτά έφεραν την κρίση κι έκαναν τη Ναταλία να καταφεύγει σε απόδοση ευθυνών στον εαυτό της για λάθη, που ξαφνικά ανακάλυψε ότι είχε κάνει στη ζωή της. Ήταν βιαστική η απόφασή της να ενωθεί με τα δεσμά του γάμου με τον Κώστα, από τόσο νεαρή ηλικία, λάθος ίσως και η έλευση του μικρού Ορέστη, ένα παιδί που πιο πολλές ώρες περνάει με τη γιαγιά και τον παππού παρά με τη μητέρα και τον πατέρα του. Λάθος, ήταν που συγχώρεσε τότε, πριν εφτά χρόνια, μια παρολίγο απιστία του Κώστα, όταν πολιορκούσε μια εικοσάχρονη γειτονοπούλα στο σπίτι που νοίκιαζαν, προτού μετακομίσουν στο δικό τους ιδιόκτητο παλατάκι. Λάθος το ένα λάθος το άλλο …

Ήταν φανερό πως η κατάσταση με τη Ναταλία κινδύνευε να γίνει μη αναστρέψιμη. Χρειαζόταν στήριξη, κάποιο να της ανοίξει τα μάτια, αλλά κι η ίδια να ανοίξει την ψυχή της σε κάποιο πρόσωπο. Ν' αφήσει τις σκέψεις και τα συναισθήματά της να ξεχειλίσουν. Είχε ανάγκη κάποιο να της δείξει πόσο ξεχωριστή είναι και πόσα πολλά πέτυχε στη ζωή της. Να της δώσει να καταλάβει πως μόνο περήφανη πρέπει να νιώθει για όλ' αυτά. Κι ότι πιο πολύ αξίζει να προσφέρουμε αφειδώλευτα τη δική μας αγάπη, που ο καθένας έχει αστείρευτη στις φερετίνες της δικής του καρδιάς, κι όχι να πιστεύουμε πως εμείς είμαστε το κέντρο της γης και πως όλα πρέπει να περιστρέφονται γύρω από το εγώ μας.

«Σκέφτηκες ποτέ, Ναταλία, να βάλεις τον εαυτό σου στη θέση του Κώστα»; ρώτησε ξαφνικά η Μπέσσου σπάζοντας τη σιωπή αρκετών λεπτών.

«Τι εννοείς»; ψέλλισε η Ναταλία.

«Να, πώς άραγε σκέφτεται όλο αυτό το διάστημα ο Κώστας; Πώς νιώθει; Εσύ η ίδια παραδέχεσαι πως συνεχώς ενδιαφέρεται για σένα, σου δείχνει αγάπη, συνεχώς είσαι στη σκέψη του … Έλα για λίγο στη θέση του, λοιπόν. Να αναλώνει τον εαυτό του στη δουλειά

για να στηρίξει το σπίτι του, να περιμένει πώς και πώς να κλείσει το μηχανουργείο και να ‘ρχεται σπίτι για να βρει, τι; Μια γυναίκα αγέλαστη, με πρόσωπο συννεφιασμένο, με μια μελαγχολία σ’ αυτό αντί χαρά, να στερείται ένα χαμόγελο, μια δροσερή φωνή, το κορμί της, αφού τελευταίως ούτε καν στο συζυγικό κρεβάτι δεν κοιμάσαι. Διαβάζοντας δήθεν ξαπλωμένη στον καναπέ μένεις εκεί ίσαμε να σε πάρει ο ύπνος ως το πρωί. Αυτό αξίζει στον Κώστα»;

Η Ναταλία άκουε. Δε μιλούσε. Είχε μείνει σκυφτή και σιωπηλή. Ο νους της ταξίδευε σ’ αυτά που άκουε από το στόμα της Μπέσσυ.

«Αυτό αξίζει σ’ έναν άντρα που δώδεκα χρόνια λιώνει για σένα; Σ’ ένα παιδί που εδώ και μήνες σαν να έχασε τη μαμά του; Στους γονείς σου που δε σε αναγνωρίζουν; Αυτό αξίζεις εσύ η ίδια; Τα τριάντα δύο σου χρόνια, οι σπουδές σου, ο γάμος σου, τα όνειρά σου θα τα υποθηκεύσεις σ’ ανόητες σκέψεις και συνειρμούς; Κι αν απαλλαγείς από το δέσιμό σου με τον Κώστα, γιατί αυτό σε απασχολεί κατά βάθος, μετά τι; Μπαράκια, τσιγάρο, σφηνάκια, φλερτ κι όλα αυτά που βλέπεις σε τηλεοπτικές σειρές; Εσύ, Ναταλία, δεν έχεις ανάγκη από εικονικά όνειρα, γιατί εσύ ζεις το δικό σου όνειρο. Και το ζεις με τους δικούς σου ανθρώπους που σε γνοιάζονται, που σε αγαπούν, που σε χρειάζονται. Και μην παίζεις με την αγάπη. Γιατί μόνο όταν χάσεις αυτόν που αγαπάς, νιώθεις πόσο πολύ τον αγάπησες. Όταν φεύγει και τη χάνεις μιαν αγάπη, μόνο τότε τη βλέπεις, αλλά είναι πια αργά».

Μιλούσε ακατάσχετα η Μπέσσυ. Δεν είχε προσέξει καν τα ποτάμια απ’ τα δάκρυα της φίλης της. Αναγκάστηκε να τα προσέξει, όταν το κλάμα έγινε λυγμός. Την άφησε να κλάψει ελεύθερα. Ήξερε καλά πως το κλάμα έχει θεραπευτικές ιδιότητες σε τέτοιες περιπτώσεις …

Στις εφτά το βράδυ ο Κώστας πάρκαρε το αυτοκίνητο έξω απ΄το σπίτι του.

Γιατί σε πίστεψα, γιατί σε διάλεξα,

γιατί σ’ αγάπησα γιατί,

γιατί σε πόνεσα, γιατί σε λάτρεψα,

γιατί με πρόδωσες, γιατί;

Μπήκε στο σπίτι. Παράξενο. Ακουγόταν η αγαπημένη φωνή του Ρέμου στο στερεοφωνικό. Το τζάκι ήταν κιόλας αναμμένο. Μια μπουκάλα κρασί μπροστά από το τζάκι,

δυο ποτήρια από κρύσταλλο Βοημίας, μεζεδάκια. Το ντεκόρ σαν βγαλμένο από θεατρική παράσταση. Κόντευε να το ξεχάσει όλο αυτό το διάστημα. Ξαφνικά πρόβαλε στο σαλόνι απ' την κουζίνα με πρόσωπο που έλαμπε και γελούσε ολόκληρο η Ναταλία. Όμορφη σαν ζωγραφιά στεκόταν μπροστά του στέλλοντάς του την αύρα της αγάπης της. «Θεέ μου, πόσο του έλειψε αυτή η χαρούμενη μορφή της»; Τον αγκάλιασε και τον φίλησε τρυφερά στα χείλη. «Γύρισες, αγάπη μου;!, τον ρώτησε σχεδόν ψιθυριστά. «Θα 'σαι πολύ κουρασμένος. Το μπάνιο σε περιμένει. Είναι ζεστό το νερό. Σου ετοίμασα και εσώρουχα και μπουρνούζι. Απόψε θα μείνεις σπίτι. Ας περιμένουν οι φίλοι στο ουζάδικο. Θα ΄σαι πολύ κουρασμένος. Το παιδί είναι στη γιαγιά του. Θα το φέρω πιο αργά. Του διαβάζει η αδελφή μου, μετά θα δει το αγαπημένο του πρόγραμμα με τα ξαδελφάκια του». Ο Κώστας είχε κοκαλώσει. Εκεί που είχε μαζέψει τόσα και τόσα να της πει, να ξεκαθαρίζει επιτέλους αυτό το μαρτύριο που συναντούσε καθημερινά στο σπίτι, ξαφνικά όλα ανατράπηκαν. Με ένα μαγικό τρόπο, σαν να ξυπνούσε από ένα όνειρο, έβλεπε μπροστά του ένα σκηνικό που γέμισε την ψυχή του με φως. «Άντε, θα κρυώσει το νερό. Τι περιμένεις»; Ακούστηκε επιτακτική τώρα η φωνή της Ναταλίας.

Λίγη ώρα μετά ανάμεσα στη φωτιά που έκαιε στο τζάκι, στο κρασί που ζέσταινε τα σωθικά και στους πόθους που βρήκαν και πάλι το δρόμο να κυριεύσουν τους δυο εραστές του ονείρου, ο Κώστας και η Ναταλία ενώθηκαν σ' ένα ατέλειωτο ερωτικό ταξίδι που θα τους έφερνε και πάλι στη δική τους Ιθάκη, μακριά από τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες που είχαν ξαφνικά εισβάλει στη ζωή τους. Ο Ρέμος τραγουδούσε μελωδικά στο στερεοφωνικό:

Μα δεν τελειώσαμε
Δεν γίνεται σου λέω, δεν τελειώσαμε
Το χρόνο απλά για λίγο τον παγώσαμε
Αυτό θυμάμαι, αυτό είπες πριν χαθείς
Και μου το ορκίστηκες
Μα απ' τη ζωή μου τώρα εξαφανίστηκες
Για την αγάπη μου ποτέ δεν πείστηκες
Μα ακόμα δεν τελειώσαμε εμείς.

Ναι, δεν είχαν τελειώσει. Καμιά πρόσκαιρη αμφισβήτηση δε θα άφηναν να γκρεμίσει τα όνειρα μιας ζωής. Τώρα άρχιζε μια νέα ζωή για τους δυο τους …

Τι σου ‘κανα και πίνεις …

Τι σου ‘κανα και πίνεις, τσιγάρο το τσιγάρο

Κι ειν’ τα πικρά σου μάτια, στο πάτωμα καρφιά;

Πες μου, για δε μ’ αφήνεις, με δυο φιλιά να πάρω,

Απ’ τα θολά σου μάτια, τη μαύρη συμφορά;

Κάθονταν στα απέναντι τραπεζάκια, μόνοι και οι δύο, σχεδόν δύο ώρες τώρα. Ο Παύλος κοίταζε συχνά την κοπέλα που βρισκόταν ακριβώς μπροστά του, σε απόσταση μόλις δυο μέτρα. Την έβλεπε που περιεργαζόταν μια το κινητό, μια το ποτήρι με το ουίσκι, σπάνια όμως έβρεχε λίγο το στόμα της, αλλά άναβε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο. Φαινόταν συχνά να στέλλει μηνύματα, όχι όμως και να λαμβάνει. Δε σχημάτισε κανένα νούμερο, κανείς δεν της κτύπησε το τηλέφωνο.

Είχε μαύρα μάτια, μαύρα μακριά μαλλιά και σαρκώδη, κόκκινα χείλη. Δε χαμογελούσε καθόλου, ήταν πολύ σκεφτική, βυθισμένη σε σκέψεις που της έφερναν πού και πού κάποιους αναστεναγμούς, που σίγουρα δεν ελέγχονταν από την ίδια. Ήταν φανερό και για τον πιο αδαή πως κάτι βασάνιζε έντονα την όμορφη αυτή γυναίκα.

Ήταν δεν ήταν τριάντα πέντε χρόνων, αλλά πάντως σίγουρα όμορφη. Το έμπειρο μάτι του σαραντάχρονου Παύλου, αλλά και η εμπειρία του από την άσκηση του ιατρικού λειτουργήματος, ειδικός παθολογοανατόμος, του επέτρεπαν πολλές φορές να διαβάζει τα ανθρώπινα πρόσωπα. Κοιτώντας την αινιγματική γυναίκα απέναντι δεν άργησε να ανάψει κι εκείνος ένα τσιγάρο, πράγμα που συνήθιζε μόνο μετά από μια δύσκολη μέρα στο νοσοκομείο που δούλευε και μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Όπως την περασμένη Παρασκευή για παράδειγμα, που έπρεπε να χειρουργήσει ένα παιδάκι, μόλις δέκα χρόνων και που μια σειρά από απροσδόκητες επιπλοκές λίγο έλειψε να αποβούν μοιραίες. Οι ώρες αγωνίας και έντονων προσπαθειών να κρατήσουν το παιδί στη ζωή τον κυνηγούσαν όλη τη βδομάδα.

Φυσούσε τον καπνό ψηλά και παρακολουθούσε τους δακτυλίους που σχημάτιζε, ενώ κάποιες φορές παρακολουθούσε τον καπνό να ενώνεται με τον καπνό από το τσιγάρο

της άγνωστης γυναίκας και έκανε παιδιάστικες σκέψεις και φανταστικούς διαγωνισμούς, όπως συχνά έφτιαχνε τέτοιους διαγωνισμούς με τη φαντασία του όταν ήταν παιδί.

Σε μια στιγμή οι καπνοί σκέπασαν τη γυναίκα απέναντι και τότε φάνηκε η καταχνιά να είναι αναπόσπαστο κομμάτι του προσώπου της. Τα μάτια της πρόβαλλαν θολά θυμίζοντας τα υπέροχα υγρά μάτια της Γκέλλυς Μαυροπούλου, σε μαυρόασπρη παλιά ελληνική ταινία.

Ένας χωρισμός, μια ερωτική απογοήτευση, μια αγάπη που την έχει πια προδώσει, μια αγάπη που τώρα πια δεν την συγκινεί… τι απ' όλα αυτά να συμβαίνει; Ή μήπως κάτι άλλο που δεν το χωράει το μυαλό και η φαντασία του Παύλου; Μα μήπως είναι ρεαλιστικό σενάριο να την έχει πληγώσει κάποιος; Πώς είναι δυνατό να πληγώσει κανείς έναν τέτοιο άγγελο; Αλλά πόσα και πόσα δεν έχουν δει τα μάτια του Παύλου. Γιατί να μη συνέβη και τούτο;

Οι πόνοι που σε σφάζουν, πόνοι διπλοί για μένα
σταλάζουν στην καρδιά μου τα δάκρυα που κλαις
Να 'ξερες πώς σπαράζουν τα μέσα μου για σένα
που στέκεσαι μακριά μου και λόγο δε μου λες

Ένας ερωτικός οίστρος άρχισε να τυλίγει το γιατρό. Ένιωθε έντονα πως ήθελε να πλησιάσει αυτό το θεσπέσιο πλάσμα και να κάτσει μαζί του. Να το ρωτήσει τι το βασανίζει, να μιλήσει μαζί του, να αφουγκραστεί τους παλμούς της καρδιάς του … Ναι, αλλά δίσταζε. Ποιος; Ο Παύλος, που όλοι στο νοσοκομείο είχαν να πουν για τον ανοικτό χαρακτήρα του, την ευκολία που έπιανε κουβέντα με τους ασθενείς και με το υπόλοιπο προσωπικό του νοσοκομείου. Που ήταν ο χαρούμενος άνθρωπος στην παρέα. Κι όμως, αυτός ο ευπρόσιτος άντρας δυο ώρες καθόταν μόνος κι αμίλητος, παρακολουθούσε χωρίς να βγάζει άχνα, έκανε σκέψεις και συνειρμούς, πονούσε και λυπόταν μαζί, ποθούσε να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο στη δύσκολη φάση που περνούσε η μυστηριώδης γυναίκα, αλλά δεν τολμούσε … Έμενε κολλημένος στην καρέκλα, ακουμπώντας στο τραπεζάκι, πίνοντας πολύ αργά το ποτό του χαμένος στις σκέψεις του.

Αμίλητό μου στόμα, φεγγάρι μου σβησμένο
ανάθεμα την ώρα και τη βαριά στιγμή
Όλα για σε τα δίνω, τα δίνω και πεθαίνω
για να μη σε αγγίξουν ξανά οι στεναγμοί

Πλησίαζαν μεσάνυχτα. Είχαν περάσει κιόλας δυόμιση ώρες. Σε λίγο θα ξημέρωνε Σάββατο. Σκέφτηκε με ανακούφιση πως, σε αντίθεση με το περασμένο Σάββατο δε θα έχει εφημερία στο νοσοκομείο. Κι ότι είχε προγραμματίσει επίσκεψη στο σπίτι της ξαδέλφης του της Λιάνας, που εδώ και καιρό του τρυπούσε τ' αυτιά με τα παράπονά της, ότι είχε χαθεί και πως ο τρίχρονος γιος της, που τον είχε βαφτίσει ο Παύλος, κόντευε να τον ξεχάσει. Ζήτησε το λογαριασμό. Σκέφτηκε να πληρώσει και το λογαριασμό της άγνωστης. Αλλά ούτε και αυτό το αποτόλμησε. Άφησε ένα χαρτονόμισμα στο τραπεζάκι, άρπαξε τα κλειδιά του αυτοκινήτου, έριξε μια φευγαλέα μάτια στην κυρία. Τα μάτια τους συναντήθηκαν. Ένιωσε μια ζάλη. Κρατήθηκε με δυσκολία. Προχώρησε σχεδόν δρασκελώντας. Βγήκε έξω απ' το μπαράκι, ένιωσε το κρύο αεράκι να του κτυπά αλύπητα το πρόσωπο. Μπήκε βιαστικά στο αμάξι, ξεκίνησε αναπτύσσοντας ταχύτητα. Μπρος στα μάτια του έβλεπε τα θολά της μαύρα μάτια να τον κοιτούν με απορία. Έφτασε στο σπίτι πέντε λεπτά αργότερα. Ξάπλωσε στον καναπέ, έκλεισε τα μάτια. Το σκοτάδι γέμισε στάλες από δάκρυα. Τον σημάδευαν, τον κτυπούσαν ανελέητα. Μια άγνωστη, μια πονεμένη ιστορία που ποτέ ίσως δε μάθει το περιεχόμενό της έκαναν τον αρρενωπό γιατρό να χάσει τον ύπνο του. Σε λίγο σηκώθηκε αποφασιστικά. Προχώρησε στο μπάνιο. Το χλιαρό νερό στο κορμί του τον έκανε να νιώσει καλύτερα. Ναι. Αύριο θα πάει στο ίδιο μέρος. Και πού ξέρει κανείς, ίσως κι αυτή τη φορά να συναντήσει και πάλι εκεί τη μυστηριώδη γυναίκα και τότε, σίγουρα θα τολμήσει…

Φθινοπωρινή βροχή

Η βροχή έπεφτε απ΄ το πρωί πότε δυνατή πότε απαλή. Ήδη ρυάκια σχηματίστηκαν στους δρόμους κι έπαιρναν κατεύθυνση νότια, να συναντήσουν διεξόδους προς το ποτάμι.

Φθινοπωρινή βροχή, έλα να κλάψουμε μαζί,

να μας ακούσει και να 'ρθει, Εκείνη!

Ο Δημήτρης στεκόταν μπροστά στο τζάμι του σαλονιού του, στο δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας που έμενε, κι έβλεπε αμίλητος τις πρώτες βροχές του φθινοπώρου.

Πέρυσι τέτοια μέρα, θυμάται, απ' το ίδιο σημείο του σαλονιού έβλεπαν τη βροχή μαζί. Εκείνος και η Λία. Αγκαλιασμένοι απολάμβαναν το θέαμα απ' τα Πρωτοβρόχια μετά από ένα μακρύ καλοκαίρι που το είχαν περάσει μαζί άλλοτε στη θάλασσα άλλοτε σε ταξίδια στο εξωτερικό.

Φθινοπωρινή βροχή κάνε και συ μια προσευχή

να μας ακούσει και να 'ρθεί, Εκείνη!

Πάνε τέσσερις μήνες κιόλας από εκείνο το βράδυ του Μάη, όταν η Λία επέστρεφε από το πάρτι του ασφαλιστικού γραφείου που εργαζόταν. Ένα πάρτι που γινόταν για να τιμηθούν διάφορα στελέχη που είχαν διακριθεί στις πωλήσεις ασφαλιστηρίων. Όπως πάντα είχε πιει μόνο αναψυκτικό. Ποτέ δεν έπινε όταν επρόκειτο να οδηγήσει. Δε συνέβη το ίδιο όμως και με τον οδηγό του ημιφορτηγού που ερχόταν, μέσα στα μεσάνυχτα, από απέναντι. «Θετικός σε έλεγχο αλκοτέστ βρέθηκε ο οδηγός του μοιραίου αυτοκινήτου που κτύπησε θανάσιμα την 26χρονη Λία … «, μετέδιδαν τα ραδιόφωνα την επόμενη μέρα στα δελτία ειδήσεων.

Να μη στεγνώσω τα μαλλιά σου τα βρεγμένα,

να μην ντραπώ να τη φιλάω μπροστά σε σένα

Έκλαψε πολύ ο Δημήτρης το χαμό της. Γνωρίζονταν απ' το νηπιαγωγείο! Μαζί πήγαν και στο δημοτικό και στο γυμνάσιο κι αργότερα στο λύκειο. Μόνο στο στρατό χώρισαν για λίγο οι δρόμοι τους. Εκείνη έκανε σπουδές οικονομικών. Ακολούθησε κι ο ίδιος αργότερα, μετά το στρατιωτικό. Στο μεταξύ η φιλία των μαθητικών τους χρόνων είχε

εξελιχθεί σε παράφωρο έρωτα. Δυο χρόνια πρόλαβαν να ζήσουν μαζί τον έρωτά τους στο διαμέρισμα της οδού Αθηνών. Δυο χρόνια ομόρφαιναν τη ζωή τους με τις ξεχωριστές στιγμές της αγάπης τους. Κι όλα χάθηκαν εκείνο το καταραμένο βράδυ του Μάη.

Κι όταν θα πέφτουν οι σταγόνες σου βροχή,

εγώ θα νιώθω πως μου βγαίνει η ψυχή.

Στο τραπέζι, δίπλα από το παράθυρο, η Λία έβλεπε λοξά, μέσα από την κορνίζα, χαμογελαστή, αλαβάστρινη, το Δημήτρη της. Εκείνος είχε το βλέμμα του στη βροχή, το μυαλό του στη Λία και την ψυχή του στο κενό.

Τα παράθυρα άνοιξα …

Τα παράθυρα άνοιξα γιατί μ' έπνιγες και δεν άντεξα
τις κουρτίνες μου τράβηξα φως κι αέρας να μπει
Κι αν κυνήγησα χίμαιρες κι αν για μένα τα πάντα σήμαινες
να υπομένω περίμενες μα δεν έχω πνοή

Ο Πλούταρχος τραγουδούσε μελωδικά, πονεμένα, σχεδόν καψούρικα. Η πίκρα που έβγαινε από το λαρύγγι του άγγιζε τις πιο ευαίσθητες χορδές της ψυχής του. Ή μήπως τις χορδές του εγωισμού του; Μόλις είχε φάει πόρτα απ' την ωραία κυρία που πολιορκούσε εδώ και καιρό. Πληγώθηκαν τα αισθήματά του; Ο εγωισμός του; Κάπως δυσδιάκριτες οι γραμμές σ' αυτή την περίπτωση. Πολύ περισσότερο όταν μιλάμε για το Γιάννη. Έναν τριανταοκτάρη εργένη που νόμιζε πως ήταν περιζήτητος γαμπρός και πως δεν μπορούσε να του αντισταθεί καμιά κοπέλα που κυκλοφορούσε στη δική του ακτίνα δράσης. Εξάλλου, αυτό επιβεβαιωνόταν μέσα από τις συχνές, εύκολες κατακτήσεις του, που ωστόσο δεν άντεχαν κι ιδιαίτερα στο χρόνο. Όντας ο ίδιος άστατος χαρακτήρας, με ευμετάβλητο συναισθηματικό κόσμο, ότι άρχιζε ωραίο, τελείωνε με πόνο κατά πως λέει και το γνωστό παλιό λαϊκό άσμα.

Στην περίπτωση της Βασιλικής τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Όταν τη γνώρισε, ένα βράδυ σε μπαράκι, όπου παρακολουθούσε ποδόσφαιρο με την παρέα του, προσπάθησε αμέσως να ρίξει δίχτυα εγκλωβισμού της στην τσιγγάνα του καρδιά. Η αγωνία των φίλων του για το παιχνίδι της κυπριακής ομάδας στο champions League λίγο τον άγγιζε από τη στιγμή που στο απέναντι τραπέζι βρισκόταν ένα τόσο όμορφο πλάσμα.

Το ωραιότερο πλάσμα του κόσμου για μένα είσαι συ

Η μεγαλύτερη αγάπες απ' όλες μωρό μου είσαι συ

Δεν ήθελε και πολύ ο αγαπησιάρης Γιάννης να αρχίσει να σιγοτραγουδά το γνωστό άσμα του ΛεΠα. Άραγε πόσες φορές και για πόσες το σιγοτραγούδησε ίσαμε εκείνο το βράδυ;

Η Βασιλική όμως ούτε αφελής ήταν ούτε καμιά που αναζητούσε τον έρωτα στον πρώτο που θα έριχνε τα βέλη του για να ρίξουν την καρδιά της. Είχε πάθει και είχε μάθει από πολύ νεαρή. Στα τριάντα της ήταν πλέον μια ώριμη, πανέμορφη, σαγηνευτική κυρία

που μπορούσε να ξεχωρίσει ένα σοβαρό νέο από ένα επιπόλαιο όσο και αλαζόνα που πίστευε πως είχε το κοκαλάκι της σαγήνης για να παγιδεύει αθώα θύματα.

Η πρώτη εκείνη προσπάθεια προσέγγισης της Βασιλικής εξελίχθηκε σε φιάσκο. Ακολούθησαν κι άλλες προσπάθειες, καθώς ο εγωισμός του Γιάννη δεν τον άφηνε να παραδεχτεί πως θα μπορούσε να αποτύχει σε κάποια πολιορκία γυναίκας. Δεν άργησε να παρακολουθεί διακριτικά τη Βασιλική και να μαθαίνει για εκείνη. Πού εργαζόταν, πού έμενε, πού σύχναζε ... Έτσι, φρόντισε να συχνάζει «τυχαία» στους ίδιους χώρους και ο ίδιος. Και από ένα σημείο κι έπειτα μπήκε στην παρέα της, μέσω κοινών γνωστών.

Για ένα διάστημα έπαψε να κυνηγά αδιακρίτως θηλυκά και επικεντρώθηκε στη Βασιλική. Την έβλεπε πια όπως η ύαινα τη λεία της στη ζούγκλα. Μέσα από συγκεκριμένη ταχτική προσπαθούσε να παγιδεύσει το υποψήφιο θύμα. Κάθε του προσπάθεια έπεφτε στο κενό. Η ωραία Βασιλική δεν έδειχνε να συγκινείται από τη σαχλή συμπεριφορά του, τα κρύα αστεία του, τις πομπές του για το καινούριο του αμάξι.

Ο Γιάννης ένιωθε όλο και περισσότερο τον εγωισμό του να θίγεται. Ήταν περασμένες δύο, φεγγάρι δεν είχε εκείνο το βράδυ, όταν άφησε το αυτοκίνητο στο γκαράζ και ανέβηκε στο κρύο διαμέρισμα. Πόσος καιρός πέρασε από την τελευταία φορά που κάποιο φιντανάκι είχε παρασύρει στη φωλιά του; Ούτε και ο ίδιος θυμάται. Έβαλε ένα ουίσκι, το αραίωσε με πάγο και βυθίστηκε στον καναπέ και στις σκέψεις του. Κάτι τον έσπρωχνε εκείνο το βράδυ να ξαναδεί τη ζωή του μέσα από μια άλλη οπτική. Τριάντα οκτώ χρονών, οικονομικά ανεξάρτητος με δικές του επιχειρήσεις, ωραίος, δυνατός αλλά και τόσο ευάλωτος στις αδυναμίες του. Πολλοί παλιοί του φίλοι χάθηκαν απ' τη ζωή του, αφού ένας ένας τράβηξαν για την οικογενειακή ζωή αφήνοντας τα καφέ, τα μπαράκια, τα κλαμπ σε νεότερους. Ο ίδιος παρέμεινε ένας αμετανόητος, ανέμελος εργένης. Μα τώρα; Τώρα με τη Βασιλική τα πράγματα είναι αλλιώς. Αυτή η ωραία κυρία, η τόσο ξεχωριστή εγκλώβισε τον ατίθασο εργένη στα δικά της μάτια. Κι έγινε ένας λαθροκυνηγός που σταθερά αποτυγχάνει να συλλάβει το θήραμά του. Οι αποτυχίες του όμως τον πείσμωναν περισσότερο να συνεχίσει την προσπάθεια. Εξάλλου, για το Γιάννη ήταν όρος ζωής πως μπορεί να είναι άσχημο να αποτυγχάνεις αλλά χειρότερο είναι να μην προσπαθείς. Κι ο ίδιος δεν είχε καμιά διάθεση να τα παρατήσει.

Τις επόμενες νύχτες ο Γιάννης εξαφανίστηκε από τα νυχτερινά του στέκια. Ούτε καν έμπαινε στον κόπο να απαντήσει στις κλήσεις των γνωστών που διερωτούνταν για την ξαφνική απουσία του. Στερεότυπα απάντησε σε κάποια sms ότι ήταν καλά κι ότι είχε

κάποιες δουλειές που δεν του επέτρεπαν να βρίσκεται στην ομήγυρη. Μα στην πραγματικότητα ο Γιάννης απλώς ταξίδευε με το αυτοκίνητό του άσκοπα, ακούοντας μουσική, φέρνοντας συνεχώς μπροστά του τη μορφή της Βασιλικής κάνοντας διάφορες εικασίες για το τι και το πώς των επόμενων κινήσεων. Ήταν φανερό πια στον ίδιο ότι δεν μπορούσε με σαχλοσυμπεριφορές να την φέρει με τα νερά του. Ήταν σίγουρο πως πολλά έπρεπε να αλλάξουν στον τρόπο του και κυρίως στη σκέψη του. Μα το πιο σημαντικό ήταν πως ακόμη δεν ξεχώρισε τι ήταν εκείνο που τον πλήγωνε πραγματικά. Η αγάπη του για τη Βασιλική ή ο πληγωμένος του εγωισμός;

Τί να σου κάνω που δεν είμαι Θεός
τι παραπάνω να μπορέσω και πώς
αν θες να πεθάνω ας αξίζει ο σκοπός
Τι να σου κάνω εγώ είμαι αυτός

Ο Πλούταρχος συνέχιζε να τραγουδά στάζοντας περισσότερο φαρμάκι στην καρδιά του Γιάννη. Οι στίχοι του τραγουδιού, η πονεμένη φωνή του τραγουδιστή, η μορφή της Βασιλικής, η άδεια του ψυχή και σε λίγο η βροχή που άρχισε να κτυπά ρυθμικά και με απαιτήσεις το τζάμι του αυτοκινήτου έφτιαξαν μια καταθλιπτική ατμόσφαιρα. Ήταν τόσο άδειος και τόσο μόνος.

Το ζεϊμπέκικο της Στέλλας

Δεν μπορούσε να ξεκαρφώσει τα μάτια του από τη Στέλλα. Απόψε ήταν εντυπωσιακή. Πρώτη φορά την έβλεπε τόσο ωραία. Τι είχε αλλάξει στην εμφάνισή της; Πώς ξαφνικά παγιδεύτηκε στο βλέμμα της; Η παρέα των δέκα φίλων βρέθηκε στο ελληνάδικο για τη σαββατιάτικη διασκέδαση, όπως είχαν συνεννοηθεί μέσω τηλεφωνημάτων και sms. Γνωρίζονταν όλοι μεταξύ τους. Άλλοι από τότε που πήγαιναν στο λύκειο, άλλοι από το Πανεπιστήμιο κι άλλοι αργότερα, μέσα από το σμίξιμο σε διάφορες παρέες. Θα 'ταν πολύ περισσότεροι απόψε, αλλά κάποιοι είχαν άλλες υποχρεώσεις και δεν μπόρεσαν να έλθουν με τους φίλους στο ελληνάδικο, που πρόσφατα άνοιξε στο κέντρο της πόλης.

Ο Δώρος κάθισε, τυχαία βέβαια, απέναντι από τη Στέλλα. Δεξιά του καθόταν ο Άκης, φίλος από το στρατό, κι αριστερά του η Αύρα, που είχε ένα ψιλοδεσμό με τον Ηλία, που απόψε δεν μπόρεσε να 'ρθει. Κάποιες συμβατικές οικογενειακές υποχρεώσεις είναι ικανές να περιορίσουν στο σπίτι, και μάλιστα Σαββατόβραδο, κι ένα νέο άντρα, γεμάτο ζωντάνια και δίψα για διασκέδαση, όπως ο Ηλίας. Τη Στέλλα αυτό το βράδυ είναι σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. Πώς δεν είχε προσέξει αυτό το ολόγλυκο μουτράκι; Αυτά τα κόκκινα χειλάκια; Τα πράσινα μάτια που σε σημάδευαν με το επίμονο βλέμμα τους; Με ευέλικτο κορμί, που το τόνιζαν περισσότερο τα κολλημένα επάνω της ρούχα, η Στέλλα είχε μαγέψει το Δώρο.

Τα μεζεδάκια πήγαιναν κι έρχονταν, το κρασί είχε την τιμητική του. Δύσκολα ο Δώρος κατέβαζε τις μπουκιές από τα εύγεστα φαγητά που σερβίρονταν στην νεόκτιστη ταβέρνα. Η ορχήστρα είχε πάρει κι εκείνη τη θέση της και σε λίγο όμορφη ελληνική μουσική και τραγούδια είχαν δώσει την ευκαιρία στους θαμώνες να σιγοτραγουδήσουν μαζί με τους πελάτες του χώρου. Η Στέλλα συνόδευε την ορχήστρα σχεδόν σε κάθε τραγούδι. Από τα ρεμπέτικα, στα έντεχνα ελαφρολαϊκά του '70, στα λαϊκά του '80 και μετά σε πιο σύγχρονα ακούσματα. Όλη η παρέα παρασύρθηκε στους γνωστούς ρυθμούς των τραγουδιών και τραγουδούσε μαζί με την ορχήστρα. Σε λίγο ένας ένας οι πελάτες άρχισαν να κατακλύζουν την πίστα. Απ' όλα τα τραπέζια σηκώνονταν νέοι και μεγαλύτεροι σε ηλικία και έκαναν τις χορευτικές τους φιγούρες. Το κέφι ήταν στο ζενίθ.

Ξαφνικά η Στέλλα πετάχτηκε στην πίστα κι άρχισε να χορεύει ένα γνωστό ζεϊμπέκικο:

Στο άδειο μου πακέτο απόψε μπήκες
δεν ξέρω τι ζητάς και αν το βρήκες
αχ να 'σουνα τσιγάρο τελευταίο
γουλιά γουλιά μαζί σου να τα λέω

Μα τι να πω
που 'μαι στεγνός από ψιλά και από παρέα
και σ' αγαπώ
γιατί είσαι άπιαστη σαν όλα τα ωραία

Ο Δώρος πετάχτηκε κι αυτός σαν να τον τσίμπησε έντομο. Βρέθηκε στην άκρη της πίστας, κάθισε στα πόδια του και συνόδευε με παλαμάκια. Κάποια στιγμή η Στέλλα του έδειξε να πάρει θέση μέσα στην πίστα. Σαν ελατήριο βρέθηκε όρθιος εκείνος και επιδόθηκε σε εντυπωσιακές φιγούρες. Τώρα ήταν η σειρά της Στέλλας να κρατά το ρυθμό χειροκροτώντας.

Τι να σου πω
άδειο βαγόνι το μυαλό μου αραγμένο
το σ' αγαπώ
πάνω στου μπράτσου μου χαράζω την πληγή

Και δεν μπορώ
να μη σε δω ούτε να μη σε περιμένω
ούτε μπορείς ν' ακολουθήσεις
τη δική μου τη φυγή

Το ζεϊμπέκικο εξελίχθηκε σε ένα ερωτικό παιχνίδι των ματιών. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η σιωπή μπορούσε να πει πολύ περισσότερα απ' τα λόγια. Κι οι δυο νέοι το 'ξεραν καλά αυτό. Μια οι χορευτικές φιγούρες στο ζεϊμπέκικο που γέμιζε την ατμόσφαιρα της ταβέρνας, μια οι ματιές που έριχναν ο ένας στον άλλο έλεγαν όλα εκείνα που δεν είχαν προσέξει και δεν είχαν πει τόσο καιρό που γνωρίζονταν.

Δεν ξέρω λόγια όμορφα να δίνω
κι αν τα 'θελες σε μένα μην τα ψάξεις
εδώ που είμαι άσε με να μείνω
χωρίς να προσπαθήσεις να μ' αλλάξεις

Μα τι να πω
στο περιθώριο που ζω φυλακισμένος
το σ' αγαπώ
μοιάζει με λέξη που τη λέει μεθυσμένος

Το τραγούδι έφτασε στο τέλος του … Οι δυο νέοι στάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλο και μηχανικά χειροκροτούσαν. Το ίδιο και όλοι οι θαμώνες. Μα πιο πολύ η δική τους παρέα που ξεκάθαρα είχε αρπάξει την ερωτική αύρα που έστελλαν οι δυο τους φίλοι. Ένα ξαφνικό φιλί της Στέλλας στον αποσβολωμένο Δώρο σφράγισε το τέλος μιας σκηνής βγαλμένης μέσα από όνειρα.

Η υπόλοιπη βραδιά κύλησε μέσα σε ανείπωτο κέφι και ψυχική ευφορία για τους δύο νέους. Φεύγοντας αντάλλαξαν απλώς μια επίμονη ματιά που έλεγε τόσα πολλά. Ήταν η στιγμή που μίλησε η σιωπή και είπε όλα όσα είχαν να πουν με λόγια ο ένας στον άλλο …

Ο φύλακας ο άγγελός σου

Όταν θα νιώθεις μοναξιά
όταν το σπίτι θα 'ναι άδειο
θα 'χεις εμένα συντροφιά
και θα σου δίνω εγώ κουράγιο

Να 'σαι κορίτσι μου καλά
κι όταν ζητάς τον άνθρωπό σου
θα είμαι κάπου εκεί κοντά
ο φύλακας ο άγγελός σου

Μελωδική η φωνή του Γιάννη Κότσιρα ταξίδευε πάνω από τα ελαφριά κύματα της γαλάζιας λεμεσιανής θάλασσας κι ηχούσε γλυκά στ' αυτιά των θαμώνων της παραλιακής καφετέριας. Ήταν σχεδόν γεμάτη τούτο το απόγευμα. Νεαρές παρέες, αλλά και οικογένειες, απολάμβαναν τα δροσερά ποτά τους, ενώ αφήνονταν στο δροσερό αεράκι που φυσούσε απ' το νότο κουβαλώντας μύχιες σκέψεις – ποιος ξέρει από ποιους Ανατολίτες μεσογειακούς τύπους;.

Σ' ένα τραπεζάκι ακουμπισμένος διάβαζε τις εφημερίδες του ο Γιάννης. Ήταν απορροφημένος στις πολιτικές τους στήλες, καθώς οι εξελίξεις στο κυπριακό για πολλοστή φορά τα τελευταία πενήντα χρόνια έτρεχαν με ταχείς ρυθμούς δημιουργώντας μικρές χαραμάδες αισιοδοξίας. Η φωνή του Κότσιρα, οι λυρικοί στίχοι και οι εικόνες που δημιουργούσαν τον έκαναν ν' αφήσει ξαφνικά το διάβασμα του πολιτικού άρθρου και να μείνει – σχεδόν χωρίς ανάσα – ν' ακούει το τραγούδι.

Όταν μαυρίζει ο ουρανός
όταν παγώνει η αγκαλιά σου
κι όταν σε πνίγει ένας λυγμός
εγώ θα έρχομαι κοντά σου

Μονάχα εσύ να 'σαι καλά

μη δω στα μάτια σου ούτε δάκρυ
μπορεί να ζούμε χωριστά
μα τότε ζήσαμε μια αγάπη

Συνειρμικά ο νους του ταξίδεψε πάνω από τα κύματα για να βρεθεί κοντά της. Εδώ και ένα χρόνο, αφότου χώρισαν εκείνο το ανέλπιστα βροχερό βράδυ του Μάη, προσπαθεί να τη βγάλει απ' το μυαλό του, αλλά αυτό δεν είναι και το ευκολότερο πράγμα για τον εικοσιοκτάχρονο λογιστή. Συχνά μάλιστα ταξιδεύει νοερά κοντά της και σκέφτεται πώς να τα περνά στην Αθήνα, όπου βρίσκεται εδώ και μερικούς μήνες σαν αποτέλεσμα του δεσμού της μ' ένα συνομήλικό του που δραστηριοποιείται επαγγελματικά στην ελλαδική πρωτεύουσα.

Δεν είναι λίγες οι φορές που έκανε διάφορες εικασίες με το μυαλό του. Αν περνά καλά, αν είναι ευτυχισμένη, αν τον θυμάται κάποτε, αν μετάνιωσε για τον χωρισμό τους, αν κατάλαβε πόσο πολύ τον πλήγωσε. Στις αρχές της τηλεφωνούσε ή της έστελλε μηνύματα. Εκείνη δεν ανταποκρινόταν. Είχε πάρει τις αποφάσεις της και δεν τις άλλαζε. Ο Γιάννης ποτέ δεν κατάλαβε τι ακριβώς πήγε λάθος σ' εκείνο το δεσμό. Είχαν βέβαια κάποια μικροκαυγαδάκια, πράγμα όχι ασυνήθιστο ανάμεσα στους ερωτευμένους. Αλλά από αυτό μέχρι να του κλείσει κατάμουτρα την πόρτα της καρδιάς της πήγαινε πολύ.

Αν σου ραγίζει την καρδιά
κι αν μόνη θέλει να σ' αφήσει
πες του πως κάποιος μια φορά
αληθινά σ' είχε αγαπήσει

Να 'σαι κορίτσι μου καλά
κι όταν ζητάς τον άνθρωπό σου
θα είμαι κάπου εκεί κοντά
ο φύλακας ο άγγελός σου

Το τραγούδι τέλειωσε αφήνοντας μια μαγική αύρα να πλανιέται στους χώρους της καφετέριας. Ο Γιάννης σαν να συνήλθε, έσκυψε και πάλι πάνω στην εφημερίδα. Αυτή τη φορά διάβαζε χωρίς να καταλαβαίνει τι. Βαριεστημένα ζήτησε το

λογαριασμό, πλήρωσε, δίπλωσε τις εφημερίδες και τις έβαλε κάτω απ' τη μασχάλη του, σηκώθηκε και βγήκε έξω. Πήρε τον παραλιακό πεζόδρομο. Θα περπατούσε δίπλα στη θάλασσα. Το είχε ανάγκη.

Πολύς κόσμος πηγαινοερχόταν. Άλλοι με γρήγορο βάδισμα κι άλλοι τρέχοντας. Κάποιοι πάλι απλώς σεργιάνιζαν. Όλοι όμως έδειχναν να απολαμβάνουν αυτή τη μαγευτική άπλα του παραλιακού μετώπου, τις συστοιχίες των φυτών, αλλά και τα γλυπτά που έδιναν έναν εικαστικό τόνο στο χώρο. Δεν έλειπαν βέβαια οι κολυμβητές απ' τις αμμουδιές που απλώνονταν δίπλα στον πεζόδρομο. Ντόπιοι αλλά και ξένοι απολάμβαναν ήδη τα δροσερά νερά της Μεσογείου.

Ο Γιάννης συνέχιζε το περπάτημα βυθισμένος στις σκέψεις του ή μάλλον καρφωμένος στην ανάμνηση εκείνης. Εκείνης που τόσο είχε αγαπήσει, αλλά και που το νιώθει πως ακόμα την αγαπά και τη νοιάζεται. Σιγοψιθύριζε όποιο παραπονεμένο τραγούδι ερχόταν αυθόρμητα στην άκρη των χειλιών του.

Στείλε ένα γράμμα μια συλλαβή
αν έχεις το Θεό σου
που κρέμομαι απ' τα χείλη σου
κι είμαι στο έλεός σου

Ανάθεμά σε δε με λυπάσαι
που καίγομαι και λιώνω
που μ' έκανες και σ' αγαπώ
και τώρα μαραζώνω

Πέρασε έτσι αρκετή ώρα. Άφηνε τώρα το παραλιακό μέτωπο και τραβούσε προς τα πάνω, στη λεωφόρο του Εναέριου. Ήταν καιρός να πάει στο χώρο στάθμευσης και στο μικρό του Golf για την επιστροφή στο διαμέρισμα.

Περνώντας μπροστά από τη σειρά των café της λεωφόρου εκείνης άκουσε μια φωνή να τον καλεί. Έστριψε απότομα δεξιά το κεφάλι κι αμέσως έμεινε ακίνητος σαν κεραυνόπληκτος. «*Θεέ μου, είναι εκείνη ή έχω πια παραισθήσεις*»; Αφήνοντας τη θέση της, όρθια, εκείνη έστελλε κάτι ανάμεσα σε χαμόγελο και αμηχανία στον αποσβολωμένο Γιάννη. Εκείνος, μόλις ανάκτησε κάπως τον εαυτό του και επέστρεψε

στην πραγματικότητα, δε χρειάστηκε να σκεφτεί τίποτ' άλλο. Ούτε τον απότομο χωρισμό τους πριν ένα χρόνο ούτε τις πληγές και τα "γιατί" που του άφησε ούτε τα τηλεφωνήματά του που έμεναν αναπάντητα. Ένα χρόνο τώρα ένιωθε να 'ναι δίπλα της περιμένοντας πώς και πώς να την τυλίξει με την αγάπη του και να την προστατεύσει από κάθε τι. Ένα χρόνο στην καρδιά του ήταν φωλιασμένη η ελπίδα της επιστροφής. Η αμηχανία της, η φωνή της που τον κάλεσε τρεμουλιάζοντας με το όνομά του, το ύφος της που πρόδιδε πολλά τον έσπρωξαν προς το μέρος της. Αγνόησε γνωστά και άγνωστα βλέμματα που ίσως να καρφώθηκαν πάνω στην παράξενη τούτη σκηνή, πέρασε το κατώφλι της μικρής καφετέριας, πλησίασε εκείνη που δεν μπόρεσε να βγάλει ποτέ από μέσα του, άνοιξε την αγκαλιά του. Την κράτησε εκεί αρκετή ώρα, ενώ ένιωθε τα δάκρυά της να βρέχουν το πουκάμισό του.

«*Γύρισες, αγάπη μου. Γύρισες και πια δε θα σ' αφήσω να πας πουθενά. Είσαι δικιά μου τώρα πια. Για πάντα. Και θα 'μαι γω για σένα ο φύλακας ο άγγελός σου. Για μια ζωή*».

Γύρισε να σ' αγκαλιάσω,
τώρα ξέρω πως δε φταις
άσε με να σε χορτάσω
κι άμα βγει ο ήλιος ό,τι θες.

Στο κορμί αυτό το αγγελικό
στο στόμα που φιλώ
έτσι μια ζωή θα σ' αγαπώ

Φεγγάρι άλλου ουρανού …

Θα σ' αγαπάω μια ζωή χωρίς ελπίδα
Σαν ένα όνειρο που δεν μπορώ ν' αγγίξω
δίχως ποτέ να βρω την τόλμη να στο δείξω
Θα σ' έχω επάνω μου σαν μια μικρή ρυτίδα
Και σαν σημάδι που δεν μπορώ να σβήσω
Θα ΄σαι τα χείλη που ποτέ δεν θα φιλήσω

Ο Θάνος ένιωθε ένα ψυχοπλάκωμα το βράδυ αυτό. Πριν από λίγο είχε μια τηλεφωνική κουβέντα με τη Δήμητρα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που μιλούσαν στο τηλέφωνο. Ήταν φανερό πως η Δήμητρα, αν και παντρεμένη εδώ και οκτώ χρόνια, απολάμβανε ν' ακούει το Θάνο. Είχε τον τρόπο του αυτός ο σαραντάχρονος εργένης να προσεγγίζει τους ανθρώπους, να τους κατανοεί, να θέλει να τους βοηθήσει σε δύσκολες καταστάσεις. Και το έκανε με ένα ξεχωριστό, γλυκό τρόπο. Κι είχε την ικανότητα να κατανοεί πότε μια γυναίκα χρειαζόταν να ανέβει η αυτοεικόνα της, να ενισχυθεί η αυτοπεποίθησή της.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που εκφράστηκε κολακευτικά για τη Δήμητρα. Στην πραγματικότητα εκείνα που της έλεγε δεν ήταν κομπλιμέντα, αλλά λόγια και εκφράσεις που η μορφή της Δήμητρας, η προσωπικότητά της, ο τρόπος που μιλούσε, ακόμα και ο τρόπος που σκεφτόταν, το στιλ της γενικά τα έφερναν αυθόρμητα στα χείλη του. Και δεν ήταν λίγες οι φορές που της μίλησε για τα όμορφα, βαθιά καστανά της μάτια που τον ταξίδευαν στα όμορφα μέρη της ορεινής πατρίδας του παππού του, στο Ζαγόρι. Κι άλλοτε για τα λυτά της μαλλιά, τα καστανόχρωμα που έπεφταν κυματιστά στην πλάτη της. Μα πιο πολύ δεν απόφευγε τον πειρασμό να της σχολιάζει την εκφραστική της φωνή, με την ξεχωριστή χροιά και τον αισθησιασμό που απόπνεε. Κι η Δήμητρα συνήθιζε να τον ακούει κολακευμένη, γιατί ανάμεσα στα όμορφα λόγια του Θάνου έσμιγαν και οι σοβαρές κουβέντες για τη ζωή, τον έρωτα, τις ανθρώπινες αδυναμίες και αδικίες και τόσα άλλα ενδιαφέροντα.

Ναι, ο Θάνος ήταν ο άντρας που εύκολα μπορούσε να εμπιστευτεί μια γυναίκα. Και συχνά είχε φιλικές σχέσεις με πολύ κόσμο. Άντρες και γυναίκες. Κι εύκολα ο καθένας άνοιγε την καρδιά του στο Θάνο και άφηνε να ξεχυθούν απ' αυτή ανομολόγητες σκέψεις και αισθήματα για πράγματα συνηθισμένα, αλλά και για άλλα που δύσκολα θα ομολογούσε κανείς. Ήταν ήδη σαράντα χρονών, εργαζόταν ως δάσκαλος σε δημοτικό σχολείο κι ακριβώς για τον καλό του χαρακτήρα και την ευγένεια στη συμπεριφορά και τα αισθήματά του ήταν πολύ αγαπητός σε όλους: συναδέλφους, γονείς, παιδιά. Όλοι είχαν μόνο καλά λόγια να πουν για το Θάνο, το δάσκαλο.

Η Δήμητρα ήταν μητέρα ενός εφτάχρονου κοριτσιού. Ο Θάνος την είχε γνωρίσει στο σχολείο, σε μια επίσκεψή της να δει τη δασκάλα της κόρης της. Μίλησαν για λίγο έξω στην αυλή, όταν προσφέρθηκε να την εξυπηρετήσει να βρει τη δασκάλα του παιδιού της, αστείεψαν και σιγά σιγά αναπτύχθηκε μεταξύ τους μια φιλία. Είχαν και την ευκαιρία δυο τρεις φορές να βγουν για καφέ, μαζί με άλλους συναδέλφους και γονείς του σχολείου, και τελικά προέκυψε να μιλούν σχετικά συχνά στο τηλέφωνο. Έτσι, αναπτύχθηκε μια φιλία μεταξύ των δύο. Κάτι συνηθισμένο για το χαρακτήρα του Θάνου. Μόνο που στην περίπτωση αυτή ο Θάνος ένιωθε κάτι διαφορετικό. Ήθελε να επικοινωνεί όσο το δυνατό περισσότερο με τη Δήμητρα, επεδίωκε να την βλέπει έστω και για μερικά δευτερόλεπτα τα πρωινά όταν εκείνη έφερνε στο σχολείο το κοριτσάκι της. Η γυναίκα εκείνη είχε κάτι το διαφορετικό πάνω της. Κάτι που προκαλούσε βαθιά ταραχή στο σαραντάχρονο δάσκαλο. Δεν μπορούσε ακριβώς να προσδιορίσει τι ήταν εκείνο που τον συγκλόνιζε, ωστόσο καταλάβαινε πως αυτό που ένιωθε ήταν κάτι πέρα από φιλία, πέρα από ό,τι είχε συνηθίσει αυθόρμητα και ξέγνοιαστα να κάνει ίσαμε τώρα με τους ανθρώπους.

Με κάθε τρόπο προσπαθούσε να κρύβει από τη Δήμητρα τα πραγματικά του αισθήματα. Ουσιαστικά έπνιγε τον ίδιο τον εαυτό του. Ο ανέμελος Θάνος, ο δοσμένος ψυχή τε και σώματι στη δουλειά του, στην αποστολή του όπως συνήθιζε να λέει, στην εξυπηρέτηση των άλλων, στη στήριξη γνωστών και φίλων, κυρίως ψυχολογική, τώρα είχε πιαστεί στα γρανάζια ενός ανομολόγητου έρωτα.

Είσαι αλλουνού
Είσαι φεγγάρι άλλου ουρανού

Είχε την ανάγκη να νιώθει τη Δήμητρα ευτυχισμένη, να ξέρει πως εκείνη περνούσε καλά στο γάμο της, πως είχε κάθε τι που μπορούσε να επιθυμήσει. Ακόμα και σ' αυτή τη μεγάλη στιγμή της ζωής του που ο ίδιος ένιωθε τόσο ερωτευμένος ο χαρακτήρας και οι αρχές του δεν άλλαξαν. Πιο πολύ τον ενδιέφερε το άλλο πρόσωπο, τη δική του προσωπική ευτυχία την έβαζε σε δεύτερη μοίρα. Εξάλλου, είχε τον τρόπο να 'ναι ευτυχισμένος με τη χαρά τη δική της, έστω κι αν ο ίδιος δε θα είχε τη χαρά να ζήσει τον έρωτά του ελεύθερα μαζί της.

Ένα μαρτύριο είχε ξεκινήσει για το Θάνο. Κάθε φορά που της μιλούσε γινόταν όλο και περισσότερο εκφραστικός σε σχέση με τα αισθήματά του. Την ίδια ώρα φρόντιζε να της λέει πως ναι, την αγαπά αλλά με έναν τρόπο τελείως αγνό, εξευγενισμένο, χωρίς απαιτήσεις, χωρίς κτητικές τάσεις. Και αμέσως μετά, σαν από ενοχές, άρχιζε να τη συμβουλεύει για την ίδια, το παιδί της, το γάμο της. Ζούσε πραγματικά σε μια αλλοπρόσαλλη συναισθηματική κατάσταση. Και τούτο και το άλλο. Και οι αρχές του και το αίσθημά του. Και τη Δήμητρα αλλά και το «πρέπει» της περίπτωσης.

Θα σ' αγαπάω μια ζωή και θα το κρύβω
Σαν κάτι ένοχο που με φοβίζει τόσο
Θα σε ποθώ κι όμως ποτέ δεν θα σε νιώσω
Θα σ' έχω μέσα μου ποτέ δεν θα ξεφύγω
Από τη σκέψη σου που σαν φωτιά με καίει
Κι όταν δακρύζω δεν θα ξέρεις τι θα φταίει
Θα σ' αγαπάω κι αυτή η αγάπη θα με καίει

Το ψυχοπλάκωμα που ένιωθε δεν έλεγε να τον αφήσει. Ξαφνικά άρχισε να σκέφτεται όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν στη ζωή του. Από τότε που πρωτοδιορίστηκε σ' ένα μικρό, μονοθέσιο σχολείο ίσαμε σήμερα. Τις δυσκολίες που υπερνικούσε, τις πρωτοβουλίες που αναλάμβανε, τους νέους δρόμους που άνοιγε στη διδασκαλία, στα σχολεία αλλά και στην ευρύτερη κοινωνία του σχολείου. Όλα αυτά τα χρόνια πέρασαν γρήγορα καθώς το επάγγελμά του τον γέμιζε, του έπαιρνε κάθε ώρα, κάθε λεπτό κι εκείνο που προσθετικά συμπλήρωνε την ψυχική του πληρότητα ήταν εκείνη η όμορφη σχέση που ανέπτυσσε με τους ανθρώπους. Κι όλα τούτα να που μπήκαν στο βωμό της αμφισβήτησης το τελευταίο διάστημα. Ποτέ δεν είχε

σκεφτεί για τον εαυτό του κάτι έξω από το να προσφέρει στους άλλους. Ποτέ δε νοιάστηκε να φτιάξει τη δική του οικογένεια, να δεσμευτεί με μια κοπέλα, όπως τόσοι και τόσοι. Ένιωθε ακόμη παιδί και είχε τόση αγάπη να προσφέρει σ' όλους – μικρούς και μεγάλους – που άφησε τον εαυτό του έξω από προσωπικές αναζητήσεις για αποκατάσταση σ' ένα απάνεμο οικογενειακό λιμάνι.

Και τώρα βρισκόταν μπροστά στη μεγάλη πρόκληση της ζωής του: τη Δήμητρα. Μια κοπέλα παντρεμένη, με ένα εφτάχρονο παιδί, δώδεκα χρόνια μικρότερή του, ουσιαστικά ευτυχισμένη στο γάμο της … κι εκείνος ένας εισβολέας στη ζωή της που θα 'πρεπε να κάνει πέτρα την καρδιά του, να ανακτήσει το χαμένο εαυτό του, να κοιτάξει ρεαλιστικά την κατάσταση. Ψυχολογικά εξαντλημένος έγειρε στο κρεβάτι. Ούτε τα ρούχα του δεν είχε δύναμη να αφαιρέσει. Στο μυαλό του χόρευαν, σαν να τον κορόιδευαν, οι στίχοι …

Είσαι αλλουνού
Είσαι φεγγάρι άλλου ουρανού

Μαυρομαλλούσα κοπελιά ...

Στο παραθύρι σου θα 'ρθει
ένα άσπρο περιστέρι
και της καρδιάς μου το βαθύ
μήνυμα θα σου φέρει.

Η θάλασσα φτάνει γλυφή
στο έρημο ακρογιάλι
κι εγώ σου στέλνω μια γραφή
σε σφραγιστό κρουστάλλι.

Μηνύματα, μηνύματα
σου στέλνω με τα κύματα
και με τα φτερουγίσματα
φιλιά και χαιρετίσματα.

Η μελωδική φωνή του Μιχάλη Βιολάρη ακουγόταν από τη γραφική ταβέρνα που φιλούσε την ακρογιαλιά του μικρού τουριστικού δήμου. Μια ολόκληρη εποχή αγνότητας ήλθε στη μνήμη του Σπύρου. Η γλυκιά εκείνη φωνή σαν να 'φτανε απ' το παρελθόν, έφερε τον Σπύρο πίσω στα εφηβικά του χρόνια, τότε που ο κόσμος έβαφε μ' ασβέστη τα σπίτια του, που τα στενά μύριζαν βασιλικό και δυόσμο και που οι νέοι ερωτεύονταν τα μάτια της κοπελιάς, τα ωραία μαλλιά, το γλυκό χαμόγελο … Τότε που ακόμα και στη θάλασσα οι άνθρωποι χαίρονταν περισσότερο, έκαναν βαρκάδα τραγουδώντας, έριχναν δίχτυα πότε για ψάρια πότε για ωραία κορίτσια ...

Και σ' ένα χάρτινο αετό
αγάπη μου για σένα,
κρέμασα ένα κατεβατό
με λόγια πικραμένα.

Να το διαβάσει η Παναγιά
και να το δουν οι αγγέλοι
για να σου κάνουν στην καρδιά
όλη την πίκρα μέλι.

Μηνύματα, μηνύματα
σου στέλνω με τα κύματα

και με τα φτερουγίσματα
φιλιά και χαιρετίσματα.

Το τραγούδι τέλειωσε και μαζί και το νοσταλγικό ταξίδι του Σπύρου πίσω στο χρόνο. Ήταν μια σχεδόν ώρα στο χώρο αυτό. Είχε έλθει περισσότερο για να συνέλθει μετά από μια πολύ κοπιαστική μέρα στο οδοντιατρείο στο επαρχιακό νοσοκομείο, όπου δούλευε τους τελευταίους δεκαοκτώ μήνες. Η αρμύρα της θάλασσας, το γαλάζιο της χρώμα, ο μακρινός ορίζοντας με τους γλάρους να γίνονται ένα με τα κύματα τον ξεκούραζαν. Γιος ψαρά ο ίδιος και μεγαλωμένος σε παραθαλάσσιο χωριό τη θάλασσα την είχε περισσότερο κι από αγαπητικιά. Ήταν κάτι ιερό για τον ίδιο. Γι' αυτό θεώρησε τύχη το διορισμό του στο μακρινό επαρχιακό νοσοκομείο του μικρού δήμου, καθώς ό,τι του έλειπε σε στέκια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που είχε συνηθίσει στην Αθήνα, όπου σπούδαζε μια δεκαετία, το εξισορροπούσε αυτή η υπέροχη θάλασσα στα δυτικά παράλια της Κύπρου, της ιδιαίτερης πατρίδας του.

Τους τελευταίους μήνες πάντως τον απασχολούσε έντονα μια νεαρή νοσοκόμα που δούλευε στο μικρό επαρχιακό νοσοκομείο. Η Χρύσω. Ήταν ένα σοβαρό κορίτσι στη δουλειά της, αλλά έδειχνε πολύ χαρούμενο και ξέγνοιαστο μακριά απ' τα επαγγελματικά της καθήκοντα. Την έβλεπε πού και πού σε κάποια από τις λίγες καφετέριες του μικρού επαρχιακού δήμου, να κάθεται με τις φίλες της και να μιλά, να γελά, να απολαμβάνει κάθε στιγμή. Μια δυο φορές την είδε και στη θάλασσα να μπαίνει σε βάρκα με φίλους και να ξανοίγεται σ' αυτή. Ήταν και η πρώτη φορά που ένιωσε ένα μικρό τσίμπημα, δείγμα πως κάτι ένιωθε για κείνη την κοπέλα.

Ο Σπύρος κάθε φορά που έβρισκε ευκαιρία έβγαινε απ' το οδοντιατρείο κι έκανε τη βόλτα του στο μικρό νοσοκομείο τάχα αδιάφορα, για να πει μια δυο κουβέντες με συναδέλφους. Γνώριζε και το πρόγραμμα εφημερίας των νοσοκόμων, έτσι ήξερε αν η Χρύσω ήταν ή όχι στην υπηρεσία κάθε φορά. Παρακολουθούσε με ενδιαφέρον κάθε της κίνηση και θαύμαζε τα μαύρα λυτά της μαλλιά που έρχονταν σε τόση αρμονική αντίθεση με την άσπρη μπλούζα της αδελφής νοσοκόμας. Το χαμόγελό της πρόδιδε μια άσπρη συστοιχία δοντιών που έλαμπαν από καθαριότητα και υγεία. Τα λόγια της λίγα, μετρημένα και πάντα απευθυνόταν στους προϊσταμένους της, αλλά και στους συναδέλφους, με μια τυπική οικειότητα, πολύ παράξενη αλλά και πολύ γοητευτική. Μια ευγένεια έσταζε κάθε της ενέργεια. Αλλά και τους ασθενείς τους κέρδιζε γρήγορα με τη στοργή που τους έδειχνε, με την προθυμία της να βοηθήσει, με την υπομονή της ακόμη και στις πιο ιδιότροπες συμπεριφορές τους.

Ο νεαρός γιατρός συνέχισε να εργάζεται στο νοσοκομείο, να κόβει βόλτες στους διαδρόμους του, να κοντοστέκεται λίγο περισσότερο στο χώρο που συναντούσε τη Χρύσω, να την σκέφτεται μ' ένα τρόπο μοναδικό, κάποιες φορές να μην μπορεί εύκολα να τον πάρει ο ύπνος στο μικρό διαμέρισμα που νοίκιαζε λίγο έξω απ' τη μικρή κωμόπολη.

Απόψε σε θυμήθηκα νωρίς
κι η νύχτα θα 'ναι πιο μεγάλη
Κρατήσου βρε καρδιά μου, να χαρείς
την πίκρα μη μου φέρεις πάλι

Ποια γωνιά, σε κρύβει πες μου, ποια γωνιά
Κι είν' η πίκρα μου βαριά

Ποια φωτιά, θα κάψει πες μου, ποια φωτιά
την αγάπη την παλιά

Ήταν Σάββατο, λίγο πριν το μεσημέρι, όταν ο Σπύρος έκανε την αγαπημένη του βόλτα στην παραλία. Το πυρακτωμένο βλέμμα του ήλιου έκανε πολλούς να αφήσουν τα σπίτια τους και να ροβολήσουν μέχρι τη γαλάζια αυτή λωρίδα για λίγη δροσιά. Μάης ήτανε, άνοιξη, αλλά η θερμοκρασία είχε ανέβει απότομα τις τελευταίες μέρες. Κάποια στιγμή κάθισε στην καφετέρια που δέσποζε του παραλιακού μετώπου και έμοιαζε με μπαλκόνι μέσα στο κύμα και παράγγειλε το αγαπημένο του φραπεδάκι. Κάθε φορά που απολάμβανε το φραπέ του θυμόταν τις όμορφες στιγμές ξεκούρασης στις καφετέριες της Αθήνας. Όμορφες αναμνήσεις ξυπνούσαν τότε με πρωταγωνιστές συμφοιτητές, συμφοιτήτριες και αργότερα συναδέλφους, όταν εργάστηκε ένα διάστημα στο ελληνικό δημόσιο. Ξαφνικά, εκεί που η μνήμη ταξίδευε στο «κλεινόν άστυ» μια παρέα ανέμελων νέων παιδιών, ανεβασμένη σε ταχύπλοο, έκανε το Σπύρο να στρέψει το βλέμμα του απότομα εκεί. Ένα όρθιο κορίτσι με μαύρα μαλλιά που κυμάτιζαν παραδομένα στο δροσερό αεράκι του λύγισαν τα γόνατα.

Μαυρομαλλούσα κοπελιά
το φιλί σου στο νερό να μην πέσει τ' αλμυρό.
Θα γίνει η θάλασσα γλυκιά,
το φιλί σου το γλυκό θα μ' αφήσει νηστικό.

Ναι, ήταν εκείνη, η Χρύσω, η δική του αγαπημένη, το κορίτσι που το ένιωθε κιόλας ότι του ανήκε. Το γνωστό τσίμπημα το ένιωσε και πάλι. Ήλθε να του θυμίσει ότι ναι, ήταν ερωτευμένος μαζί της. Δε χωρούσε πια αμφιβολία. Έμεινε σαστισμένος να κοιτάζει το ταχύπλοο που έκανε βόλτες. Ζήλευε αυτή την ανεμελιά, αυτή την παρέα, αυτούς που μιλούσαν και γελούσαν μαζί της. Πλήρωσε γρήγορα το δροσερό ποτό του που το άφησε στη μέση, πήρε το μικρό αυτοκίνητό του και επέστρεψε στο διαμέρισμα. Κάθισε στο μικρό του μπαλκόνι, χάζευε από εκεί τη θάλασσα που φαινόταν πάντα πανέμορφη, καταγάλανη, ολόφωτη. Μάζεψε όλες τις εσωτερικές του δυνάμεις, έβαλε σε μια τάξη τις σκέψεις και τα συναισθήματά του και πήρε τις αποφάσεις του. Θα της τηλεφωνούσε, θα της ζητούσε να συναντηθούν – το πού δεν είχε σημασία – και θα της εκμυστηρευόταν την αγάπη του για εκείνη. Έτσι, όμορφα κι απλά, όπως στα λογοτεχνικά βιβλία ή στον κινηματογράφο μιας άλλης εποχής. Όμορφα κι απλά. Όπως έκαναν οι άνθρωποι τότε, που η ζωή ήταν λιτή, αψεγάδιαστη, ωραία. Την εποχή που τα αγαπημένα τραγούδια του Βιολάρη γεννούσαν στην ψυχή καθενός μόνο όμορφες εικόνες και αισθήματα.

Ποια νύχτα σ’ έκλεψε

Βροχή στο πρόσωπό μου
Ο ήλιος πουθενά
Ψάχνω για τ' όνειρό μου
μα γύρω μου βουνά

Είχε κλάψει πολύ αυτό το βράδυ. Και ήταν η πρώτη φορά που του συνέβαινε κάτι τέτοιο. Κρύβοντας το πρόσωπό του στο μαξιλάρι του, αφήνοντας κατά μέρος τον εγωισμό του, ξεχνώντας το σλόγκαν της παρέας «οι άντρες δεν κλαίνε», άφησε ελεύθερο τον εαυτό του να ξεσπάσει. Ένιωθε πολύ απογοητευμένος από τον ίδιο τον εαυτό του. Ένα χρόνο τώρα σιγόβραζε στα στήθια του ένας έντονος ερωτισμός για το κορίτσι της απέναντι πολυκατοικίας. Ένας χρόνος που την παρακολουθούσε διακριτικά. Την έβλεπε να φεύγει στις οκτώ το πρωί μ’ ένα μαύρο φίατ που ερχόταν ακριβώς έξω από την είσοδο της πολυκατοικίας και την έπαιρνε. Λίγο μετά τις τέσσερις το απόγευμα την άφηνε και πάλι στο ίδιο σημείο. Το μικρό μαύρο αμάξι οδηγούσε μια άλλη νεαρή, προφανώς φίλη και συνάδελφος στο εργοστάσιο που εργαζόταν το κορίτσι. Το ίδιο αυτοκίνητο ερχόταν πού και πού τα Σαββατόβραδα για κάποια έξοδο προφανώς.

Σχετικά ψηλή, λεπτή, με καστανά μαλλιά όλο μπούκλες, καστανό πρόσωπο και εκφραστικά μάτια. Συνήθως σοβαρή, με ένα ελαφρύ μειδίαμα να την συνοδεύει, όταν χρειαζόταν να χαιρετίσει κάποιο πρόσωπο. Μια γλυκύτητα έφερνε η όλη της όψη. Απ’ την πρώτη στιγμή που την είδε κατάλαβε πως είχε να κάνει με ένα κορίτσι υπεύθυνο, εργατικό, καλά οργανωμένο στη ζωή του, απλό και τίμιο. Δεν ξέρει πως του γεννήθηκαν όλοι τούτοι οι χαρακτηρισμοί για το κορίτσι απέναντι, αλλά έτσι το ‘βλεπε εκείνος έτσι το ‘νιωθε έτσι το καταλάβαινε.

Ο ίδιος ήταν ακόμη φοιτητής. Μεταπτυχιακός. Με πολλά όνειρα για το μέλλον του. Καλοβολεμένος δεν μπορούσε να πει κανείς ότι ήταν. Ωστόσο, είχε τους γονείς του που τον ενίσχυαν οικονομικά, είχε το δικό του μεταχειρισμένο αλλά εξυπηρετικό αμάξι, νοίκιαζε ένα μικρό στούντιο και τα ‘φερνε άνετα βόλτα, αφού έκανε καλή διαχείριση των λεφτών του. Εξάλλου, φρόντιζε τις Παρασκευές και τα Σάββατα να εργάζεται σε γνωστή αλυσίδα φαστφουντάδικων και έτσι να ενισχύει το πορτοφόλι του νιώθοντας και ο ίδιος πως δεν ήταν ολότελα βάρος στην οικογένειά του.

Η νεαρή απέναντι δεν άργησε να γίνει η μούσα του. Τουλάχιστο στα όνειρά του είχε πρωταγωνιστικό ρόλο. Έβλεπε τον εαυτό του να εργάζεται σε μεγάλο λογιστικό οίκο – με το που θα τέλειωνε το μεταπτυχιακό του στα Οικονομικά – αργότερα να διευθύνει το δικό του Ελεγκτικό Γραφείο. Κι ανάμεσα στην πετυχημένη επαγγελματική του αποκατάσταση έβλεπε τον εαυτό του να προσεγγίζει την όμορφη κοπέλα απέναντι, να την γνωρίζει καλύτερα, να κερδίζει την αγάπη της και να ενώνει τη ζωή του με τη δική της. Ένα χρόνο σχεδόν έκανε τα ίδια και τα ίδια όνειρα. Πήγαιναν μαζί σε ταξίδια, σε ρομαντικά δείπνα, άνοιγαν το δικό τους σπίτι, αποκτούσαν τη δική τους οικογένεια. ... Όνειρα ... Ποιος εξάλλου πληρώνει φόρο για τα όνειρα; Κανείς. Ή μήπως όχι; Μήπως η φορολογία για τα όνειρα, όταν αυτά αποδεικνύονται φρούδα, είναι από τις πιο ειδεχθής για τον άνθρωπο; Πόσο μάλλον για τους νέους ανθρώπους;

Ποια νύχτα σ' έκλεψε
Ποια πίκρα σ' έκρυψε
Και τώρα πια, για ποιαν θα τραγουδώ
Νωρίς που βράδιασε
Ο κόσμος άδειασε
Αγάπη μου δεν θα σε ξαναδώ

Πρωτομαγιά ήτανε. Πραγματικά χαρούμενη μέρα. Λαμπερός ο ήλιος, στα γιορτινά της η φύση, οι μικροί κήποι στα προαύλια των πολυκατοικιών και των σπιτιών ήταν στις δόξες τους. Καθόταν στο μικρό έπιπλο-γραφείο του και έγραφε τη διατριβή του για το μεταπτυχιακό. Πού και πού τα μάτια του κοιτούσαν έξω στο δρόμο, στην είσοδο της απέναντι πολυκατοικίας. Το μυαλό του γυρόφερνε κάθε τόσο στη δική του μούσα. Δεν έτυχε να τη δει καθόλου σήμερα και αυτό του προκαλούσε ένα εσωτερικό έλλειμμα. Κάποια στιγμή μάζεψε τις δυνάμεις του και για αρκετή ώρα απορροφήθηκε στην εργασία του. Απ' το μισάνοιχτο παράθυρο έμπαιναν διάφοροι ήχοι στο μικρό στούντιο. Ξαφνικά, ασυναίσθητα, γύρισε το κεφάλι προς τα πάνω, κοίταξε έξω απ' το παραθύρι και πρόσεξε να παρκάρει στην είσοδο της πολυκατοικίας απέναντι μια μαύρη μοτοσικλέτα μεγάλου κυβισμού. Δυο άτομα ήταν καβάλα σ' αυτήν. Ένας νεαρός άντρας και μια νεαρή που καθόταν πίσω. Κατέβηκε η νεαρή, έβγαλε το κράνος, το ίδιο έκανε κι ο νέος άντρας. Αντάλλαξαν ένα ζεστό φιλί στα χείλη – ή μήπως δροσερό;- και η κοπέλα έφυγε τρέχοντας και μπήκε στην πολυκατοικία.

Άγαλμα έμεινε ο φοιτητής να παρακολουθεί τη σκηνή, να βλέπει το κορίτσι της απέναντι πολυκατοικίας να φεύγει τρισευτυχισμένο για το διαμέρισμά του και κείνος να μένει με τα απατηλά του όνειρα, που μέσα σε μια στιγμή έγιναν αποκαϊδια και του μαύρισαν την ψυχή.

Πρωτομαγιά έξω μα μέσα του ήταν πλέον βαρυχειμωνιά. Ένα χρόνο έβλεπε, θαύμαζε, ερωτευόταν, ονειρευόταν. Μα δε βρήκε ποτέ τη δύναμη να πλησιάσει τη μούσα του, να γίνουν φίλοι, να γνωριστούν, να ερωτευτούν πραγματικά. Και τώρα, ένα κουβάρι στο έρημο στούντιο, κλαίει για το όνειρο που είχε φτιάξει με τόση μαεστρία, αλλά που έγινε έρμαιο στο βοριά της πραγματικότητας.

Στης λησμονιάς τη βρύση
δεν έχει πια νερό
Ξέρω δεν θα γυρίσει
μα θα την καρτερώ

Οι αγγέλοι

Την Κυριακή καθίσαν δυο αγγέλοι
στου Βαγγέλη για κρασί
και απο κει περνούσες για σεργιάνι
με φουστάνι θαλασσί

Και τ' αγγελόπουλα
γίναν παιδόπουλα όπως κι εγώ
και σε κοιτάζανε κι αναστενάζανε
μα το θεό

Και τ ' αγγελόπουλα
γίναν παιδόπουλα στο δειλινό
κι αναστενάζανε κι όλο σου τάζανε
τον ουρανό

Σαν τσουνάμι ένιωσε το πέρασμα της Παυλίνας απ' τη ζωή του ο Νικόλας. Ήταν μια πολύ όμορφη μαγιάτικη μέρα, στα μέσα του μήνα. Σάββατο, ήταν θυμάται. Παρουσίαζε μια έρευνα που έκανε μαζί με δυο συνεργάτες του στο Ινστιτούτο που εργαζόταν. Ήταν βασικά μια έρευνα για τις προτιμήσεις των γυναικών σε σχέση με καλλυντικά. Η παρουσίαση γινόταν σε κεντρικό ξενοδοχείο της πρωτεύουσας.

Όταν τέλειωσε την παρουσίαση δέχτηκε ερωτήσεις κι αμέσως μετά ακολούθησε διάλειμμα. Βγήκε μαζί με τους συνέδρους έξω στο φουαγιέ του ξενοδοχείου. Πήρε ένα γαλλικό καφέ και μοίραζε χαμόγελα στον κόσμο που τον είχε προσεγγίσει. Ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά του χαμογελαστή μια γλυκύτατη κοπέλα. Ίσαμε τριάντα χρόνων, πολύ όμορφη, με καστανόξανθα μακριά μαλλιά κι ένα χαμόγελο που σε παράλυε.

- Δεν με κατάλαβες, Νικόλα;
- Ό .. όχι, τραύλισε ο Νικόλας. Συγνώμη.
- Είμαι η Παυλίνα, που είχα έλθει πέρυσι στο Ινστιτούτο και συνεργαστήκαμε για μια έρευνα που ήθελα βασικά να κάνω με θέμα την ακροαματικότητα των τοπικών σταθμών της Λεμεσού.
- Λυπάμαι, αλλά βλέπω τόσο κόσμο, ίσως και επειδή είμαι λίγο κουρασμένος τώρα, δε σας είχα θυμηθεί ...

- Δεν πειράζει, είναι φυσικό μια φορά που με είδατε, προσπάθησε να τον κάνει εκείνη να νιώσει καλύτερα. Τον είχε δει πολύ συγχυσμένο και αμήχανο και θέλησε να τον βγάλει απ' αυτή την ξαφνική αμηχανία.

Η Παυλίνα έριξε ακόμη ένα σαγηνευτικό χαμόγελο στον αποσβολωμένο Νικόλα, γύρισε την πλάτη και χώθηκε σε ένα πηγαδάκι. Ο Νικόλας έμεινε σαν άγαλμα, προσπάθησε να μαζέψει τις δυνάμεις του, να επανέλθει στην πραγματικότητα. Σαν πέρασαν και πάλι στην αίθουσα κάθισε στη θέση του, αλλά δεν μπόρεσε να παρακολουθήσει τους άλλους εισηγητές του συνεδρίου. Το μυαλό του ήταν καρφωμένο στην Παυλίνα. Όσο κι αν προσπάθησε δεν μπορούσε να θυμηθεί ότι την ήξερε από πριν. Ναι, ήλθε μια κοπέλα στο γραφείο του και συνεργάστηκαν. Κάθισε μάλιστα αρκετές ώρες μαζί του. Και λεγόταν Παυλίνα. Μα δεν μπορεί να 'ταν αυτή που είδε πριν από λίγο. Θα θυμόταν μια τέτοια θεά αν τον επισκεπτόταν στο γραφείο του!

Με το τέλος του συνεδρίου η Παυλίνα προσέγγισε και πάλι το Νικόλα. Γελώντας χαρούμενη που τον έβρισκε μετά από τόσους μήνες, του έδωσε το χέρι της, του είπε δυο καλές κουβέντες για την παρουσίασή του και τον αποχαιρέτησε. Εκείνος πρόλαβε να της πει πως θα της τηλεφωνήσει να μιλήσουν για δουλειές και πως σίγουρα έχει το τηλέφωνό της. Για το τελευταίο ήταν βέβαιος, γιατί με την Παυλίνα που τον είχε επισκεφθεί στο γραφείο του είχαν μιλήσει και μερικές φορές τηλεφωνικώς για την έρευνα που έκανε εκείνη. Άλλη ιστορία αν εκείνη η Παυλίνα δεν μπορεί να ήταν η ίδια μ' αυτό το αερικό που πέρασε σήμερα από μπροστά του.

Πέρασαν μερικές μέρες και το θεϊκό πρόσωπο της Παυλίνας δεν έλεγε να τον αφήσει. Την έβλεπε συχνά μπροστά του και ακόμη αναρωτιόταν πώς και γιατί δεν μπορούσε να τη θυμηθεί. Μια μέρα αποφάσισε να σηκώσει το τηλέφωνο. Στον υπολογιστή του είχε καταχωρημένο το τηλέφωνο κάποιας Παυλίνας Ιορδανίδου, από την εταιρεία Research company ltd που είχε έδρα τη Λεμεσό. Ναι, εκείνη ήταν.

Ξαφνιασμένη αλλά και χαρούμενη συνάμα ακούστηκε η κελαρυστή φωνή της κοπέλας στην άλλη άκρη του ακουστικού. Δικαιολογήθηκε ο Νικόλας για το τηλεφώνημα, ότι τάχατες ήθελε συνεργασία για μια έρευνα που έκανε η δική του εταιρεία παγκύπρια και έδωσαν ραντεβού στη ... Λεμεσό.

Έτσι, άρχισαν όλα. Ή μάλλον κάπως έτσι συνεχίστηκαν όλα εκείνα που ένα χρόνο πριν κανείς δεν υποψιαζόταν πως θα γεννούσαν τόσα όμορφα αισθήματα.

Οι συναντήσεις έγιναν πυκνότερες, βγήκαν έξω από τα γραφεία και γίνονταν σε καφετέριες, ενώ δεν άργησαν να πραγματοποιούνται ακόμη και βράδια σε εστιατόρια, μπαράκια και άλλα όμορφα στέκια. Νέος και γοητευτικός ο Νικόλας, πετυχημένος στον τομέα του, όμορφη, δυναμική και πάντα γλυκιά η Παυλίνα δεν ήθελε και πολύ να δέσουν οι δυο νέοι.

Ένα βράδυ, μετά το τσούγκρισμα των ποτηριών με το κρασί ο Νικόλας ρώτησε την Παυλίνα τι ήταν εκείνο που άλλαξε σε λιγότερο από ένα χρόνο πάνω της και που ήταν η αιτία να μην την καταλάβει εκείνη τη μαγιάτικη μέρα στο συνέδριο.

Αρκετά κιλά που είχε χάσει η κάποτε παχουλή Παυλίνα, η γυμναστική, η αισθητική περιποίηση είχαν μετατρέψει την Παυλίνα που κανείς δεν πρόσεχε σε μια γυναίκα αγγελική και ποθητή. Με τη συνδρομή βέβαια πάντοτε της ζεστασιάς που έβγαζε ο ίδιος ο χαρακτήρας της, και η αγάπη που είχε στην ψυχή της και αντανακλούσε στο φωτεινό της πρόσωπο.

Ο Νικόλας ένιωθε τρισευτυχισμένος κοντά της. Αλλά και η ίδια δεν πήγαινε πίσω. Μόνο τραγούδια χαράς και αφοσίωσης έρχονταν στα χείλη του νεαρού μάνατζερ.

Ήθελα να 'μουνα πουλί
να 'μουν χελιδονάκι
να σ' αγαπώ την άνοιξη
και το καλοκαιράκι.

Ήθελα να 'μουν σύννεφο
τον κόσμο να γυρίζω
κι όταν σε καίει ένας καημός
εγώ να σε δροσίζω.

Οι επισκέψεις του Νικόλα στη Λεμεσό συνεχίστηκαν καθ’ όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού. Ο πρωτευουσιάνος νεαρός έγινε φανατικός λάτρης των θαλάσσιων σπορ για να ‘ναι κοντά στο αερικό του, ενώ τα βράδια ανεχόταν με προθυμία τη μεγάλη υγρασία της συμπρωτεύουσας της Κύπρου. Φτάνει που τον δρόσιζε η παρουσία της Παυλίνας.

Λίγο πριν τα Χριστούγεννα οι δυο νέοι είχαν πλέον αποφασίσει να μείνουν μαζί. Εκείνο το συνέδριο του Μάη στάθηκε τόσο γλυκά μοιραίο για τους δυο τους που από τότε θα το θυμόντουσαν με νοσταλγία κάθε φορά που θα διηγούνταν σε φίλους και συγγενείς τον τρόπο γνωριμίας τους. Μια γνωριμία που είχε γίνει ένα χρόνο πριν σε μια επαγγελματική συνάντηση στο γραφείο του Νικόλα και δεν τον είχε αγγίξει, αλλά που μετατράπηκε σε τσουνάμι για τον εσωτερικό κόσμο του νεαρού άντρα, όταν αρκετούς μήνες μετά συνάντησε την Παυλίνα του στο διάλειμμα ενός συνεδρίου…

Μες στις παλάμες μου κρατώ…

Η βροχή δυνάμωνε ολοένα και περισσότερο. Ο κύριος και η κυρία Ευαγγέλου συζητούσαν για τα νέα της επιχείρησης και τα προβλήματα από τη μείωση των παραγγελιών. Στο πίσω κάθισμα, τραβηγμένοι στις δύο γωνιές, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο παράθυρο να κοιτούν αφηρημένα έξω τη βροχή, ήταν τα δυο παιδιά του ζευγαριού. Ο 17χρονος Αλέξης και η 12χρονη Μαρίζα.

Τα δυο παιδιά βρισκόντουσαν στο δικό τους ξεχωριστό κόσμο. Είχαν στ' αυτιά τους το ipot και άκουαν τα δικά τους μουσικά ακούσματα. Η μικρή προτιμούσε την ξένη μουσική, ο αδελφός της άκουε το Ρέμο. Τον είχε δει το περασμένο καλοκαίρι σε μια του συναυλία στη Λευκωσία και είχε ενθουσιαστεί. Συνειρμικά, κάθε φορά που άκουε το Ρέμο ένιωθε πως δίπλα του, στην αγκαλιά του, βρισκόταν η αγαπημένη του Αναστασία. Η συμμαθήτριά του, που, από πέρυσι είχαν δεσμό.

Η mercendes έστριψε στη γνωστή και οικεία γωνία και σε λίγο, με τη βοήθεια του τηλεχειριστηρίου η μεγάλη καγκελόπορτα άνοιγε για να περάσει το αυτοκίνητο στο γκαράζ.

Μόλις μπήκαν στο σπίτι τα παιδιά χωρίς να ανταλλάξουν κουβέντα έτρεξαν στα δωμάτιά τους. Ο Αλέξης αγνόησε για λίγο τη μουσική ρίχνοντας στο κρεβάτι το ipot και άρπαξε το κινητό του. Μόλις είχε φτάσει μήνυμα από την καλή του: «Θα πάει όλη η παρέα στο café La Scala. Θα ρθεις;» Μπορούσε να λείψει;

«Εκεί θα 'μαι μωρό μου. Ώρα;»

«Εννιά».

«Έγινε».

Λίγο πριν τις εννιά βρισκόταν στο σαλόνι φρεσκοαλλαγμένος. Ο πατέρας τον ρώτησε προς τι η τέτοια εμφάνιση και ο νεαρός εξήγησε πως τον περιμένει η παρέα στη γνωστή καφετέρια. «Και η Αναστασία, φαντάζομαι», πέταξε κοφτά η μαμά του. «Ε, ναι και η Αναστασία», απάντησε και κείνος γελώντας. Κάπως βαριεστημένα σηκώθηκε ο πατέρας από τον καναπέ, άρπαξε τα κλειδιά του αυτοκινήτου και κίνησε για να πετάξει το γιο του ίσαμε την καφετέρια. Είχε μια μικρή βέσπα ο Αλέξης αλλά οι γονείς του, όταν του την αγόρασαν πρόσφατα μετά από πολλές συζητήσεις και καυγάδες, του το είχαν κάνει ξεκάθαρο πως δε θα δεχτούν σε καμία περίπτωση να την οδηγεί βράδυ. Κι είχαν δίκαιο, αν

λάβουμε υπόψη τα πολλά δυστυχήματα με θύματα μοτοσικλετιστές, κυρίως κατά τις βραδινές ώρες.

Στο αυτοκίνητο ο κύριος Ευαγγέλου βρήκε την ευκαιρία να πει στο γιο του πως πρέπει να είναι προσεχτικός, ευγενικός με το κορίτσι του, να μην κάνει οτιδήποτε θα την πρόσβαλλε και προπαντός να θυμάται πως είναι πολύ νεαροί και οι δυο τους για να δεσμεύσουν από τώρα τη ζωή τους. Κάτι ήξερε κι αυτός, αφού απ' τα δεκαοχτώ του είχε ερωτευτεί και αρραβωνιαστεί με τη γυναίκα του. Θα ΄ταν η εκατοστή φορά που άκουε ο Αλέξης τις ίδιες νουθεσίες. Αλλά συνήθισε και δεν αντιδρούσε πια. Εξάλλου ήταν λογικό και συνεσταλμένο παιδί και καταλάβαινε πως φυσικό ήταν οι γονείς να έχουν τις ανησυχίες τους.

Λίγα λεπτά μετά, κατέβαινε απ' τη μερσεντές του μπαμπά, δρασκέλιζε τα νερά που είχαν σχηματίσει λιμνούλες στο δρόμο και έτρεχαν στα ριζά του πεζοδρομίου. Μπήκε στην καφετέρια.

Με την Αναστασία στην αγκαλιά του αντάλλαζε λόγια αγάπης και αιώνιας πίστης. Ο χώρος κατακλυζόταν από ξένη μουσική αλλ' εκείνος σιγοψιθύριζε στην καλή του στίχους από τα αγαπημένα της τραγούδια.

«**Μες στις παλάμες μου κρατώ, το όνειρο που ράγισε,**

το όνειρο που μάτωσε, μ' εκείνο το φιλί.

Κι όπως με κοίταζες γλυκά, ψιθύρισες δειλά ένα γεια,

και στη φτωχή μου την καρδιά, έπιασε βροχή».

Διαμαρτυρήθηκε η Αναστασία στο άκουσμα των στίχων. Μα ο Αλέξης συνέχισε:

«**Κι έκρυψα το πρόσωπό μου, για να μη με δεις,**

μη σου μείνει η εικόνα αυτή και στεναχωρεθείς,

μα όταν έκλεισες την πόρτα τα χαράματα,

τότε ξέσπασα αγάπη μου σε κλάματα».

«Ποτέ δε θα γίνει αυτό», ψιθύρισε η νεαρή φίλη του. Ποτέ. Ακούς»; Και χώθηκε πιο βαθιά στην αγκαλιά του. Γύρω τους ακούονταν γέλια, φωνές, πειράγματα μεταξύ των θαμώνων, τραγούδια ... Ο Αλέξης και η Αναστασία δεν άκουαν τίποτε. Μόνο τους χτύπους της καρδιάς τους που κτυπούσαν συγχρονισμένα σαν κάποιος αόρατος μαέστρος να τους διεύθυνε.

Μου ‘πες σ’ αγαπώ ...

Όλοι ομπρέλα σήμερα κρατάνε
μα για μένα είναι ξαστεριά.
Μου' πες σ' αγαπώ κι είναι σαν να 'ναι
Μάης μήνας και καλοκαιριά.
Μου γελούν τ' αγάλματα στο δρόμο
παίζουν τα φανάρια το κρυφτό.
Πήρα κλήση απ' τον τροχονόμο
κι είπα γελαστός ευχαριστώ.

Αλήθεια, πώς να μην έβλεπε τον κόσμο αλλιώς σήμερα ο Μίλτος; Πώς να μην ήθελε να βγει στους δρόμους τραγουδώντας; Πώς μπορούσε να αντέξει τόση χαρά, τόση ευτυχία κλεισμένος σ’ ένα δωμάτιο; Όχι, αυτή την ώρα της υπέρτατης αγαλλίασης θα ‘ταν άδικο να ‘μενε άλλο κλεισμένος στο διαμέρισμά του με μόνη του παρέα τον υπολογιστή του ή το στερεοφωνικό με τα τραγούδια ροκ που τόσο πολύ του αρέσουν.

Κοίταξε απ’ το παράθυρο. Είδε τ’ αυτοκίνητα να περνούν. Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. Ο κόσμος έξω πολύς. Νιόβρης ήτανε. Βραδιές champions league. Οι μπιραρίες και τα άλλα στέκια συνάθροισης αναστέναζαν από τον παλμό των ποδοσφαιρόφιλων. Κάποιο ματς παιζόταν ακόμα στην παράταση. Αυτό βέβαια δεν απασχολούσε απόψε το Μίλτο. Εκείνο που στριφογύριζε στο μυαλό του και μετατρεπόταν σε λουλούδι στην ψυχή του ήταν μόνο το «σ’ αγαπώ» που την άκουσε να του λέει στο κινητό απ’ τη μακρινή Σουηδία, όπου έκανε την εξάσκησή της σε νοσοκομείο της Στοκχόλμη η αγαπημένη του Ξένια. Του υποσχέθηκε μάλιστα ότι το καλοκαίρι θα ‘παιρνε άδεια και θα ‘ταν στην Κύπρο και θα προχωρούσαν να επισημοποιήσουν τη σχέση τους.

Τρία χρόνια είχε και δεν είχε δεσμό με την Ξένια. Τρία χρόνια την πολιορκούσε, άλλοτε διακριτικά άλλοτε φανερά. Έβγαιναν μαζί όταν κατηφόριζε στην Κύπρο απ’ τις σπουδές της στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου. Προβληματιζόταν για την εξάσκηση που έπρεπε να κάνει ώσπου κατέληξε στη μακρινή Σουηδία. Οι δυο νέοι μιλούσαν συχνά μέσω του facebook, ιδιαίτερα αργά το βράδυ. Άρεσε στην Ξένια αυτή η επικοινωνία. Την ξεκούραζε, την τόνωνε, της έδινε κουράγιο στις δύσκολες συνθήκες της ξενιτιάς.

Ο Μίλτος κάποιες φορές απλώς προσπαθούσε να την εμψυχώσει κατανοώντας τις δυσκολίες που περνούσε. Κάποιες φορές που την ένιωθε πιο χαλαρή το 'ριχνε στα υπονοούμενα αποκαλύπτοντας, έστω και με μια δόση παραλλαγής, τα αισθήματά του για κείνη. Η Ξένια, η νεαρή ασκούμενη γιατρός, δεν ανταποκρινόταν με τον ίδιο τρόπο. Του μιλούσε ωραία, του έγραφε περισσότερο για τη ζωή της, τον ρωτούσε για τη δική του ζωή και τις δουλειές του, αλλά απόφευγε να μιλήσει για αισθήματα αγάπης και τα σχετικά. Ο Μίλτος προσπαθούσε να διαβάσει πίσω από τις γραμμές. Κι όταν κάποιες φορές μιλούσαν μέσω του διαδιχτύου προσπαθούσε να καταλάβει πέρα από τη χροιά της φωνής της πώς αισθανόταν για κείνον.

Όταν ερχόταν για διακοπές στην Κύπρο ο Μίλτος φρόντιζε να είναι όσο το δυνατό περισσότερο χρόνο μαζί της. Την συνόδευε σε εστιατόρια, καφετέριες κι άλλα νεανικά στέκια. Έσμιγαν με κοινούς φίλους ... Αλλά δεν τόλμησε ποτέ να της μιλήσει ανοικτά, να την ρωτήσει πώς εκείνη τον έβλεπε και τον αισθανόταν. Μια φυσική ντροπή κι ένα συνεσταλμένο στυλ που είχε μάλλον κληρονομήσει από τον πατέρα του, άνθρωπο χαμηλών τόνων, δεν του επέτρεπαν να της μιλήσει καθαρά. Αυτό προσπαθούσε να κάνει μέσω του υπολογιστή. Του έβγαινε πιο άνετα να γράφει αυτά που νιώθει. Όχι να τα λέει κοιτώντας στα μάτια τον άλλο.

Αυτό το βράδυ όμως τα πράγματα πήραν αναπάντεχη τροπή. Εκεί που ο Μίλτος ήθελε πρώτα να ψυχογραφήσει την Ξένια, να καταλάβει ποια ήταν η διάθεσή της για να ξέρει σε ποιο θεματικό πεδίο θα επιδίδονταν οι συζητήσεις μαζί της, ξαφνικά είδε μια διαφορετική Ξένια. Εκείνη άρχισε πρώτη να αφήνεται σε αποκαλύψεις του συναισθηματικού της κόσμου.

Με σκέφτεσαι καθόλου, Μίλτο;

Αλίμονο. Αμφέβαλλες γι' αυτό; Εσύ;

Αν κάθε φορά που σε σκεφτόμουν έπεφτε ένα αστέρι, ο ουρανός θα 'νιωθε μοναξιά.

Με κάνεις πολύ χαρούμενο μ' αυτό που έγραψες.

Μα την αλήθεια έγραψα. Τίποτα περισσότερο. Ξέρεις, στο πρόσωπό σου βρήκα αυτό που πάντα ήταν ένα όνειρο για μένα.

Κάπως έτσι εξελίχθηκε η συζήτηση απόψε. Και κατέληξε σε μια επικοινωνία, τηλεφωνική αυτή τη φορά. Η Ξένια το ζήτησε. Ήθελε να του μιλήσει, να τον ακούσει.

Ήταν πολύ ζεστή η φωνή της. Μιλούσαν, γελούσαν, σοβαρεύονταν και πάλι αστειευόντουσαν. Όταν ο Μίλτος της είπε πόσο πολύ την είχε επιθυμήσει, πόσο πολύ περίμενε να έλθει το καλοκαίρι ν' ανταμώσουν και πάλι η Ξένια έριξε τη μεγάλη βόμβα. Το «σ' αγαπώ» απ' το στόμα της ακούστηκε σαν ελαφρύ αεράκι στην κορφή βουνού, σαν απαλό θρόισμα των φύλλων και σαν φλοίσβος καλοκαιρινός της θάλασσας. Ο Μίλτος δεν πίστευε στ' αυτιά του. Πάντα έλπιζε ότι η Ξένια ένιωθε κάτι διαφορετικό για τον ίδιο, πάντα έκανε όνειρα για τη στιγμή που θα έλεγαν λόγια αγάπης και θα έσμιγαν τα χείλη τους κάτω απ' το φως του φεγγαριού. Αλλά ποτέ δεν το είχε φανταστεί να τ' ακούσει πρώτα απ' το στόμα της Ξένιας και μάλιστα από τόσες εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά.

Όταν άφησαν το ακουστικό ο Μίλτος ήταν άλλος άνθρωπος. Ή μήπως δεν ήταν καν άνθρωπος αλλά πουλί; Ένα πουλί έτοιμο να πετάξει.

Μου 'πες σ' αγαπώ και τίποτ' άλλο
και τρέχω μες στους δρόμους σαν τρελός
Τριαντάφυλλα στην πόρτα μου να βάλω
ν' ανοίξω τα παντζούρια μου στο φως.
Ν' ανοίξω το σαλόνι το μεγάλο
να μπεις εσύ, ο ήλιος κι ο Θεός.

Επίσημη αγαπημένη …

Ξύπνησα νύχτα και μες στη σκέψη μου άναψαν φώτα

Κι ήλθες εσύ έτσι απροσκάλεστη στου νου την πόρτα

Μες στην καρδιά μου σε καλοδέχτηκα αγαπημένη

Μεγάλη επίσημη που τόσα χρόνια ήσουν χαμένη.

Ακόμα ένα βράδυ ξύπνησε καταϊδρωμένος κι ασθμαίνοντας. Άπλωσε το δεξί του χέρι δίπλα στο κομοδίνο ψάχνοντας το ποτήρι με το νερό. Χωρίς να το καταλάβει έσπρωξε το ποτήρι και χύθηκε όλο το νερό στο μικρό έπιπλο που το φιλοξενούσε. Ένιωθε το λαιμό του ξηρό. Άρπαξε το κινητό που το 'χε πεταμένο στο διπλανό, άδειο μαξιλάρι. Το χρησιμοποίησε σαν μικρό φαναράκι για να σηκωθεί. Προχώρησε και άναψε το φως στο δωμάτιο. Τράβηξε στην κουζίνα. Ήπιε νερό, ξανάπιε και ξανάπιε… Επέστρεψε στο κρεβάτι και κάθισε για λίγο. Έφερε στη σκέψη του το όνειρο που έβλεπε. Δε θυμόταν και πολλές λεπτομέρειες. Μόνο ότι πρωταγωνιστούσε η μορφή της. Όπως κάθε βράδυ εδώ και πάρα πολύ καιρό. Μια μορφή που μπήκε εντελώς ξαφνικά στη ζωή του κι έφερε τα πάνω κάτω. Ή μήπως τα κάτω πάνω;

Ερχόταν στον ύπνο του σαν οπτασία. Άλλοτε του χαμογελούσε γλυκά άλλοτε τον κοίταζε μελαγχολικά. Άλλες φορές πάλι την έβλεπε να χάνεται σ' ένα κενό και να του ζητά απεγνωσμένα βοήθεια. Κι ήταν φορές που γελούσε και νόμιζε πως πλάνταζε το σύμπαν καθώς ακουγόταν τόσο χαρούμενη κι ευτυχισμένη. Κάθε φορά ο ίδιος την κοίταζε από απόσταση και την παρακολουθούσε αμήχανα. Έκανε να μιλήσει, να της πει κάτι, αλλά φωνή δεν έβγαζε. Την ίδια ώρα σαν να 'χε βαρίδια στα πόδια του και δεν του επέτρεπαν να πλησιάσει. Κάθε που προσπαθούσε να κάμει ένα βήμα μπροστά ανάπνεε όλο και πιο βαριά, όλο και πιο δύσκολα, ενώ έμενε καρφωμένος στην ίδια θέση. Κι η αγωνία του να την πλησιάσει του έφερνε ιδρώτα. Κι η ένταση της αγωνίας μεγάλωνε, καθώς η φωνή της γινόταν έντονα απαιτητική στη χαρά της ή στη λύπη της ή στην απέλπιδα προσπάθειά της να τύχει βοήθειας.

Το ίδιο όνειρο, η ίδια σκηνοθεσία επαναλήφθηκε πολλές φορές το τελευταίο διάστημα. Αυτό το βράδυ όμως το όνειρο είχε εξελιχθεί διαφορετικά. Τα βαρίδια στα πόδια του δεν υπήρχαν, η φωνή δεν κόμπαζε και το ολόφωτο χαμόγελό της τον έσπρωχνε κοντά της. Την είδε ν' απλώνει το χέρι της και άπλωσε κι εκείνος το δικό του. Τα δυο χέρια έσμιξαν απαλά, τρυφερά και τράβηξαν ο ένας τον άλλο κοντά του. Στάθηκαν απέναντι ενώπιος ενωπίω. Έφεραν τα πρόσωπά τους κοντά. Έκλεισαν τα μάτια. Έσμιξαν τα χείλια.

Κοντά μου ήλθες, δειλά μου έδωσες τ' άσπρο σου χέρι

Και τα δυο χείλη σου, με τα δικά μου γίνανε ταίρι,

Ξύπνησα νύχτα κι από κοντά μου ήσουν φευγάτη

Κι ήμουνα μόνος μου στην άδεια κάμαρα στ' άδειο κρεβάτι.

Ξύπνησε απότομα. Κοίταζε γύρω σαν χαμένος. Προσπάθησε γρήγορα να συνέλθει. Χωρίς να το θέλει έφερε το κεφάλι του στ' αριστερά. Είδε το μαξιλάρι δίπλα του. Άδειο, όπως πάντα. Έψαξε για τη μορφή της. Μάταια. Το δωμάτιο ήταν όπως πάντα έρημο. Απλώς ήταν ένα όνειρο που του 'κανε τη χάρη ν' αλλάξει σενάριο μετά από τόσες και τόσες δυσάρεστες επαναλήψεις.

Σηκώθηκε. Περπάτησε λίγο στο σκοτάδι, χωρίς το κινητό-φαναράκι αυτή τη φορά κι άναψε το φως. Επέστρεψε στο κρύο κρεβάτι, κάθισε αποκαμωμένος. Ας μην ήταν πλεονέκτης. Δεν είχε παρά να νιώσει μια μικρή νότα αισιοδοξίας, καθώς τουλάχιστο απόψε την πλησίασε, την άγγιξε, τη φίλησε για πρώτη φορά. Χαμογέλασε ασυναίσθητα. Μια ευχή του ερχόταν στο μυαλό:

Ας ήτανε αληθινό, το όνειρο τ' αποψινό,

το όνειρο τ΄ αποψινό, ας ήτανε αληθινό …

Μπορεί … (ή καλύτερα) Για σένανε μπορώ!

Μπορεί

Όλα μια μέρα να τελειώσουν

Μπορεί

Να φτάσουμε στο χωρισμό

Μπορεί

Τα χείλη σου να με προδώσουν

Μα δεν μπορεί

Να πάψω εγώ να σ' αγαπώ

Καθώς το αυτοκίνητό της έμπαινε στο χώρο στάθμευσης του κινέζικου εστιατορίου, η Φάνη σιγοτραγουδούσε με τη Μαρινέλα τους υπέροχους στίχους του Σπύρου Γιατρά. Την ίδια στιγμή ένιωθε πως τα λόγια αυτά σαν να είχαν γραφτεί για την περίπτωσή της και το μεγάλο έρωτα της ζωής της που δεν ήταν άλλος από το σύζυγό της, το Λάμπρο.

Είκοσι πέντε χρόνια ζει με το Λάμπρο. Κι όμως νιώθει πάντα ερωτευμένη μαζί του, όπως τον πρώτο καιρό. Τότε που φοιτητές είχαν γνωριστεί στη Σχολή τους στη Λευκωσία και από τότε ένωσαν αρχικά τη φιλία τους και μετά την αγάπη τους και τη ζωή τους ολόκληρη. Αν και, για να είναι ειλικρινής, το τελευταίο διάστημα νιώθει πιο ερωτευμένη μαζί του από ποτέ.

Πώς να το εξηγήσει δεν ξέρει. Γνωρίζει όμως καλά ότι θέλει να ΄ναι περισσότερο μαζί του, να του τηλεφωνά συχνά στο γραφείο, να τον φέρνει πιο πολύ στη σκέψη της. Πολλές φορές προβληματίστηκε γιατί να της συμβαίνει αυτό, ειδικά τους τελευταίους μήνες. Ή μήπως έτσι ήταν πάντα, απλώς η απόσταση που χωρίζει τον εργασιακό τους χώρο τα τελευταία λίγα χρόνια έκανε τη Φάνη να ανησυχεί πιο πολύ, να θέλει ανά πάσα στιγμή να ξέρει πού είναι και τι κάνει ο Λάμπρος; Αγάπη λοιπόν; Έρωτας μεγάλος; Ανασφάλειες; Ναι, αλλά γιατί ανασφαλής; Με ένα σύζυγο τόσο τρυφερό, τόσο πιστό, τόσο αληθινά ερωτευμένο μαζί της.

Ξέρει κι η ίδια πως κάποιες φορές γίνεται αδικαιολόγητα επιθετική μαζί του, απαιτητική για πράγματα που δεν έπρεπε καν να σχολιάζει, αιχμηρή καθώς αφήνει μικρές δόσεις δηλητηρίου στα λόγια της να πληγώνουν το Λάμπρο απλώς και μόνο γιατί μπορεί να έδειξε κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον να βοηθήσει μια συνάδελφο ή να εξυπηρετήσει σε κάτι κάποια που χρειάστηκε τη βοήθειά του. Το ξέρει πως αδικεί το Λάμπρο, αλλά κάποια πράγματα δεν ελέγχονται πάντα. Ειδικά στα ερωτικά αισθήματα μιας γυναίκας. Γι' αυτό ίσως ακούοντας το τραγούδι να ξύπνησαν πάλι μέσα της οι ανασφάλειες κι αυτά τα ψήγματα αμφιβολίας για το Λάμπρο.

Απόψε όλοι οι συνάδελφοι στο σχολείο θα συναντηθούν σε κινέζικο εστιατόριο για καλό φαγητό και καλαμπούρι. Το κάνουν κάθε τόσο οι δάσκαλοι, όχι μόνο στο σχολείο της Φάνης αλλά και σε όλα σχεδόν τα σχολεία. Είναι κι αυτός ένας τρόπος για δέσιμο και συναδελφική φιλία. Και πάντα αυτό γίνεται χωρίς τη συνοδεία των συζύγων τους. Η Φάνη πήγαινε χωρίς ιδιαίτερη όρεξη. Δεν της άρεσε να κυκλοφορεί τα βράδια χωρίς τον καλό της.

Πάρκαρε, ενώ συνέχιζε να συνοδεύει τη Μαρινέλα στην υπέροχη μπαλάντα της.

Μπορεί

Ν ' αλλάξει γνώμη η καρδιά σου

Μπορεί

Ποτέ να μη σε ξαναδώ

Μπορεί να μην υπάρχω στα όνειρά σου

Μα δεν μπορεί

Να πάψω εγώ να σ' αγαπώ

Το τραγούδι έφτασε στο τέλος. Κοίταξε το ρολόι. Ήταν εννιά παρά δέκα. Είχαν δώσει ραντεβού στις εννιά. Κοίταξε γύρω. Κανένα αυτοκίνητο συναδέλφου. Ως συνήθως, ήλθε πρώτη. Έμεινε στο αυτοκίνητο. Το επόμενο τραγούδι την απογείωσε συναισθηματικά.

Για σένανε μπορώ να βγω να ζητιανέψω,

Κάθε ντροπή ν' αντέξω για σένανε μπορώ

Για σένανε μπορώ να βγω γυμνή στους δρόμους,

Αντίθετα στους νόμους και κάθε ιερό

Έφερε στο μυαλό της όμορφες σκηνές με το Λάμπρο. Θυμήθηκε τα λόγια του που τόσο συχνά της έλεγε: «*Το ότι σ' αγαπώ δεν σε κάνει ξεχωριστή. Το ότι είσαι ξεχωριστή με έκανε να σ' αγαπήσω*». Τα 'λεγε με τόση ανιδιοτέλεια, χωρίς εγωισμό και της έδινε το αίσθημα ότι ζούσε για κείνη και μόνο. Ένα φθινοπωρινό βράδυ, ενώ έβρεχε ασταμάτητα απ' το πρωί ξαφνικά κτύπησε το κινητό της. Ήταν ο Λάμπρος που ακόμη βρισκόταν στη Λευκωσία για υποχρεώσεις της δουλειάς του. Τον άκουσε να της λέει τρυφερά: «*Μέτρησε τις σταγόνες της βροχής που πέφτουν, για να καταλάβεις πόσες φορές σε σκεφτόμουν σήμερα*». Χαμογέλασε και μόνο που το θυμήθηκε. Δυνάμωσε την ένταση του τραγουδιού:

Για σένανε μπορώ τις φλέβες μου να σκίσω

Το αίμα μου ν' αφήσω να τρέξει σαν νερό

Για σένανε μπορώ πατρίδα να προδώσω,

Χριστέ ντρέπομαι τόσο και όμως το μπορώ.

Έσβησε τη μηχανή του αυτοκινήτου, πήρε την τσάντα της, έριξε μια τελευταία ματιά στο καθρεφτάκι , ήταν πράγματι πολύ ωραία όπως της είχε πει κι ο Λάμπρος σαν την είδε έτοιμη να σαλτάρει απ' το σπίτι, κατέβηκε, κλείδωσε το αμάξι και τράβηξε προς την είσοδο του εστιατορίου. Δυο τεράστιοι δράκοι ζωγραφισμένοι αριστερά και δεξιά της εισόδου την υποδέχτηκαν, αλλά και μια γάργαρη «καλησπέρα» από μια Κινεζούλα που της άνοιξε την πόρτα. Την οδήγησε στο τραπέζι, απόθεσε την τσάντα της κι αμέσως ακούστηκε ο γνώριμος ήχος του κινητού. Ένα μήνυμα κατέφτασε. Κοίταξε το κινητό. «Αγάπη», έγραφε. Ήταν απ' το Λάμπρο. Το άνοιξε: «*Αγάπη μου, βλέπουμε τηλεόραση με τη μικρή. Είσαι ό,τι καλύτερο και πιο πολύτιμο μου έτυχε είκοσι πέντε χρόνια τώρα. Δε θα μου τύχει ποτέ κάτι καλύτερο γιατί κάτι τέτοιο δεν υπάρχει. Καλά να περάσεις*». 'Ενα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της που σήμαινε πολλά. Ναι, το 'νιωθε πως την αγαπούσε παράφορα και πως άξιζε για μια τέτοια αγάπη να νιώθει τόσο συναισθηματικά δεμένη. Ετοιμάστηκε ν' απαντήσει: «*Σ' ευχαριστώ για τα όνειρα που έχτισες στα μάτια μου».* Μετάνιωσε. Έσβησε το μήνυμα. Όχι, ότι έχει να του πει θα του το πει αργότερα σαν

επιστρέψει στο σπίτι. Με ρομαντισμό και τρυφερότητα, όπως το νιώθει. Κράτησε μέσα της τη Μαρινέλα και το υπέροχο τραγούδι της:

Για σένανε μπορώ στ' απόσπασμα να πάω

και να χαμογελάω σαν να 'τανε γιορτή,

Ν' αφήσω σαν νερό το αίμα μου να τρέξει,

Χωρίς να πω μια λέξη, ούτε όχι, ούτε γιατί.

Άρχισαν να καταφτάνουν οι συνάδελφοι. Μαζί άρχισαν και τα πειράγματα και όλα τα σχετικά που βρίσκει κανείς σ' αυτές τις συνάξεις. Η Φάνη έλαμπε από χαρά, από ομορφιά και κυρίως από σιγουριά. Ναι, είκοσι πέντε χρόνια δυο σωστοί άνθρωποι αγαπιούνταν με το σωστό τρόπο.

Επιστρέφω …

Θα με βλέπεις στην οθόνη, με φωνή ψηφιακή

Μα ποτέ δε θα μ' αγγίζεις, θα 'μαι αλλού δε θα 'μαι κει.

Θα με βλέπεις στην οθόνη, θα μ' ακούς στην εκπομπή.

Κι ίσως μ' αγαπήσεις τότε. Ίσως ψάξεις το γιατί.

Επιστρέφω στο απόλυτο μηδέν.

Τίποτα δεν έχω. Ούτε απόκτησα ποτέ.

Ο Ιβάν ζούσε δώδεκα χρόνια τώρα στην Κύπρο. Είχε έλθει κατατρομαγμένο παιδί απ' το βομβαρδισμένο Βελιγράδι, μαζί με τη μητέρα του, την αδελφή του και την οικογένεια της θείας του. Τον πατέρα του τον έχασε στον πόλεμο. Ήταν δύσκολα τα πρώτα εκείνα χρόνια. Θυμάται ωστόσο, πόσο ζεστά τον δέχτηκαν στο σχολείο τόσο οι δάσκαλοι όσο και τα υπόλοιπα παιδιά. Και πόσο γρήγορα απόκτησε καινούριους φίλους. Η μητέρα του δούλευε σκληρά καθαρίζοντας σπίτια τη μέρα και κάνοντας την γκαρσόνα σε εστιατόριο τη νύχτα. Δύσκολα χρόνια, αλλά τον βοήθησαν να αποκτήσει δυνατό χαρακτήρα, ξεκάθαρες απόψεις για τον κόσμο και τη ζωή και να κερδίσει καλούς και σταθερούς φίλους. Σ' αυτό βοήθησε πολύ το σχολείο που του έδωσε σύντομα την ευκαιρία να αναδείξει και να προβάλει τα ταλέντα του. Καλός αθλητής, κιθαρίστας, με μια γλυκιά όσο και παράξενη φωνή συμμετείχε γρήγορα στις αθλητικές ομάδες του σχολείου και στη χορωδία. Όντας κι όμορφο παιδί, αλλά και έξυπνος μαθητής, δεν άργησε να μάθει τόσο τη γλώσσα όσο και να γίνει η συμπάθεια κι η αγάπη των κοριτσιών του σχολείου.

Αργότερα στο γυμνάσιο και στο λύκειο ο Ιβάν συνέχισε να διακρίνεται σε αθλητισμό και μουσική, αλλά ήταν και σταθερά ένας μαθητής που κάθε χρόνο αρίστευε. Ήταν πολύ αγαπητός στους συμμαθητές του, καθώς ήταν πάντα προσγειωμένο παιδί, σοβαρό, αλλά και έτοιμος να ακούσει τους άλλους και να βοηθήσει σε ό,τι τον χρειαζόντουσαν. Στη δευτέρα τάξη λυκείου ο Ιβάν έκανε ιδιαίτερη παρέα με ένα γλυκό κορίτσι από το διπλανό τμήμα, την Πόπη. Αντάλλαζαν επίμονες ματιές τα πρωινά και τα διαλείμματα, αλλά ούτε ο ένας ούτε ο άλλος τολμούσε να κάνει βήμα αλληλογνωριμίας. Δε χρειάστηκε βέβαια και πολύ να έλθουν κοντά οι δυο νέοι, καθώς τα πάρτι και οι άλλες

κοινές εκδηλώσεις έδιναν και έπαιρναν όλο αυτό το διάστημα. Έτσι, ένα βράδυ, στα γενέθλια ενός συμμαθητή, βρέθηκαν μαζί, αντάλλαξαν τις πρώτες κουβέντες, άρεσαν ακόμη περισσότερο ο ένας στον άλλο και δεν άργησαν να γίνουν αυτοκολλητάκια.

Τελειώνοντας το λύκειο η Πόπη τράβηξε για σπουδές στο Μάντσεστερ. Ο Ιβάν, με τις πολλές οικονομικές δυσκολίες της οικογένειας τράβηξε διαφορετική διαδρομή. Πάντα του άρεσε να σπουδάσει φυσιοθεραπευτής. Ήταν κάτι που τον σύνδεε με τον αθλητισμό, αλλά και κάτι που τον έλκυε σαν επάγγελμα. Κι είχε χαρεί πολύ όταν πέτυχε να πάρει θέση μέσα από τις εξετάσεις εισδοχής στα ελλαδικά πανεπιστήμια. Μια θέση στην Αθήνα, μια θέση στον ήλιο. Ο πρώτος χρόνος του στο Πανεπιστήμιο ήταν για κείνον ένας γολγοθάς, αφού θα 'πρεπε να τα φέρει βόλτα και με τη δεινή οικονομική του στενότητα. Δεν άργησε να βρει δουλειά σε μια πιτσαρία κάνοντας τον ντελιβερά. Όταν τα βράδια οι υπόλοιποι φοιτητές έβγαιναν στις καφετέριες ή πήγαιναν σε άλλους φοιτητόχωρους εκείνος καβάλα σε μια μικρή Vespa αλώνιζε την περιοχή των Αμπελόκηπων παίρνοντας πίτσες στα διαμερίσματα. Στην αρχή ένιωθε λίγο άβολά όταν κτυπούσε το κουδούνι σ' ένα διαμέρισμα και του άνοιγαν άλλοι φοιτητές που είχαν την πολυτέλεια να παραγγέλλουν έτοιμο φαγητό, ενώ εκείνος ψηνόταν στη δουλειά. Δεν άργησε όμως να συνηθίσει στην ιδέα ότι αυτή ήταν η πορεία του κι ότι ακόμη θα 'πρεπε να νιώθει και περήφανος γιατί ό,τι έκανε το πετύχανε μόνος του, με την αξία του και τον κόπο του, χωρίς ξένα δεκανίκια.

Τέσσερα χρόνια κράτησαν οι σπουδές και τέσσερα χρόνια κράτησε κι ο εξ αποστάσεως δεσμός του με την Πόπη. Όλο αυτό το διάστημα είχε την ευκαιρία να την υποδεχτεί δυο τρεις φορές στην Αθήνα, όταν εκείνη είχε ενδιάμεσες διακοπές, ενώ τα συναπαντήματά τους στην Κύπρο ήταν ολιγοήμερα τα καλοκαίρια, καθώς τον Ιούλιο ο Ιβάν έπρεπε να παραμένει στην ελλαδική πρωτεύουσα για δουλειά.

Με το τέλος των σπουδών του ο Ιβάν γύρισε στην Κύπρο γεμάτος χαρά και περηφάνια και άρχισε το ψάξιμο για δουλειά σε κάποιο φυσιοθεραπευτήριο. Η Πόπη, που είχε τελειώσει οικονομικά, ήδη προσλήφθηκε με τις διασυνδέσεις της οικογένειας σε τραπεζικό οργανισμό.

Τους πρώτους μήνες της επιστροφής γκρίζα σύννεφα άρχισαν να φαίνονται στο δεσμό των δύο νέων. Εκεί που ο Ιβάν πίστευε πως τώρα τα πράγματα θα τραβούσαν μια ομαλή πορεία που θα οδηγούσε στην επισημοποίηση της σχέσης τους, ξαφνικά ένιωσε πως η Πόπη γλιστρούσε. Αραίωνε τα ραντεβού της, ήταν σκεφτική όταν συναντιόντουσαν,

κάπως απόμακρη. Ήταν φανερό πως κάτι την απασχολούσε, κάτι δεν την άφηνε να συμπεριφερθεί με ειλικρίνεια και γνησιότητα απέναντί του.

Ένα βράδυ, κάθονταν στην καφετέρια, κοιτώντας τη θάλασσα που τη φώτιζε ένα ολόγιομο, υπέροχο φεγγάρι. Η ομορφιά εκείνη ήταν σε πλήρη αντίθεση με το τι βασίλευε στην καρδιά των δυο νέων εκείνη τη στιγμή. Ήταν κι οι δυο σκεφτικοί και αμίλητοι. Ξαφνικά η Πόπη έσπασε τη σιωπή της νύχτας με φωνή που έτρεμε. Με πολύ λίγα λόγια, και πάντα με σπασμένη φωνή και χείλη που έπαιζαν τρέμοντας, εξήγησε στον Ιβάν πως οι δρόμοι τους θα 'πρεπε να χωρίσουν. Πως αυτό θα 'ταν το καλύτερο και για τους δυο. Πως θα 'ταν άδικο για τον ίδιο να μείνει μαζί της, αφού ήδη οι γονείς της είχαν ξεκαθαρίσει σε κείνη πως με τίποτα δε θα δέχονταν τον Ιβάν στην οικογένεια. Πως για κείνους δεν ήταν δυνατό να αποδεχτούν έναν ξένο για σύζυγο της κόρης τους. Και πως , ναι, θα 'πρεπε να του το πει κι αυτό, κι η ίδια άρχισε τελευταίως να κάνει δεύτερες σκέψεις για το αν ήταν ο κατάλληλος για σύντροφός της και πως ήδη νιώθει μεγάλη σύγχυση μέσα της, αφού ένας υποδιευθυντής στην τράπεζα φαίνεται να την ενδιαφέρει, όπως και κείνη εκείνον!

Ενώ μιλούσε η Πόπη, ο Ιβάν άκουε με πολλή προσοχή αλλά και ψυχραιμία. Σαν έτοιμος από καιρό ήταν πια έτοιμος να αποχαιρετήσει την Αλεξάνδρεια που έχανε. Με ολύμπια ψυχραιμία άφησε την Πόπη να ολοκληρώσει ό,τι έλεγε και με ένα απλό «καταλαβαίνω» που της είπε, πλήρωσε το λογαριασμό και βγήκε από την καφετέρια.

Ήταν έτοιμος να κλάψει, αλλά συγκρατήθηκε. Στο μυαλό του ήλθαν βομβαρδισμοί, γοερές κραυγές, φυγή, άγνωστος τόπος, φοβισμένα μουτράκια … μια μικρή Vespa να κάνει ελιγμούς σε συνοικιακούς δρόμους της Αθήνας… Όχι, δεν χωρούσαν δάκρυα στη ζωή του Ιβάν. Κι ούτε ένιωθε ξένος. Ποτέ δεν ένιωσε έτσι στην Κύπρο. Φτωχός ήταν, ορφανός ήταν, όχι όμως ξένος. Κι ήταν περήφανος για ότι ήταν. Και για ότι είχε κάνει ως τότε. Τράβηξε για το σπίτι του. Μπήκε μέσα. Φίλησε τη μάνα του και την αδελφή του και χώθηκε στον καναπέ. Για τον Ιβάν η Πόπη ήταν ακόμη ένα σκληρό μάθημα της ζωής. Αλλά η ζωή δε θα σταματούσε εδώ για κείνον …

Φυσάει πολύ …

Πάλι νομίζω ότι άναψες το φως

Πάλι νομίζω ότι χτύπησε η πόρτα

Πάλι να σκέφτομαι εσένανε αρχίζω

Έφυγες πια ή μήπως έτσι το νομίζω;

Πέρασαν κιόλας εφτά χρόνια αφότου ο Χρύσανθος έμεινε μόνος, όταν έχασε τη γυναίκα του από την ανίατη ασθένεια που τόσους και τόσους ανθρώπους έχει πάρει ίσαμε σήμερα. Όταν οι γιατροί διέγνωσαν καλπάζουσα λευχαιμία ο κόσμος όλος γκρεμίστηκε για το Χρύσανθο και την ευρύτερη οικογένεια. Με συνοπτικές διαδικασίες βρέθηκαν στο Ισραήλ για θεραπεία, αλλά η κατάσταση ήταν μη αναστρέψιμη. Λίγες μέρες αργότερα η Μάρθα έκλεινε για πάντα τα μεγάλα πράσινα μάτια της αφήνοντας το Χρύσανθο μόνο αβοήθητο να μεγαλώσει τα δυο τους παιδιά. Τη δεκατριάχρονη Άννα και το δεκάχρονο Νικόλα.

Ευτυχώς είχε την οικονομική στήριξη των πεθερικών του που βοήθησαν, ώστε να εξοφληθούν τα χρέη της οικογένειας που είχαν γίνει για να αγοράσουν σπίτι. Ένα σπίτι που το χάρηκαν οι δυο τους μαζί πολύ λίγα χρόνια, αφού η μοίρα τους έπαιξε σκληρό παιχνίδι. Πέρασε πολλές δυσκολίες με τα παιδιά και την ανατροφή τους. Κυρίως στα χρόνια της εφηβείας και των μεγάλων εσωτερικών αλλαγών στα παιδιά. Πολλές φορές ένιωθε την απουσία της Μάρθας και πολλές ήταν οι φορές που διερωτήθηκε πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή του αν ζούσε η γυναίκα του. Έκανε πολλές θυσίες για να συνδυάσει τις υποχρεώσεις του απέναντι στα παιδιά, όπως σχολείο, φροντιστήρια, ψυχαγωγία, γιατροί και τόσα άλλα, με τις υποχρεώσεις του απέναντι στη δουλειά του, το ίδιο το σπίτι του και τα όσα χρειαζόταν για να λειτουργήσει σαν νοικοκυριό. Ο ίδιος ξέχασε τι πάει να πει προσωπική έξοδος για ψυχαγωγία, τι σημαίνει συνεύρεση με φίλους κι όλα τα σχετικά. Και βεβαίως πού καιρός για μια νέα σχέση στη ζωή του; Κάποιοι γνωστοί στη δουλειά του αλλά και τα ίδια τα πεθερικά του καθώς και τ' αδέλφια του επιχείρησαν κάποιες φορές να του ανοίξουν σχετική κουβέντα, αλλά πάντα ο Χρύσανθος τους έκοβε την όποια διάθεση προτού επεκταθούν σε λεπτομέρειες. Η ζωή του ήταν πια αφιερωμένη στο πώς να μεγαλώσει καλύτερα τα παιδιά του. Το 'βλεπε και σαν το καλύτερο μνημόσυνο για την

αγαπημένη του Μάρθα. Συχνά πυκνά έβλεπε τη μορφή της παντού και είχε την αίσθηση πως τον παρακολουθούσε σε κάθε του κίνηση, του μιλούσε, τον καθοδηγούσε, τον συμβούλευε …

Πάλι νομίζω ότι σ' έχω αγκαλιά

Πάλι νομίζω πως στα χείλη σε φιλάω

Θέλω απόψε να σκεφτώ πως σε κερδίζω

Έφυγες πια ή μήπως έτσι το νομίζω;

Κατά διαστήματα και τα παιδιά του προσπάθησαν να του πουν πως είναι καιρός να κοιτάξει και τη δική του ζωή. Αλλά και σε κείνα δεν άφηνε περιθώρια για τέτοιες συζητήσεις. Εδώ και δυο χρόνια η Άννα του ήταν πλέον φοιτήτρια Νομικής στην Αθήνα, ενώ ο Νικόλας πάλευε ως τελειόφοιτος για μια θέση στον ήλιο. Ήθελε πολύ να σπουδάσει θέατρο και σκηνοθεσία και προετοιμαζόταν γι' αυτό.

Τα πράγματα άρχισαν να γίνονται πιο άνετα για το Χρύσανθο, καθώς η Άννα έλειπε στην Αθήνα, ήταν αρκετά ώριμη και πολύ συγκρατημένη κοπέλα σε ό,τι κι αν έκανε. Ο δε Νικόλας είχε γίνει ένα πολύ γλυκό και μετρημένο παιδί που ξεχώριζε για την ωριμότητά του και την ευγένειά του. Χαιρόταν ο Χρύσανθος γιατί ένιωθε πάντα μεγάλο το βάρος της ανατροφής τους και το πώς θα εξελισσόταν ο χαρακτήρας τους. Τόσα και τόσα έβλεπε και άκουε και δεν ήθελε με τίποτα να αποτύχει σε αυτό τον τομέα. Ευχαριστούσε το Θεό βλέποντας πως οι κόποι και οι θυσίες του δεν πήγαιναν χαμένοι.

Το καλοκαίρι ήταν πολύ αλλιώτικο από τα προηγούμενα. Ο Νικόλας ήταν πια στρατιώτης, αλλά είχε εξασφαλισμένη τη θέση που ονειρευόταν για τις σπουδές του. Η Αννούλα ήταν για διακοπές στην Κύπρο και στο πατρικό της. Χαρούμενη γιατί όλα πήγαιναν πρίμα με τις σπουδές της, αλλά και αποφασισμένη να μιλήσει πολύ σοβαρά με τον πατέρα της για ένα ζήτημα που την απασχολούσε πολύ. Ο Χρύσανθος ένιωσε μια ιδιαίτερη ανησυχία. Ίσαμε τώρα χειριζόταν όλα τα ζητήματα αρκετά καλά. Αλλά πώς να χειριστεί ένα ζήτημα που σίγουρα θα είχε να κάνει με το συναισθηματικό κόσμο της κόρης του; Ήταν βέβαιος πως για κάποιο δεσμό της θα του μιλούσε η Άννα.

Η έκπληξη του πατέρα ήταν μεγάλη, καθώς η Άννα άρχισε να του μιλά εκείνο το βράδυ για το τι την απασχολούσε τόσο πολύ. Είχε πέσει έξω. Η αγωνία, η έγνοια και το ενδιαφέρον της φοιτήτριας δεν ήταν για την ίδια, αλλά για τον πατέρα της. Σχεδόν έκλαιγε ενώ του μιλούσε. Με ατράνταχτα επιχειρήματα, με λογική ώριμου και έμπειρου

ψυχολόγου ανέλυσε στο Χρύσανθο πόσο θα αδικούσε τον εαυτό του αν δεν αποφάσιζε πως ήταν καιρός να φτιάξει ξανά τη ζωή του. Έκανε πολλές θυσίες, τα παιδιά είχαν πάρει πια το δρόμο τους, τίποτα δε θα μπορούσε να διαταράξει τη σχέση αγάπης που είχαν μεταξύ τους, αλλά και τίποτα δεν άξιζε πια να συνεχίσει ο Χρύσανθος να ζει σαν μοναχός. Γέμισαν δάκρυα τα μάτια της Άννας, καθώς έλεγε στον πατέρα της πως όσα του ζητούσε ήταν κοινή επιθυμία των δύο παιδιών του. Ο Χρύσανθος ένιωθε παράξενα. Από τη μια ήταν η χαρά για την αναγνώριση που είχε απ' τα παιδιά του για όσα τους πρόσφερε. Απ' την άλλη ένιωθε άβολα γιατί συζητούσε με την κόρη του ένα θέμα που αφορούσε τη δική του «αποκατάσταση», ενώ στο μυαλό του στριφογύριζε η μορφή της Μάρθας. Την ίδια στιγμή καταλάβαινε πως τα παιδιά είχαν δίκαιο. Ήταν σαράντα πέντε χρόνων. Σε μια ηλικία που πολύ άνετα θα μπορούσε να φτιάξει μια νέα σχέση και να ξαναδεί τη ζωή με διαφορετικό φακό. Τα παιδιά του θα 'ταν πάντα παιδιά του και ποτέ δε θα τα αποχωριζόταν. Μια νέα γυναίκα στη ζωή του δε θα είχε ευθύνες για τα δικά του παιδιά και δε θα 'πρεπε να νιώθει υποχρέωση απέναντί της για ευθύνες που δεν της αναλογούσαν.

Η επόμενη μέρα δεν ήταν ίδια για το Χρύσανθο. Πήγε στο κοιμητήριο, έβαλε λίγα λουλούδια στον τάφο της αγαπημένης του, κάθισε για λίγο μπροστά στο σταυρό με τη φωτογραφία της και της μίλησε σαν να την είχε ολοζώντανη μπροστά του. Για κείνην τίποτα δε θα άλλαζε μέσα του. Ίσως τα παιδιά του να είχαν δίκαιο. Η Μάρθα θα ήταν σίγουρα περήφανη για όλα όσα έκανε ο Χρύσανθος για τα παιδιά τους. Θα 'ταν συγκινημένη γιατί η ανάμνησή της ζούσε μέσα του ολοζώντανη. Αλλά θα 'ταν πιο ήρεμη, αν μετά από όλα αυτά και μετά από όλες τις θυσίες που έκανε ξανάφτιαχνε μια σχέση και επέστρεφε σε χαρές που τις είχε ξεχασμένες. Με βουρκωμένα μάτια έφυγε απ' το κοιμητήριο έχοντας πάρει τις αποφάσεις του. Ένιωθε πως ολοκλήρωσε ένα δύσκολο κύκλο με πολλαπλά καθήκοντα κι ευθύνες και πως τώρα πια ανοιγόταν μπροστά του ένα πεδίο ελευθερίας.

Φυσάει πολύ απ' το σπασμένο μου το τζάμι

Φυσάει πολύ και μπαίνει κρύος ο βοριάς

Κι η μοναξιά με πνίγει πάει να με τρελάνει

Ματώνει σαν την πρόκα την παλάμη της καρδιάς.

Φυσούσε στ’ αλήθεια … ένα δροσερό αεράκι στο πρόσωπο που το ‘νιωθε να του δροσίζει και την ψυχή…

Έρωτά μου ανεπανάληπτε …

Δυο σπίτια κλείσαμε και πήραμε τους δρόμους
και αψηφήσαμε ακόμα και τους νόμους
Ερωτά μου ανεπανάληπτε κι απίθανε
κι αγάπη ωραία
ήταν όνειρο τα βράδια που μας ήρθανε
γιατί ήταν λαθραία

Ο Αλκίνοος καλημέρισε χαμογελαστός την Έλενα καθώς συναντήθηκαν πρωί πρωί στα γειτονικά γκαράζ των σπιτιών τους, έτοιμοι να πάρουν ο καθένας το αμάξι του και να φύγουν για τη δουλειά. Σχεδόν κάθε πρωί, εδώ και χρόνια, συναντιούνται καθημερινά, αφού φεύγουν απ' το σπίτι την ίδια ώρα. Ο καθένας για το γραφείο όπου εργάζεται. Προφταίνουν, πέρα από την καλημέρα, να πουν και καμιά κουβέντα στο πόδι. Πότε σχολιάζοντας κάποιο τηλεοπτικό γεγονός της προηγούμενης βραδιάς, άλλοτε τον καιρό και τις αλλαγές του, άλλες πάλι φορές λέγοντας κάποιο αστείο πείραγμα είτε σαρκάζοντας για το πρωινό ξύπνημα είτε κάνοντας κάποιο ειρωνικό σχόλιο για οτιδήποτε κινείται στην επικαιρότητα.

Νιώθει όμορφα ο Αλκίνοος κάθε φορά που βλέπει σαν πρωινό ξύπνημα την όμορφη γειτόνισσά του. Και είναι γεγονός ότι στις σπάνιες φορές που δεν συναπαντώνται τα πρωινά νιώθει πως κάτι του λείπει ολημερίς στο γραφείο. Για τούτο και φροντίζει τελευταίως να είναι έτοιμος για το γραφείο πολύ πρωί και δεν κατεβαίνει στον κήπο και το γκαράζ του παρά μόνο σαν βεβαιωθεί πως κι η Έλενα βγήκε απ' το σπίτι έτοιμη να αναχωρήσει. Ο Γεράσιμος, ο σύζυγος της Έλενας, φεύγει πάντα νωρίτερα καθώς ταξιδεύει και μια ώρα κάθε πρωί ώσπου να πάει στη δική του εργασία.

Εργένης ο Αλκίνοος πήρε το σπίτι αυτό σε περιοχή της Εκάλης στη Λεμεσό, πριν έξι χρόνια. Ένα χρόνο αργότερα αγόρασαν το διπλανό σπίτι ο Γεράσιμος και η Ελένη. Ένα νέο ζευγάρι που δεν είχε τότε παιδιά, ούτε κι απόκτησαν ακόμη. Οι γείτονες δέθηκαν κάπως, έκαναν επισκέψεις αλλήλους, κάποια βράδια έβλεπαν μαζί ποδόσφαιρο καθώς οι δυο άντρες ήταν ποδοσφαιρόφιλοι, ενώ ο Αλκίνοος συνήθιζε να ανταλλάζει αθώα πειράγματα με την Έλενα. Απ' την άλλη οι γείτονες πείραζαν τον Αλκίνοο για την εργένικη ζωή του και μάλιστα δυο φορές τον έπεισαν να του γνωρίσουν κάποια γνωστή τους κοπέλα με σκοπό να δεσμευτεί. Και στις δύο περιπτώσεις πέρασαν όμορφα με τα ποτά τους και τα μεζεδάκια

που η Έλενα ετοίμασε στον όμορφο κήπο τους, ωστόσο το γλυκό δεν έδεσε και ο Αλκίνοος έμεινε σταθερά σαν την καλαμιά στον κάμπο.

Τους τελευταίους μήνες ο Αλκίνοος πρόσεξε μια αλλαγή στο γειτονικό ζευγάρι. Κάποια ψυχρότητα του φάνηκε να υπήρχε ανάμεσά τους. Παλιά όταν συναντιούνταν για κάποιο ποτό ο Γεράσιμος έδειχνε πολλή τρυφερότητα στην Έλενα, ενώ κι εκείνη ήταν πολύ διαχυτική μαζί του. Τις τελευταίες δυο τρεις φορές πρόσεξε πως κάπου χάθηκε εκείνη η οικειότητα, η όλη μαγεία που εκπέμπει ένα ερωτευμένο ζευγάρι.

Αλλά και τα πρωινά οι «καλημέρες» της Έλενας έβγαζαν μια μελαγχολία που στον Αλκίνοο αρχικά φαινόταν ανεξήγητη. Σιγά σιγά βέβαια άρχισε να καταλαβαίνει πως κάποια σύννεφα είχαν κάνει την εμφάνισή τους στη ζωή των γειτόνων του. Το μελαγχολικό πρόσωπο της Έλενας την έκανε ακόμα πιο συμπαθητική φιγούρα στα μάτια του Αλκίνοου, που τα βράδια, καθισμένος μόνος στο μικρό μπαλκόνι του υπνοδωματίου του σκεφτόταν συνεχώς, τελευταίως, την Έλενα. Ήθελε πολύ να μιλήσει μαζί της και να μάθει τι την απασχολούσε. Μα αυτό δε γινόταν. Αποφάσισε τότε ν' ακολουθήσει άλλη οδό.

Ένα βράδυ πήγαν με τον Γεράσιμο σε μπιραρία να παρακολουθήσουν ποδόσφαιρο. Εκεί, με λίγη μπιρίτσα και λίγη κουβεντούλα έμαθε κάποια πράγματα. Ήταν πλέον βέβαιο πως το γυαλί ανάμεσα στους γείτονες είχε ραγίσει. Η Έλενα μάλλον σκεφτόταν κάποιον άλλο, αλλά και ο Γεράσιμος ένιωθε πως δεν τον γέμιζε πια. Ήταν ίσως κι εκείνες οι αποτυχημένες απόπειρες να αποκτήσουν ένα παιδί…

Ο Αλκίνοος επέστρεψε με πολλές σκέψεις στο κεφάλι. Ώστε υπήρχε κάποιος άλλος; Ποιος όμως; Και γιατί ο ίδιος δεν της έδειξε με περισσότερη τόλμη πως τον ενδιέφερε, πως κάτι διαφορετικό ένιωθε για κείνη; Γιατί φοβήθηκε τόσο την πιθανή κατακραυγή ή απόρριψη; Δεν έμαθε πως η ζωή χρειάζεται και λίγο ρίσκο; Λιγότερο ορθολογισμό ίσως και περισσότερο συναίσθημα; Μ' αυτά και μ' αυτά ο Αλκίνοος έριξε λίγο ουίσκυ στο ποτήρι που πήρε απ' το μικρό μπαρ του σαλονιού, έβαλε αρκετά παγάκια και βυθίστηκε στην πολυθρόνα μπροστά από την τηλεόραση. Έγειρε πίσω το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια. Ο ήχος του κινητού τον έβγαλε απ' τις σκέψεις. Με έκπληξη είδε ότι τον καλούσε η Έλενα. Ένα θετικό προαίσθημα αλλά και μια έντονη αγωνία τον κυρίευσαν. Απάντησε σχεδόν τρέμοντας το τηλέφωνο. Η φωνή της Έλενας ακουόταν σταθερή και σίγουρη. Τον καλούσε σε γνωστό μπαράκι της πόλης, γιατί είχε ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον. Δεν τη ρώτησε για τον Γεράσιμο, δεν δίστασε, δεν αρνήθηκε. Απάντησε αμέσως πως σε λίγα λεπτά θα ήταν εκεί.

Τρεις ώρες κράτησε η εξομολόγηση των δύο, αλλά κυρίως της Έλενας. Με έκπληξη ο Αλκίνοος την άκουσε να του αποκαλύπτεται συναισθηματικά. Το 'χε καταλάβει πως ένιωθε μια οικειότητα μαζί του, μια άνεση να μιλά και ν' αστειεύεται. Μα δεν είχε υποψιαστεί πως ένας βαθύς έρωτας υπήρχε για κείνον. Η ομολογία της Έλενας τον σόκαρε κάπως. Την ίδια ώρα τον κολάκευε, ενώ κι ο ίδιος ένιωθε παρόμοια συναισθήματα για τη γειτόνισσά του. Ωστόσο, πάλευαν μέσα του πολλά πράγματα. Ο τρόπος που μεγάλωσε, οι ηθικές αρχές που υπηρετούσε όλα αυτά τα χρόνια, η αξία της φιλίας και της εμπιστοσύνης που υπήρχε ανάμεσα σε κείνο και τον Γεράσιμο ήταν πράγματα που δεν μπορούσε να προδώσει. Ναι, αλλά ήταν και εκείνο το όμορφο πρόσωπο της Έλενας που το είχε τώρα μπροστά του, πάντα γλυκύ και μελαγχολικό ταυτόχρονα. Η πάλη ανάμεσα στον έρωτα που ένιωθε και στις αρχές και αξίες που έμαθε να σέβεται ήταν μεγάλη. Τα μαρμαρένια αλώνια αναβίωναν εκείνες τις δραματικές στιγμές. Ο Αλκίνοος μάζεψε όλες του τις δυνάμεις και προσπάθησε να εξηγήσει στην Έλενα πως ίσως τα όσα ένιωθε για κείνον να ήταν απλώς ένας ενθουσιασμός ή τελοσπάντων αποτέλεσμα μιας κόπωσης στη σχέση της με τον Γεράσιμο, που ωστόσο δε θα ήταν σωστό να γκρεμίσει μια σχέση κι ένα γάμο που κρατά σχεδόν μια δεκαετία.

Ο Αλκίνοος κατάθεσε τα δικά του ξεχωριστά αισθήματα για την Έλενα, αλλά την ίδια ώρα της δήλωνε πως θα 'ταν καλύτερα να μείνουν δυο αγαπημένοι φίλοι, που θα μπορούσαν να μοιράζονται πολλά πράγματα όχι όμως το ίδιο κρεβάτι. Εκείνη είχε ήδη ένα γάμο πετυχημένο που δεν άξιζε να γκρεμίσει κι εκείνος θα ΄πρεπε να κοιτάξει το μέλλον του χωρίς να διαλύσει το σπίτι οποιουδήποτε, πολύ περισσότερο ανθρώπων που τους συνδέει μια φιλία. Χάιδεψε τα καστανά μαλλιά της, ύψωσε το ποτήρι με το κρασί και περίμενε λίγο μέχρι να σηκώσει τα μάτια της να τον κοιτάξει. Ήταν υγρά. Πήρε κι εκείνη το ποτήρι της και το ανασήκωσε λίγο: «Στη φιλία μας, που θα 'ναι δυνατή και παντοτινή», είπε ο Αλκίνοος. Η Έλενα χαμογέλασε γλυκόπικρα. Τσούγκρισαν τα ποτήρια, ήπιαν λίγες γουλιές. Της πήρε το χέρι και το φίλησε. Σε λίγο κρατώντας την απ' τους ώμους την συνόδευε στο αμάξι της. Την παρακάλεσε να δει διαφορετικά τα πράγματα και να κάνει μια νέα αρχή στη ζωή της με τον Γεράσιμο. Εκείνος θα 'ταν εκεί, φίλος και αδελφός για μια γλυκιά γειτόνισσα που η αγάπη του για κείνη ζητούσε να την βλέπει ευτυχισμένη μέσα στο γάμο της. Την καληνύχτισε φιλώντας την απαλά στο μάγουλο. «Και να θυμάσαι να με καλημερίσεις το πρωί στον κήπο, μην πάω γραφείο στερώντας μου το πρωινό κελάηδημα», της είπε χαμογελώντας ενώ εκείνη χωνόταν στο κάθισμα του οδηγού.

Δυο σπίτια κλείσαμε κι ίσως να΄ταν λάθος
αλλά μεθύσαμε απ΄το μεγάλο πάθος
Ερωτά μου ανεπανάληπτε κι απίθανε
κι αγάπη ωραία
ήταν όνειρο τα βράδια που μας ήρθανε
γιατί ήταν λαθραία

Την είδε να απομακρύνεται στη στροφή του δρόμου. Προχώρησε προς το δικό του αμάξι. Μετάνιωσε. Επέστρεψε στο μπαράκι που καθόντουσαν λίγη ώρα πριν οι δυο τους. Κάθισε στο ίδιο τραπέζι. Παράγγειλε και πάλι κρασί. Μόλις είχε απαρνηθεί τα ίδια τα αισθήματά του μένοντας πιστός σε κάποιες παγιωμένες απόψεις που ίσως να ήταν και λανθασμένες. Πάλεψαν μέσα του ο έρωτας και οι αρχές του που ήταν συνυφασμένες με τη συντηρητική αντίληψη της πλειοψηφίας της κυπριακής κοινωνίας για το τι είναι «σωστό», «αποδεχτό», «απορριπτέο» και βγήκε μεγάλος χαμένος ο έρωτας και τα αισθήματα. 'Εκανε να την πάρει τηλέφωνο. Μα όχι, δεν ήταν σωστό. Τι να της έλεγε; Ήπιε λίγο κρασί. Ένιωθε πολύ συγχυσμένος. Τελικά ποιος ορίζει το σωστό και το λάθος; Το αποδεκτό και το απορριπτέο; Το πρέπει και το δεν πρέπει; Με αυτά τα ερωτήματα να βασανίζουν το κεφάλι του κινήθηκε προς το αμάξι του και σε λίγο βρέθηκε στο σπίτι να ξαπλώνει αποκαμωμένος και μετέωρος στις σκέψεις και τους προβληματισμούς του …

Κατέβα σαν βροχούλα …

Κόπηκε από τον ουρανό, ένα κομμάτι ασήμι,

μοιάζει μ' αστράκι μακρινό και με τα μάτια π' αγαπώ.

Το παραθύρι είν' αψηλό, η σκάλα δεν το φτάνει,

κατέβα σαν βροχούλα και κτύπα μου το τζάμι.

Ρίχνω μια πέτρα στο γιαλό, λάμπει το περιγιάλι,

γράφω λογάκια στον αφρό, και μένω να σε καρτερώ.

Το παραθύρι είν' αψηλό …

Το στενό στο γραφικό ορεινό χωριό γέμισε με τις μελωδίες που σε ταξίδευαν πίσω στο χρόνο. Συνήθιζε ο Σάββας να απολαμβάνει τον καφέ του κάτω απ' την κληματαριά του εξοχικού του ακούοντας νοσταλγικά τραγούδια. Μάλιστα χρησιμοποιούσε ένα παλιό γραμμόφωνο και δίσκους που είχε συλλογή από τα εφηβικά του χρόνια, ενώ δεν ήταν και λίγοι εκείνοι που αγόρασε τα τελευταία χρόνια από το Μοναστηράκι, αφού φρόντιζε σε κάθε επίσκεψή του στην Αθήνα να εμπλουτίζει τη συλλογή του.

Κάθε Παρασκευή απόγευμα ο Σάββας φόρτωνε την οικογένεια στο αμάξι του και κατάφευγε στο όμορφο εξοχικό που απόκτησε εδώ και οκτώ χρόνια σε χωριό στην περιοχή της Μαραθάσας, στο Τρόοδος, τον μεγαλύτερο ορεινό όγκο της Κύπρου. Φρόντιζε με περίσσιο μεράκι το μικρό σπιτάκι, έτσι που να του θυμίζει το δικό του πατρικό σπίτι: με μεγάλα μάρμαρα στο πάτωμα, με παλιά έπιπλα, φυτά παντού στη μικρή αυλή του, με την κληματαριά για την απαραίτητη καλοκαιρινή σκιά, αλλά κι ένα μικρό φούρνο για να ψήνει με τον παραδοσιακό τρόπο το αρνάκι για την οικογένεια.

Του άρεσε που τόσο η Μαρκέλλα, η γυναίκα του, όσο κι οι δυο του κόρες η Νατάσα και η Βάσια τον ακολουθούσαν, αφού κι οι ίδιες έβρισκαν ενδιαφέρον στη ζωή του χωριού. Πότε με τη βαρυχειμωνιά του, οπόταν απολάμβαναν τη θαλπωρή γύρω από το τζάκι, πότε με τις απίστευτα δροσερές καλοκαιρινές μέρες και νύχτες, όταν στην πρωτεύουσα ψήνονταν στη ζέστη και στην υγρασία.

Στο ανηφορικό στενό που είχαν αγοράσει το παλιό κι ετοιμόρροπο σπίτι και με το μεράκι το ανάστησαν σε ένα πανέμορφο εξοχικό έμενε η οικογένεια της Μηλιάς, που από πολύ νέα είχε μείνει χήρα, καθώς έχασε το σύζυγό της σε εργατικό ατύχημα. Ο Κυριάκος ήταν ο μεγάλος της γιος και η Δέσποινα η μικρή της κόρη. Η οικογένεια της Μηλιάς έκανε πολλή παρέα με το Σάββα, τη Μαρκέλλα και τις κόρες τους. Εξάλλου, η οικογένεια αυτή φρόντιζε και για διάφορες δουλειές του εξοχικού, όταν για κάποιο λόγο ο Μιχάλης κι η οικογένειά του δεν μπορούσαν να έλθουν στο χωριό.

Καθώς τα παιδιά μεγάλωναν μαζί δεν άργησε να δημιουργηθεί ένα ψιλοαίσθημα ανάμεσα στον εικοσιενάχρονο Κυριάκο και τη δεκαεννιάχρονη Νατάσα. Ένα ψιλοαίσθημα που το ενίσχυε ακόμη περισσότερο η απουσία της μιας οικογένειας στη Λευκωσία, τις καθημερινές, με αποτέλεσμα να εντείνεται περισσότερο η επιθυμία των δυο νέων να ιδωθούν τα Σαββατοκυρίακα. Στην πραγματικότητα η Νατάσα θαύμαζε τον Κυριάκο, που ήταν τόσο διαφορετικός από τους πρωτευουσιάνους συμμαθητές και αργότερα συμφοιτητές της στο κολλέγιο που φοιτούσε. Ήταν παιδί των περιβολιών, που γνώριζε τόσα και τόσα για τη φύση, είχε τόσες δεξιότητες, δε φοβόταν τη δουλειά, ενώ και το παρουσιαστικό του ήταν ιδιαίτερα αρρενωπό. Με άλλα λόγια ένας πραγματικός άντρας. Δεν μοίραζε όμορφα λόγια αλλά και δεν μιλούσε χωρίς λόγο, όπως αρκετοί συνομήλικοί του συνηθίζουν απλώς για να κάνουν αισθητή την παρουσία τους.

Ο Σάββας είχε προσέξει αυτή τη συμπάθεια που είχε η κόρη του για τον Κυριάκο και φρόντισε να ενημερώσει τη γυναίκα του για να μιλήσει μαζί της. Ήταν μια οικογένεια πολύ δεμένη που πάντα μοιράζονταν πολλά με τα παιδιά τους. Τα φρόντιζαν και τα στήριζαν σαν πραγματικοί φίλοι κι όχι απλώς σαν γονείς που νουθετούν. Κι η σχέση τους αυτή τους κρατούσε μαζί, ενωμένους κι αγαπημένους. Η Μαρκέλλα ιδίως είχε ένα ιδιαίτερο τρόπο να μιλά το κάθε τι με τις δυο της κόρες κι αυτό έκανε το Σάββα να νιώθει ένα είδος ασφάλειας σε σχέση με την ανατροφή των παιδιών του.

Κατά βάθος ο Σάββας αγαπούσε κι αυτός τον Κυριάκο. Καταλάβαινε πως ήταν ένα παιδί που μεγάλωσε στην ορφάνια, δεν είχε πάει σε κάποια ανώτερη σχολή, αλλά δούλευε σκληρά τη γη και από νωρίς είχε μπει στα βάσανα της βιοπάλης. Απ' την άλλη η Δέσποινα ήταν ένα κορίτσι που ο κάθε μπαμπάς θα ήθελε να το δει να αποκαθίσταται με ένα μορφωμένο άντρα, με σίγουρο επάγγελμα ή μια στρωμένη επιχείρηση! Κλασική σκέψη Κύπριου πατέρα. Ωστόσο, ο Σάββας δεν ήταν τόσο κλασικός στη σκέψη. Ήταν πιο προχωρημένος και προοδευτικός που καταλάβαινε πως σ' αυτά τα πράγματα πρέπει να

είναι κανείς διακριτικός, να αφήνει τις καρδιές να μιλούν και να επιτρέπει στις καταστάσεις να εξελίσσονται. Αν είναι κάτι ωραίο κι αγνό γιατί να μην ευδοκιμήσει; Αν πάλι είναι κάτι επιπόλαιο, ρηχό κι αταίριαστο από μόνο του θα εκφυλιστεί και θα σβήσει. Αυτές τις σκέψεις έκανε και σήμερα καθώς ρουφούσε τον καφέ του κάτω απ' την κληματαριά κι είδε τα χαμογελαστά βλέμματα του Κυριάκου και της Δέσποινας πώς συναντήθηκαν και πώς καλημερίστηκαν. Την ίδια ώρα στο γραμμόφωνο συνέχιζαν οι γλυκές μελωδίες, έτσι όπως έρχονταν από μια εποχή αγνότητας και μιλούσαν με απλότητα στις καρδιές:

Για χάρη σου νυχτώθηκα, στην παγωνιά κλειδώθηκα,

για χάρη σου λουλούδι μου, αρχίζω το τραγούδι μου,

για χάρη σου μα το Θεό, κρυώνω τώρα στο στενό,

για χάρη σου, αχ μάτια μου, δακρύζουνε τα μάτια μου.

Τώρα με την ξαστεριά, έβγα στην ανηφοριά,

εγώ θα σ' αγαπάω, είτε θες είτε δε θες,

ακόμα κι αν ο ήλιος βγει μια μέρα δυο φορές.

Ένα τσίμπημα έσκουξε το Σάββα. Αχ, γιατί να μην είχε τα νιάτα των παιδιών που έβλεπε εκεί κοντά του, να ζήσει και πάλι αγνές νεανικές αγάπες; Χαμογέλασε ελαφριά καθώς έριξε ακόμη μια κρυφή ματιά στα δυο ερωτευμένα παιδιά, τον Κυριάκο και τη Δέσποινα, έκλεισε τα μάτια γέρνοντας το κεφάλι πίσω στο αναπαυτικό κάθισμα και ρούφηξε τις μυρωδιές της βασιλικιάς που είχαν φρεσκοποτίσει τα κορίτσια του.

Η μεγάλη σου η ζήλια

Τέσσερα παιδιά είχε η Βέρα. Δυο χρονών το μικρότερο μόλις εννιά το μεγαλύτερο. Παντρεμένη απ' τα είκοσί της, στα τριάντα της πρόλαβε να μπει στην τάξη των πολυτέκνων. Κι όμως, αν έβλεπε κανείς τη Βέρα δε θα μπορούσε ποτέ να υποψιαστεί πως η μαυρομαλλούσα εκείνη κοπέλα, με το παιδιάστικο μουτράκι, το αθώο χαμόγελο, το extreme ντύσιμο, το έντονο βάψιμο, είχε ήδη τέσσερα βλαστάρια. Κι αν της μίλαγε κανείς κι άκουε για τη δραστηριοποίησή της στο χώρο εργασίας της – σχεδιάστρια μόδας παρακαλώ – για τα επαγγελματικά της σχέδια και τους στόχους της για το μέλλον σίγουρα θα έμενε με το στόμα ανοικτό.

Στα δεκαεννιά της είχε γνωρίσει τον έρωτα στα μάτια του Λούκα. Στα είκοσί της δέθηκε μαζί του με τα δεσμά του γάμου. Το πρώτο παιδί ήλθε σαν φυσιολογική απόληξη και ολοκλήρωση του θυελλώδους έρωτά της για το νεαρό ιδιοκτήτη καφεστιατορίου. Ακολούθησαν άλλα τρία παιδιά που σε κάποιο βαθμό καθήλωσαν τη Βέρα στα μητρικά της καθήκοντα. Μα η αγάπη της για το σχέδιο και τη μόδα δεν την άφηναν να περιοριστεί στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού. Κάθε φορά μετά που γεννούσε κι έβρισκε τα πόδια της επέστρεφε στα καθήκοντά της. Έβρισκε γρήγορα τη δύναμη και αναλάμβανε δράση στον αγαπημένο της χώρο της μόδας. Έχοντας μεγάλο ταλέντο είχε φτιάξει μια ομάδα πολύ καλών πελατισσών κι αυτό τη βοηθούσε εύκολα κάθε φορά να ανακτά το χαμένο χρόνο.

Ο Λούκας ένιωθε απ' τη μια περηφάνια για τη σύζυγο κι απ' την άλλη κάθε φορά που ένα παιδί ερχόταν στον κόσμο πίστευε πως έδενε όλο και περισσότερο τη Βέρα στο άρμα του. Την είχε αγαπήσει παράφορα και ενδόμυχα είχε ένα αδιόρατο φόβο, μήπως και τη χάσει. Μια έντονη κτητική τάση τον είχε κυριεύσει. Δεν ήθελε η γυναίκα του να έχει πάρε δώσε με άντρες είτε στον επαγγελματικό της χώρο είτε στο ευρύτερο φιλικό τους περιβάλλον. Εύκολα βέβαια να το νιώθεις και να το επιθυμείς αυτό, αλλά δύσκολα θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο για μια κοπέλα όπως η Βέρα, με τις συγκεκριμένες επαγγελματικές δραστηριότητες. Έτσι, μοιραία η πολύτεκνη νεαρή γυναίκα έπρεπε να αντιμετωπίσει τη μόνιμη γκρίνια και τις συνεχείς σκηνές ζήλιας του συζύγου.

Κόλαση ήταν για την ίδια κάθε φορά που κτυπούσε το κινητό της και μιλούσε με κάποιο συνεργάτη. Ακολουθούσε κανονική αστυνομική ανάκριση από το Λούκα. Ποιος

ήταν, γιατί της τηλεφώνησε, αν τον έβλεπε συχνά, αν ήταν νεαρός, παντρεμένος, ωραίος και πάει λέγοντας. Όσο αφορά συναντήσεις για κάποιο γεύμα ή επαγγελματικό δείπνο - με ιδιοκτήτες κυρίως μαγαζιών γυναικείων ρούχων - αυτές ήταν απαγορευμένες σε κάθε περίπτωση. Μάταια, προσπάθησε κάποιες φορές η Βέρα να πείσει το ζηλιάρη σύζυγο ότι είναι απαραίτητες αυτές οι δραστηριότητες και πως τίποτα δεν είχε να φοβάται ή να ανησυχεί.

Τα πράγματα πήραν κωμικοτραγική τροπή, όταν εμφανίστηκε στο προσκήνιο ο Θωμάς. Που έφερνε περισσότερο σε Θωμαϊς, αλλά ούτε αυτό ήταν ικανό να άρει τις επιφυλάξεις του Λούκα για την υπό εκκόλαψη συνεργασία. Μάταια η Βέρα προσπαθούσε να του εξηγήσει πως ο Θωμάς δεν ήταν παρά ένας καλός συνεργάτης, με μια ιδιαιτερότητα σε ότι αφορά τις σεξουαλικές σχέσεις που η ίδια το σεβόταν και που, εν τέλει, δεν μπορούσε να αποτελεί καθοιονδήποτε τρόπο κίνδυνο για τον ίδιο. Οι καβγάδες γι’ αυτό το συνεταιρισμό έγιναν καθημερινό φαινόμενο. Και μάλιστα μπροστά στα παιδιά.

Η Βέρα ένιωθε όλο και πιο πολύ να πνίγεται. Πώς να ισορροπήσει ανάμεσα στις ευθύνες του επαγγέλματος, στα μητρικά της καθήκοντα και στις ζηλοτυπίες του συζύγου; Πώς να ‘βγαινε από ένα τέτοιο αδιέξοδο;

Μου 'χεις γίνει πλέον άγχος φοβερό
και τα νεύρα μου εσπάσαν λίγο-λίγο,
δεν υπάρχει άλλη λύση για να βρω
ή εσύ να φύγεις, ή εγώ να φύγω.

Η μεγάλη σου η ζήλια
σου επίκρανε τα χείλια,
το φιλί σου δηλητήριο πικρό,
είν' η ζήλια ένα μαχαίρι
που σου όπλισε το χέρι
και με πληγώνεις κάθε ώρα και λεπτό.

Στο μυαλό της Βέρας στριφογύριζαν διάφορες σκέψεις. Για κάποιες απ’ αυτές ντρεπόταν κι η ίδια. Μήνες τώρα δεν άκουσε ένα γλυκό λόγο από το στόμα του Λούκα. Κανένα κολακευτικό σχόλιο για την εμφάνισή της. Μόνο παρατηρήσεις, γκρίνιες και σκηνές ζήλιας απείρου κάλλους. Αν ήθελε καμιά αποκρουστική για σύζυγο τότε γιατί την αγάπησε; Γιατί την παντρεύτηκε; Μήπως για να την βασανίζει; Να την προσβάλλει και να καταπατά την αξιοπρέπειά της;

Εκείνο το μεσημέρι στο χώρο εργασίας της κάτι σήμανε συναγερμό μέσα της. Κάποιο καμπανάκι κτύπησε αλλόκοτα. Στ' αυτιά της ακουόταν κελαηδιστή η φωνή του Λίνου που την είχε λούσει με όλων των ειδών τα όμορφα λόγια. Σαν κάτι να ξύπνησε μέσα της αυτός ο νεαρός που εμφανίστηκε στο χώρο εργασίας της από το πουθενά, για να δει τη δουλειά της Βέρας και να παραγγείλει ρούχα για την μπουτίκ που άνοιγε μόλις τώρα. Μια ξεχασμένη γυναίκα, ένα θηλυκό που βρισκόταν σε λήθαργο καθώς ήταν απορροφημένο ανάμεσα σε γεννητούρια, δουλειά και σκηνές ζήλιας άρχισε να συνέρχεται, να ξυπνά. Σαν το ποτάμι που όσα χρόνια και αν περάσουν δεν ξεχνά τα δικαιώματά του και τα ζητά απαιτητικά πίσω και τα παίρνει – προκαλώντας καταστροφές και σκορπώντας πόνο και απελπισία – έτσι και η Βέρα. Ξυπνούσε από όλα όσα την καταπίεζαν και την έριχναν στην καταχνιά και τώρα ήταν έτοιμη να προκαλέσει το δικό της τσουνάμι στους γύρω της.

Εκείνο το απόγευμα γύρισε στο σπίτι κι ένιωθε τόσο διαφορετικά ...

Το χαστούκι της αγάπης

Τα μάτια κατακόκκινα βαμμένα
Ρωτάνε ανυπόμονα πού να 'σαι
Κι αφού αποφασίστηκε
Καλώς να πας μα να θυμάσαι

Ναυάγησα και έγινα καράβι βυθισμένο στα νερά σου
Ναυάγησα σου λέω δεν μπορώ να ζήσω μακριά σου
Ναυάγησα για σένα και η δόλια περηφάνια μου κυρτώνει
Σφίγγω την καρδιά μου μα η άτιμη ματώνει
Το χαστούκι της αγάπης με σκοτώνει

Μόλις είχε σβήσει το τσιγάρο και με χέρια που έτρεμαν άνοιξε και πάλι το πακέτο. Πήρε ένα ακόμη και το 'φερε στα χείλη κοιτώντας αφηρημένα το μισοάδειο ποτήρι με το αλκοόλ. Έσφιξε στην παλάμη τον αναπτήρα, τον έφερε στην άκρη του τσιγάρου. Η φλόγα πετάχτηκε με δύναμη μπροστά στο πρόσωπό του, άναψε τον αργό θάνατο. Έβρεξε και πάλι το στόμα του με το καυτό υγρό. Ο καπνός, το ουίσκι, η θύμησή της έκαναν τα μάτια του υγρά. Δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις αν έκλαιε ή αν τα δάκρυα έτρεχαν από την κούραση και το τσούξιμο που προκαλούσαν ο συνδυασμός της νικοτίνης και του αλκοόλ.

Δυο μήνες τώρα δεν τον αφήνει να πλησιάσει. Δεν απαντά στα μηνύματά του, δεν σηκώνει το τηλέφωνο στο επίμονο κάλεσμά του. Όλα ξεκίνησαν – ή μήπως τέλειωσαν ταυτόχρονα; - εκείνη την καταραμένη νύχτα στο κλαμπ. Είχαν πάει οι δυο τους να διασκεδάσουν. Εκείνη το ΄χε ζητήσει. Ένιωθε, είπε, την ανάγκη να χορέψει εκείνο το βράδυ. Κι όπως γινόταν πάντα, που δεν της χαλούσε χατίρι, την πήγε στο παραλιακό κλαμπ που της άρεσε ιδιαίτερα.

Προχωρούσε όμορφα η νύχτα. Οι δυο τους χόρευαν ανέμελα, συχνά αγκαλιασμένοι. Αντάλλαζαν φιλιά και όμορφα λόγια. Μα ο κίνδυνος καραδοκούσε. Κι είχε όνομα, πράσινα μάτια, καστανό μαλλί, καλογυμνασμένο σώμα και κυρίως λεφτά. Λεφτά του μπαμπά και της μαμάς που σίγουρα ήταν και δικά του, καθώς ήταν το μοναχοπαίδι της πλούσιας οικογένειας. Ναι, ήταν ένα παλιό αμόρε της από την εποχή του λυκείου. Που, ποιος ξέρει πώς, είχε ατονήσει, είχε ξεχαστεί έτσι όπως συχνά συμβαίνει με τους εφηβικούς δεσμούς. Εκείνο το βράδυ είχαν διασταυρωθεί οι ματιές τους και έτσι όπως είχαν να ιδωθούν έξι ολόκληρα χρόνια σαν να ανακάλυπταν απρόσμενα έναν κρυμμένο θησαυρό

που χρόνια έψαχναν να βρουν. Ούτε εκείνη άργησε να ξεκολλήσει από το συνοδό της ούτε κι εκείνος από τη δική του συνοδεία. Λίγο μετά χόρευαν αγκαλιασμένοι ξεχνώντας σχεδόν ποιος συνόδευε ποιον. Κι εκεί ήταν ίσως το λάθος του. Δε ρώτησε, δε ζήτησε εξηγήσεις, δε διεκδίκησε εκείνη που θεωρούσε ίσαμε τότε θεά του. Θιγμένος από την απρόσμενη συμπεριφορά της, νιώθοντας τα βλέμματα όλων να τον καρφώνουν κοροϊδευτικά έφυγε κακήν κακώς από το κλαμπ. Το πώς κατάφερε να φτάσει σπίτι του στην κατάσταση που βρισκόταν ήταν ένα μικρό θαύμα.

Όταν την επομένη συνήλθε από το σοκ θέλησε να πάρει πίσω τον εγωισμό του που σμπαραλιάστηκε το προηγούμενο βράδυ. Μάταια την καλούσε στο κινητό της. Άδικα τα μηνύματα που της έστελλε. Σπίτι της δεν τολμούσε να πλησιάσει, καθώς δεν ήξερε και πώς θα αντιδρούσαν οι δικοί της αν έκανε κάτι τέτοιο.

Δεν άργησε να κάνει το ποτό και το τσιγάρο τη μόνιμη συντροφιά του. Σ’ εκείνα ξεχνιόταν, σ’ εκείνα έσβηνε τον πόνο του.

Ανάβω τσιγάρο το δάκρυ το σβήνει
δεν πίνω το ουίσκι εκείνο με πίνει
σε ποιον να μιλήσω δεν θέλω κανένα
και μένα έχω χάσει αφού έχασα εσένα

Υπάρχω για σένα για σένα κι ας λειώνω
στα χάρισα όλα και δε μετανιώνω
κομμάτια έχω γίνει και μέσα μου σπάω
μα υπάρχω ακόμα γιατί σ' αγαπάω

Δυο μήνες τώρα κι ο έρωτας είχε δημιουργήσει ακόμη ένα θύμα. Ακόμη ένα ναυάγιο της ζωής. Ένα κουρελιασμένο ανθρωπάκι κι ας ήταν μόλις στα είκοσι πέντε. Ποιος μπορούσε όμως να τον αδικήσει; Ποιος μπορούσε να πει σ’ αυτό το νέο πως η ζωή του είχε πολύ δρόμο ακόμη να διανύσει και πως ήταν κρίμα κι άδικο να την πνίγει σ’ ένα ποτήρι με ουίσκι ή ανάμεσα σε δακτύλιους καπνού; Στη φάση αυτή πολύ δύσκολα θα μπορούσαν τα λόγια να βαλσαμώσουν την πληγωμένη του καρδιά. Ίσως μόνη διέξοδος και παρηγοριά να ‘ταν το τραγούδι, έτσι όπως έπαιζε στο μπαρ και έφτανε στ’ αυτιά του εκείνο το βράδυ, δυο μήνες μετά ...

Μου λείπεις και πάλι σταμάτησε ο χρόνος
και μοιάζει η καρδιά μου σαν έρημος δρόμος
θολό το μυαλό μου βροχή στην ματιά μου
παλεύω να ζήσω με την μοναξιά μου

Υπάρχω για σένα για σένα κι ας λειώνω
στα χάρισα όλα και δε μετανιώνω
κομμάτια έχω γίνει και μέσα μου σπάω
μα υπάρχω ακόμα γιατί σ' αγαπάω

Λες και ήταν χθες ...

Χρόνια τώρα κάνουμε παρέα
κι είμαστε ζευγάρι ταιριαστό
και στο πείσμα όλου του κόσμου, που κακό έχει σκοπό
δε θα πάψω ούτε στιγμή να σ' αγαπώ

Εγώ θα σ' αγαπώ και μη σε νοιάζει
και θα σου χτίσω μια μικρή φωλιά
κι όταν το σούρουπο μας αγκαλιάζει
θα ζευγαρώνουμε σαν δυο πουλιά

Το νοσταλγικό αυτό τραγούδι του Μουζάκη έφτανε στ' αυτιά του ηλικιωμένου ζευγαριού, απ' την ιδιαίτερη φωνή του Κηλαηδόνη και ξυπνούσε όμορφες αναμνήσεις και στους δύο.

Με ενωμένα τα χέρια περπατούσαν κατά μήκος του παραλιακού πεζόδρομου και στο άκουσμα του τραγουδιού άφησαν ένα πλατύ, αυθόρμητο χαμόγελο να σημαδέψει το πρόσωπό τους. Πενήντα χρόνια μαζί, ο Φαίδωνας και η Παναγιώτα, νιώθουν ακόμη το ίδιο ερωτευμένοι, το ίδιο αγαπημένοι. Ίσως γιατί, στη ζωή τους έμαθαν ν' αγαπούν πραγματικά και βίωσαν αυτό που πολύ εύστοχα έγραψε ο φιλόσοφος Χρήστος Γιανναράς: «Οι πολλοί φαντάζονται ή αυθυποβάλλονται ότι «ζουν» και «γνωρίζουν» τον έρωτα, επειδή συνεπαίρνονται από την έλξη, την υποσχετική ηδονής, που τους ασκεί μια επιπόλαιη στη ζωή τους παρουσία – ελάχιστοι φτάνουν στην ψηλάφηση της ελευθερίας από το εγώ, που είναι ο έρωτας». Ναι, οι δυο τους είχαν πετύχει όλ' αυτά τα χρόνια να απελευθερωθούν απ' το εγώ τους και να συναντήσουν τον Άλλο, σαν πρόσωπο και σαν ύπαρξη που ήθελαν να την βλέπουν να χαίρεται και να 'ναι ευτυχισμένη. Ποτέ δεν έβαλαν μπροστά τον εγωισμό τους ή τον εαυτούλη τους, σημάδια δα των καιρών μας. Γι' αυτό ίσως και οι τόσοι αποτυχημένοι γάμοι.

Σα μου λεν να φύγω από κοντά σου
πιο καλά ο ήλιος να σβηστεί
σ' έχω τόσο συνηθίσει, σ' αγαπώ τόσο πολύ
ας τον κόσμο κι έλα δώσ' μου ένα φιλί

Ο Κηλαηδόνης συνέχιζε να βάζει όμορφες πινελιές στο καλοκαιρινό αυτό σούρουπο και να δροσίζει με την αύρα των στίχων και της φωνής του το ταιριαστό ζευγάρι που περπατούσε πάντα με τα χέρια ενωμένα.

Σαν τελείωσε το τραγούδι μία προς μία όμορφες αναμνήσεις άρχισαν να ξετυλίγονται και να αναδύονται από μέσα τους. Τότε, αρχές της δεκαετίας του ’60 που έκαναν τον απογευματινό τους περίπατο στην αποβάθρα, που κάθονταν ρομαντικά και απολάμβαναν δροσερό μαχαλεπί και μπακλαβά στο παραθαλάσσιο ταβερνάκι στη θάλασσα της Μόρφου. Που χαίρονταν παρέα με κόκα κόλα και φιστίκια τις δροσερές ταινίες της Φίνος στο θερινό σινεμά, πότε γελώντας με τις ατάκες του Ηλιόπουλου και του Παπαγιαννόπουλου και πότε παρακολουθώντας τις ρομαντικές ιστορίες αγάπης της Αλίκης και του Δημήτρη. Σαν αερικό φτάνουν στ’ αυτιά τους τα κινηματογραφικά τραγούδια της εποχής εκείνης. Με τον Πουλόπουλο, τη Χρονοπούλου, τη Μοσχολιού και όλους τους μεγάλους που σφράγισαν την εποχή και τα νιάτα τους. Ούτε και το μαύρο καλοκαίρι του 1974, που πήραν το δρόμο της προσφυγιάς κυνηγημένοι απ’ την τούρκικη λαίλαπα της εισβολής στάθηκε ικανό να κλονίσει την αγάπη που ένιωθαν ο ένας για τον άλλο. Αντίθετα, οι δυσκολίες και τα βάσανα της προσφυγιάς έφεραν τους δυο πιο κοντά και σφυρηλάτησαν ακόμη περισσότερο το δέσιμό τους.

Ήταν μακρύς ο δρόμος που περπάτησαν. Κάποια στιγμή κουράστηκαν. Πρώτη το ένιωσε η Παναγιώτα και ζήτησε να κάτσουν στο πρώτο παγκάκι που βρήκαν. Ο Φαίδωνας είχε και το πρόβλημα με την καρδία του εδώ και μερικά χρόνια και η γυναίκα του είχε πάντα την έγνοια του. Κάθισαν κοιτώντας πέρα μακριά τον ορίζοντα που χανόταν στη θάλασσα, ενώ το φεγγάρι πρόβαλλε αχνά στο βάθος. Δεν μιλούσαν απόψε. Έμειναν βυθισμένοι σε σκέψεις και αναμνήσεις. Ωστόσο, κρατώντας ακόμη σφικτά το χέρι ο ένας του άλλου δε χρειαζόταν να πουν και κάτι ιδιαίτερο. Η σιωπή τους έλεγε πολλά. Και ήξεραν και οι δυο πως ταξίδευαν με αφορμή το τραγούδι που είχαν ακούσει λίγο πιο πριν.

Λίγα λεπτά αργότερα η Παναγιώτα έκανε να σηκωθεί. Ήταν ώρα να συνεχίσουν τον περίπατο. Κάθε σούρουπο γινόταν αυτό το περπάτημα, χειμώνα καλοκαίρι, με κρύο και ζέστη, σαν σε ιεροτελεστία, αφού αυτές ήταν οι οδηγίες των γιατρών: για την καρδία του Φαίδωνα, την οστεοπόρωση της Παναγιώτας ...

Ο Φαίδωνας δε σηκώθηκε. Της έσφιξε το χέρι περισσότερο και την υποχρέωσε να παραμείνει στη θέση της. Άφησε το χέρι της και έφερε το δικό του πάνω από τους ώμους της αγκαλιάζοντάς την. Έγειρε το κεφάλι του στον ώμο της και σιγοψιθύρισε:

Ήταν δειλινό καλοκαιρινό πίσω απ' το βουνό

ο ήλιος έγερνε με χάρη

γέμιζαν φιλιά τα χρυσά μαλλιά κι απ' τον ουρανό

χαμογελούσε το φεγγάρι

Λες και ήταν χθες λες και ήταν χθες που φιλάκια σου 'δινα

στα χείλη τα βελούδινα

κι άκουγε η μουριά κι η κληματαριά

τις κουβέντες τις πνιχτές

λες και ήταν χθες